RADU CINAMAR

cristalul eteric

AL TREILEA TUNEL

RADU CINAMAR

CRISTALUL ETERIC

AL TREILEA TUNEL

CUPRINS

ULTIMUL SECRET: RAMIFICAȚIA SPRE IRAK

Fără îndoială că revelațiile despre originea omului pe Pământ și cele despre istoria omenirii m-au marcat profund. Destul de curând mi-am dat seama că inițiativa bărbatului din Apellos pentru ca eu să am acces la acele informații și „fereastra” mică de timp pe care am avut-o la dispoziție pentru așa ceva au avut un rol bine determinat. Casca interdimensională, un dar neprețuit pe care l-am primit de la cei din Apellos, s-a dovedit a fi un dispozitiv foarte evoluat tehnologic, nu doar pentru înțelegerea informațiilor complexe pe care le-am vizualizat, dar și pentru modul în care s-au desfășurat evenimentele legate de expediția prin cel de-al treilea tunel. Părea că totul a fost aranjat pentru un scop bine definit, care la acea vreme nu-mi era clar. Totuși, nu a durat prea mult pînă cînd s-a făcut lumină și în această privință.

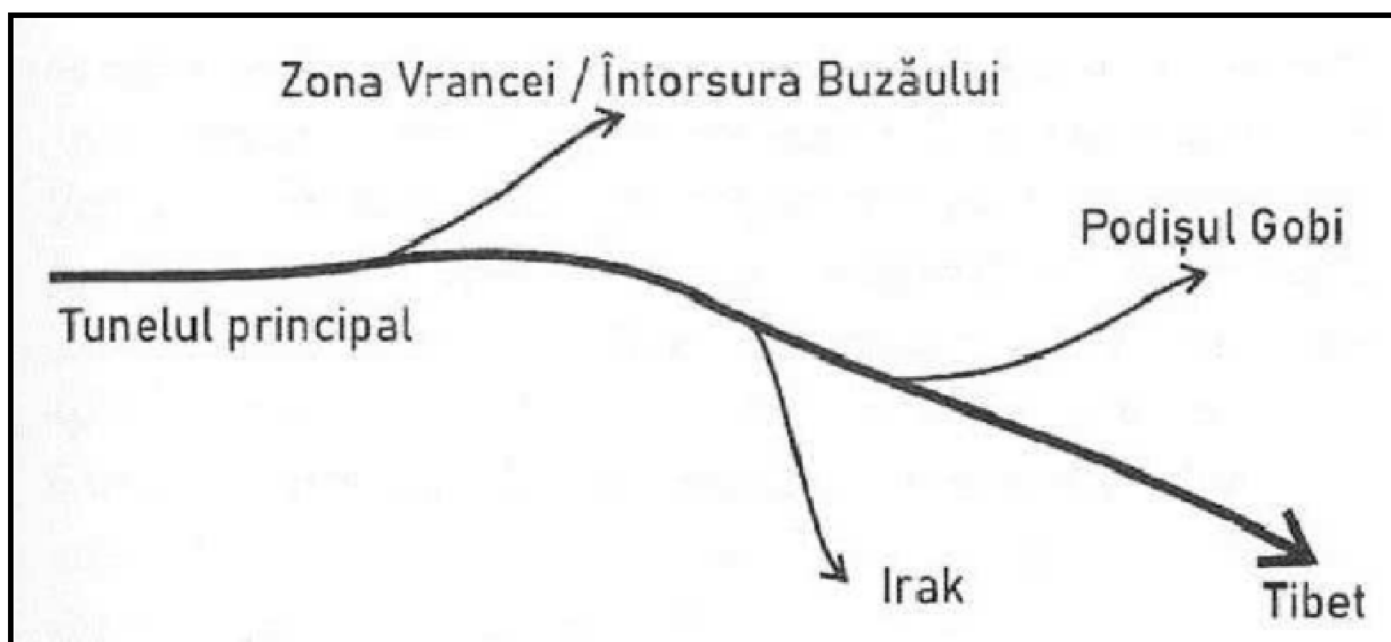
Mulțumit de bogăția și natura informațiilor la care am avut acces în timpul vizionării imaginilor despre trecutul omenirii, așteptam cu nerăbdare ceea ce simțeam a fi „cireașa de pe tort”: expediția prin cel de-al treilea tunel. Aveam deja ceva experiență, acumulată în călătoriile precedente și acum trăiam o stare generală de împlinire datorită faptului că ultima „redută”, ultimul mister al complexului din Bucegi – cel de-al treilea tunel – avea să-mi fie dezvăluit, chiar dacă parțial, pentru că urma să explorăm doar ramura spre Irak. Știam deja că aceasta era cea mai „accesibilă” ramură din „arhitectura” destul de complicată al celui de-al treilea tunel.

STRUCTURĂ ARBORESCENTĂ

Linia principală spre Tibet nu am voie să o comentez acum, pentru că lucrurile sunt delicate la nivel diplomatic. China și-a rezervat dreptul să nu permită scurgerea de informații în ceea ce privește ramura principală a tunelului, chiar dacă nu are acces la el, iar noi nu dorim tensiuni suplimentare în acest sens. Cel puțin asta era situația acum câțiva ani, pentru că în

ultimul timp primim un alt gen de semnale de la guvernul chinez. Deoarece subiectul este sensibil, prefer să-l dezvolt într-unul din volumele următoare, dacă voi avea „liber” pentru aceasta.

Pe de altă parte, una dintre ramurile secundare ale tunelului – cea care duce spre Curbura Buzăului – prezintă un mare interes strategic pentru România, care, de asemenea, nu poate fi dezvăluit deocamdată. A rămas bifurcația spre Irak, iar mai departe prelungirea spre Podișul Gobi și Mongolia. Pentru ceea ce am acceptul să spun în acest volum, varianta spre Irak este singură ce poate fi considerată, într-o anumită măsură, fără consecințe neplăcute. În linii mari, știam ce urma să văd acolo și mai ales știam ceea ce noi doream să găsim, dar cu toate acestea emoția deplasării și a experienței efective era foarte vie.

Schema generală a celui de-al treilea tunel, cu ramificațiile sale

Așa după cum am mai spus, pătrunderea în complexul secret din Munții Bucegi înseamnă în mod automat un salt vibrațional al ființei și tocmai de aceea niciodată nu pleci de acolo fiind plictisit, obosit sau iritat. Dimpotrivă, după ce intri în Marea Galerie, realitatea înconjurătoare pare că se transformă, chiar dacă mintea îți spune că nimic nu este diferit.

Accesul în Sala Proiecțiilor înseamnă implicit un salt evident, atât în frecvența de vibrație a minții, cât și a trupului; în interiorul acestui spațiu, câmpul specific acționează la nivel celular, iar influența subtilă asupra psihicului și mentalului este deja un fapt cert. Odată cu intrarea în tuneluri, aceste influențe iau forme caracteristice, căci fiecare culoar are într-un anumit fel propria lui „personalitate”.

Știam că al treilea tunel era destul de „accesibil” din punct de vedere tehnic, dar el se distingea prin ramificațiile sale. În decursul anilor, Cezar a făcut mai multe expediții pe fiecare dintre acestea, iar eu cunoșteam din rapoarte rezultatele lor uluitoare.

Linia principală spre Tibet este cea mai directă cale de acces spre lumi extraordinare. La capătul ei, într-unul dintre masivurile tibetane, există o veritabilă „piesă de lansare”, atât în câmpul subtil al conștiinței, cât și în lumea fizică exterioară. Dar, după cum am spus, mai multe dezvăluiri în acest sens ar intra acum sub anumite incidențe politice, care trebuiesc evitate.

Pe de altă parte, ramificația spre curbura Munților Carpați – într-o zonă ce corespunde la suprafață unui peisaj rural din Munții Siriu – este scurtă și conduce la o structură subterană uimitoare, care are un rol precis în acel punct. Din rațiuni militare și de securitate națională nu am voie să detaliez, dar este posibil să revin asupra acestui subiect într-unul din volumele următoare. Tot ceea ce pot spune acum este că la capătul acestei ramificații se află un ansamblu complicat, în directă legătură cu tabloul principal de comandă din Sala Proiecțiilor.

Bifurcația spre Irak este însă mai „accesibilă” și mai simplă, dar pornind de la ce am descoperit acolo, am avut o idee care mai apoi s-a dezvoltat într-un mod foarte atractiv și a condus spre rezultate remarcabile.

PREGĂTIRI PENTRU EXPEDIȚIE

Ziua destinată odihnei și relaxării a decurs foarte bine. Am avut doar o ședință scurtă, informală, cu cei doi ofițeri americani, care nu fuseseră până atunci în Sala Proiecțiilor.

Totuși, ei au dovedit că își făcuseră bine „temele” pe baza materialelor documentare la care au avut acces în pregătirea acelei misiuni.

Aceasta a cuprins și un curs intensiv despre caracteristicile complexului din Bucegi, despre topografia locului și chiar despre natura distorsiunilor spațio-temporale din cele trei tuneluri, împreună cu locotenentul Nicoară, prin 2010-2011 pusesem la punct un „manual” de pregătire a celor ce urmau să intre în Sala Proiecțiilor, pentru a lua parte la expedițiile prin tuneluri. Textul a fost aprobat de Cezar și – la acea vreme – de regretatul general Obadea.

Experiența acumulată în primii ani după marea descoperire din Bucegi a demonstrat necesitatea existenței unui protocol special pentru cei ce urmau să pătrundă în complexul secret din munți și mai ales în Sala Proiecțiilor. Am stabilit un set de reguli precise, de condiții de ordin somatic și psiho-mental ce trebuiesc întrunite de către „aplicanți”, precum și un cod etic de procedură. Toate acestea s-au dovedit a fi necesare, pentru că în mare parte cei care ajungeau acolo nu puteau să reziste frecvenței de vibrație a câmpului de energie specific și a artefactelor din Sala Proiecțiilor. Protocolul special la care s-a lucrat mai multe luni avea aproximativ două sute de pagini și trata aceste aspecte atât din punct de vedere teoretic, cât și practic. Am pus la punct 12 teste specifice și grilele de evaluare ale acestora. Prin urmare, era vorba despre un veritabil examen, pe care militarii trebuiau să-l treacă. Dintre civili, până în prezent doar nouă oameni de știință au primit acceptul să pătrundă în locația secretă, fără să mă socotesc și pe mine.

Protocolul detaliază, de asemenea, modul în care trebuie să se ia contact cu tehnologii uluitor de avansate, cu mult superioare celor existente în acest moment pe Pământ, incluzând aici și tehnologiile din cadrul „proiectelor negre”, neguvernamentale. Acele tehnologii au la bază principii și abordări asupra Universului, care sunt complet diferite de ceea ce se cunoaște în prezent și tocmai de aceea ingineria inversă – care a dat rezultate remarcabile în multe alte cazuri – nu a putut fi aplicată aici, decât într-o mică măsură. Este ca și cum trebuie să învățăm o altă fizică, extrem de avansată, care implică o cunoaștere profundă a tainelor Macrocosmosului (*în volumele anterioare ale seriei, autorul a definit acest termen*

(Macrocosmos) ca fiind totalitatea planurilor și dimensiunilor de manifestare, de la universul fizic până la cel cauzal, inclusiv. Cu alte cuvinte, Macrocosmosul include atât dimensiunea fizică a Creației, cât și dimensiunile superioare acesteia, care sunt subtile – n. ed.), spre deosebire de fizica „ortodoxă”, cea care studiază într-o manieră parțială și limitată doar Universul fizic.

Ofițerii americani s-au dovedit foarte bine pregătiți la toate nivelurile implicate în Protocol, trecând cu brio examenul și primind astfel acceptul pentru expediția prin cel de-al treilea tunel. Totuși, există și anumite restricții care au fost stabilite de-a lungul timpului și aici mă refer în principal la al doilea tunel, care duce spre interiorul Pământului. Restricțiile au fost impuse de unele civilizații de acolo, iar noi am fost nevoiți să le respectăm, chiar dacă acest lucru a creat o anumită tensiune în relația pe care o avem cu americanii. De pildă, cei din Tomassis au declarat de la început că ei nu doresc să colaboreze cu Statele Unite ale Americii. Aceasta a fost o condiție greu de „digerat” pentru marii șefi de la Pentagon, însă înțeleptul Dryn a rămas foarte ferm în această privință, fără să ofere explicații suplimentare. În cele din urmă americanii au trebuit să accepte, dar situația nu a fost plăcută nici pentru noi.

În plus, conducerea din Apellos a cerut ca ceea ce noi vom comunica spre exterior să fie doar ceea ce ei permit și nimic mai mult. Cenzura este valabilă atât pentru informațiile de natură generală, destinate populației – cum ar fi cele din cărțile pe care eu le scriu – cât și pentru cele de natură strict secretă, care sunt destinate anumitor guverne și Agenții de Securitate. După prima mea vizită în Apellos, reprezentanții orașului au solicitat să îndeplinesc funcția de „ambasador” al celor de la suprafață. Cezar îndeplinea deja această „funcție” de mulți ani, însă pentru cei din Tomassis și pentru alte două civilizații subpământene.

Am dorit să fac această scurtă digresiune pentru ca lucrurile să fie mai bine înțelese, în contextul relațiilor bilaterale pe care le avem cu Pentagonul și cu unele civilizații din interiorul planetei. Revenind acum la expediția noastră prin cel de-al treilea tunel, conform programării estimate misiunea avea să dureze doar câteva ore, urmând ca seara să revenim la Bază.

Parametrii expediției, care au fost fixați de Cezar, erau clari și ei ofereau de asemenea: cercetarea amănunțită a

Camerei Oculte, utilizând aparatura specială adusă de cei doi americani, care era prevăzută în acordul bilateral pentru expediția prin cel de-al treilea tunel; preluarea tăblițelor; studierea „scaunului” special și, eventual, găsirea cristalului, care se pare că reprezenta „piesa de rezistență” în acel terminal. Pentru identificarea lui, atât Cezar, cât și eu, ne puneam speranța mai mult în posibilitățile căștii eterice pe care o primisem de la cei din Apellos, o piesă tehnologică de o extraordinară finețe, ale cărei principii de funcționare erau foarte avansate. De altfel, partea americană a dorit să studieze în amănunțime acel dispozitiv, dar noi a trebuit să refuzăm, datorită înțelegerii cu cei din Apellos, care nu au permis aceasta.

Totuși, nici logistica americană nu era de neglijat, căci cei doi ofițeri veniseră cu un dispozitiv de „scanare a schimburilor dinamice de natură cuantică” – o premieră tehnologică, după cum ni s-a spus – și cu un termo-spectrometru de înaltă rezoluție, care, de asemenea, era un vârf de gamă, putând fi întâlnit doar la echipamentele militare. Într-adevăr, niciuna dintre aceste piese de înaltă tehnologie nu era pentru folosință publică, căci ele făceau parte din „sacul cu minuni” al proiectelor nonguvernamentale (*Probabil că aici autorul se referă la așa-zisele „Black Projects” – n. ed.).* Aceasta nu era însă treaba noastră si, de altfel, nici ofițerii americani nu ne-au dat alte informații în această privință.

Aparent, eram bine „echipați”, dar nu știai niciodată ce surprize îți poate rezerva tehnologia extraterestră din complexul secret din Bucegi. Până în acel moment, cercetările întreprinse ne-au arătat că între tehnologia pământeană și cea a civilizației extraterestre care a construit acel complex uluitor exista o evidentă incompatibilitate, atât ca principii, cât și ca efecte. După cum am spus, nici măcar ingineria inversă nu putea să ajute, din cauză că bazele tehnologiei extraterestre nu puteau fi deocamdată înțelese de știința modernă. Speram totuși să găsim anumite elemente care să grăbească realizarea saltului fundamental pe care știința îl are de făcut, pentru a avea acces la o cunoaștere mult mai profundă asupra lucrurilor și fenomenelor din Univers.

A doua zi ne-am trezit devreme, dar cu toate pregătirile ce trebuiau făcute și cu ordinele pe care Cezar le mai avea de dat, plus zborul cu elicopterul, am ajuns la complexul din Bucegi

abia pe la ora prânzului. Am rămas un anumit timp în zona Marii Galerii, pentru a permite acomodarea celor doi militari americani cu noul nivel energetic al realității cu care ei interacționau.

Cu toată pregătirea lor prin intermediul protocolului special, aceștia nu și-au putut stăpâni uluirea, care se amplificase încă de la intrarea în Marea Galerie. După ce am ajuns cu toții în Sala Proiecțiilor, a fost necesar să mai facem o pauză cam de jumătate de oră, pentru a le permite ajustarea psiho-mentală la ceea ce ei vedeau în exterior și percepeau în interiorul lor. Intre timp, Cezar a reglat intrarea în cel de-al treilea tunel de la micul panou de comandă din fața acestuia. În ceea ce mă privește, ca de fiecare dată când veneam în acest loc uimitor, m-am retras în zona pătratului galben-auriu, lângă Dom și m-am așezat acolo, încercând să las toate acele influențe subtile să treacă prin mine, hrănindu-mă cu forța și cunoașterea lor. Aș putea spune că exersam un fel de „comuniune” cu acea Sală, care crea o stare de „plutire” și chiar de euforie, ce se răspândea repede în întreaga mea ființă.

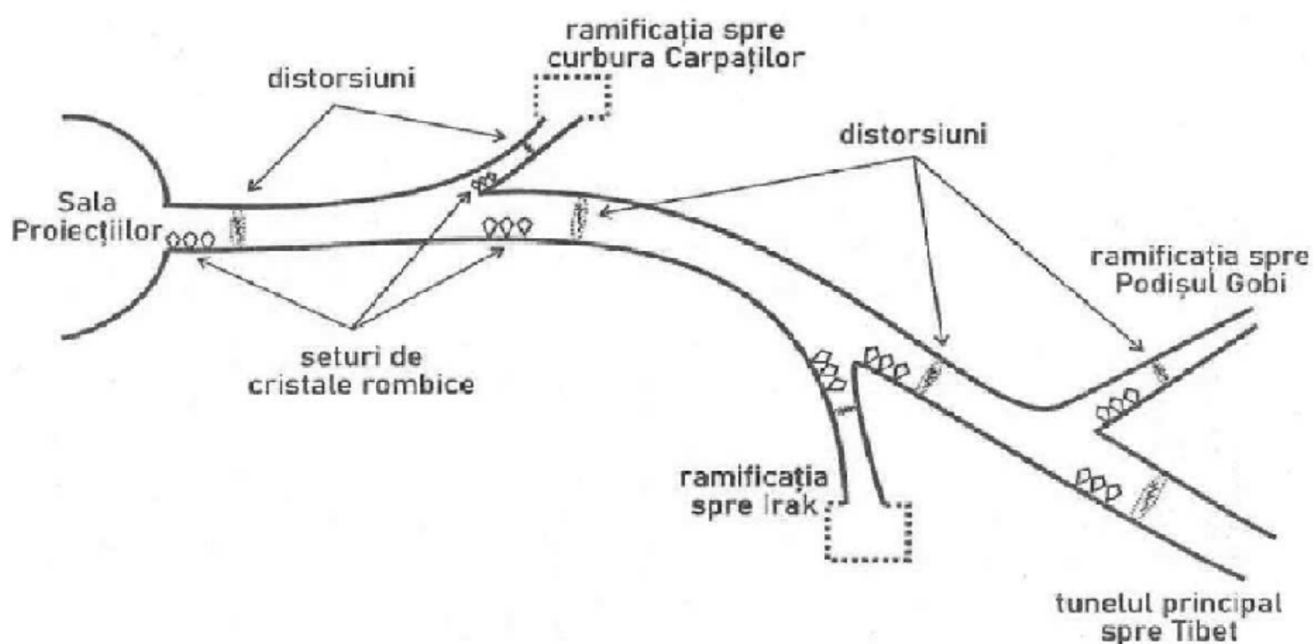
O CĂLĂTORIE SCURTĂ

Cam după jumătate de oră totul era pregătit pentru intrarea în tunel. Cei doi ofițeri americani se aflau lângă Cezar, în fața consolei mici a panoului de comandă. Deschiderea enormă a culoarului în munte era deja activată, vibrând într-o culoare verzuie, ușor fosforescentă, lăsând să se întrevadă puțin din interiorul lui. Am observat că acesta deja devenea întunecat, semn al distorsiunii spațiale de la intrare, o caracteristică comună pentru fiecare dintre cele trei tuneluri. Mă așteptam ca distorsiunea să fie ceva mai în profunzime, dar am remarcat că era relativ aproape de intrare și destul de puternică, deoarece pulsația ei specifică era mai amplă decât în cazul primelor două tuneluri.

Simțindu-mi gândurile, Cezar a spus:

— Fiecare dintre tuneluri are particularitatea lui. La acesta, modul de transport este ușurat de niște sasuri spațiale... cam la fel ca în cazul tunelului spre interiorul planetei.

Apoi el a activat anumite comenzi pe consolă și în fața noastră a apărut holograma cu prezentarea schematică a structurii tunelului. Am remarcat natura puternică a fiecărei distorsiuni, marcată prin culoarea indigo mai accentuată și înconjurată de un halo dinamic de un alb sclipitor. Fiecare ramificație a tunelului conținea o astfel de distorsiune, la mică distanță de la pătrunderea în ea.

Al treilea tunel – ramificații și distorsiuni

— Aici va fi ușor, deoarece avem de făcut câteva „salturi” și acoperim întreaga distanță, a spus Cezar.

Am observat că ofițerii americani erau destul de emoționați și recunoșteam foarte bine propriile mele trăiri atunci când intram în Sala Proiecțiilor, dar mai ales atunci când plecam în expedițiile prin tuneluri. Am glumit puțin cu ei, îmbărbătându-i. Firește, în cazul lor nu se punea problema unui sentiment de frică, ci mai curând era vorba despre emoția misterului și experienței ce era destinată doar unui număr extrem de restrâns de persoane de pe această planetă. Gura imensă a tunelului și pulsația hipnotică a distorsiunii aveau într-adevăr

un impact major asupra psihicului și mentalului uman; era nevoie de câteva minute bune pentru a „alinia” corpul și mintea la energia subtilă uriașă, emanată de Sala Proiecțiilor, iar pentru aceasta era necesar ca ființa să fie bine echilibrată în ansamblul ei.

Le-am spus pe scurt celor doi ofițeri la ce trebuie să se aștepte atunci când vor păși în interiorul tunelului; de fapt, a fost mai mult o recapitulare, pentru că știam prea bine că nimic nu poate să înlocuiască experiența efectivă. Am intrat cu toții în tunel și am simțit imediat izolarea fonică specifică, precum o „rupere” de realitatea înconjurătoare. Am observat că, la fel ca în cazul celui de-al doilea tunel, care se conecta cu interiorul Pământului, cristalele colorate erau plasate în locașurile lor înainte de distorsiune, care se găsea cam la cincisprezece metri de la intrare. Suprafața ei se unduia ritmic ca o undă în aer, alterând puțin imaginea din spate.

L-am așteptat câteva momente pe Cezar, care rămăsese la consola de comandă. După ce a intrat și el în tunel, a trecut primul prin distorsiune, într-un mod foarte degajat și cu deplină încredere, dispărând instantaneu din fața privirilor noastre, chiar dacă noi în continuare puteam să „vedem”, aparent, continuarea tunelului din spatele ei. Eu aveam deja experiența acestui gen de „treceri”, astfel încât le-am făcut semn celor doi maiori să îl urmeze. După o scurtă ezitare, au trecut rapid prin distorsiune, dispărând brusc. Apoi am trecut și eu, simțind aceeași stare ce era caracterizată de ușoare furnicături la nivelul pielii, pe care le-am simțit și la trecerea prin distorsiunea din tunelul spre centrul Pământului. Imediat i-am văzut pe Cezar și pe cei doi ofițeri așteptându-mă în fața unei ramificații imense a tunelului.

„Deplasarea”, de fapt, era o „comutare” între două zone diferite de spațiu, printr-o modificare de frecvență de vibrație. În acel caz, distanțele erau relativ mici, astfel încât presupuneam că pentru formarea și menținerea distorsiunii nu era nevoie de o sursă de energie prea mare. Chiar și așa, acest aspect a fost și încă reprezintă cel mai mare mister pentru noi: ce anume susține energetic întreaga tehnologie uluitoare care este prezentă în Sala Proiecțiilor, incluzând câmpul specific de acolo și distorsiunile spațio-temporale care subzistă în acest fel, de zeci de mii de ani?

Prima ramificație ce pornea din tunelul principal spre Tibet lua direcția spre stânga și se continua până sub zona de curbură a Carpaților. Tunelul respectiv avea dimensiuni puțin mai mici decât tunelul principal; eu am estimat înălțimea sa la șapte metri și jumătate, iar lățimea cam la cinci metri. La intersecție, atât pe linia principală, cât și pe ramificație am văzut seturile de cristale rombice colorate, de o parte și de alta a tunelurilor, urmate de câte o distorsiune la fel ca cea de la intrare, prin care tocmai trecuserăm.

Pe ramificația spre subsolul Buzăului, chiar la intrare, pe partea dreaptă, am văzut una dintre mașinile electrice noi, iar pe sol am văzut depozitate mai multe lăzi sigilate. Știam despre acel transport, care venise în urmă cu aproximativ un an de la Armată, dar el a implicat de fapt mult mai multe lăzi. De atunci și până în momentul de față fusese organizată o singură expediție, cu o echipă exclusiv românească, doar în scop tehnic. Am presupus, deci, că restul lăzilor au fost duse la destinația finală, dar nu am întrebat. Știam de la Cezar că era vorba despre echipament logistic și că, probabil într-un viitor apropiat, urma să ne ocupăm de montarea lui.

Cezar ne-a făcut semn să trecem prin următoarea distorsiune, păstrând linia principală spre Tibet, ceea ce am făcut cu toții imediat. Am „ieșit” la o nouă bifurcație, practic identică cu prima, însă de această dată ramura secundară lua direcția spre dreapta, către Irak, fiind mai mică în dimensiuni ca tunelul principal spre Tibet. Eram la „răspântia” expediției noastre, căci urma să deviem pe ramificația spre Irak.

— Încă un „salt” și am ajuns, ne spuse Cezar zâmbind.

M-am gândit ce convenabile erau astfel de deplasări, în care ajungeai doar în câteva minute la distanță de mii de kilometri față de punctul de plecare și îmi imaginam ce mult ar putea să progreseze omenirea dacă ar avea la dispoziție o astfel de tehnologie. Doar cu această „achiziție”, atât conceptuală cât și practică, s-ar putea schimba cel puțin jumătate din datele comerțului mondial, veniturile, libertatea și mai ales eficiența în aproape toate domeniile economice. O singură „apăsare pe o clapetă importantă” în procesul de evoluție a științei ar putea declanșa schimbări majore în viața și destinul omului.

Am apreciat, de asemenea, că expedițiile prin cel de-al treilea tunel erau cel mai ușor de realizat, indiferent că era

vorba doar de deplasare umană sau cu dispozitive de transport, datorită rapidității și eficienței extraordinare cu care se realizau. Linia principală spre Tibet păstrează o frecvență oarecum liniară, fără perturbații deosebite, iar marile vortexuri magnetice – adică cel din Curbura Carpaților, cel din Irak și cel din Podișul Gobi din Mongolia – sunt preluate de ramificațiile sale. Mi-am dat seama că structura complexă din Bucegi „explora” o mare parte din planetă pe direcții având caracteristici diferite, sugerând existența unor zone în care s-au dezvoltat civilizații diferite, dar foarte vechi, acoperite de „praful” timpului ce macină totul.

TERMINAL: A DOUA CAMERĂ OCULTĂ

Am deviat cu toții de la tunelul principal, intrând pe ramura secundară spre Irak. După cristale, cam la zece metri de intrare se afla distorsiunea spațială, prin care am trecut fără probleme, ca de obicei. Brusc ne-am aflat pe o ultimă porțiune de culoar a ramurii secundare, poate la vreo doisprezece metri distanță de un perete opac de culoare indigo. Lumina în tunel nu mai era albastră, ci devenise verzuie, ca cea de la intrarea în tunelul principal. La acest capitol, asemănarea cu ceea ce văzusem în tunelul spre Egipt era perfectă. Deosebirea consta, însă, în ceea ce se afla la capătul acestuia: în tunelul spre Egipt, capătul lui era străjuit de o imensă ușă de piatră, perfect șlefuită, pe când aici, pe ramura spre Irak, poarta de piatră era înlocuită cu „ceva” de culoare indigo închis, care își schimba lent nuanța. Aveam o bănuială, dar pentru a fi sigur mi-am pus casca dăruită de cei din Apellos. Am văzut imediat câmpul subtil al „porții”, care era un baraj de energie și chiar întrezăream interiorul spațiului de dincolo de el.

Pe peretele din stânga al tunelului am văzut – de asemenea încastrat în materialul specific – același semn distinct ca cel al porții din Marea Galerie: un pătrat în interiorul căruia era gravat un triunghi cu vârful în sus. Cezar a venit în dreptul lui, spunând:

— Sistemul de protecție este redundant, dar oarecum „în sens invers”. Adică nu poți avea acces aici decât dacă ești „recunoscut” la consola din fața tunelului, în Sala Proiecțiilor.

Se pare că manipularea comenzilor acolo lasă o „impresie” biologică sau de natură subtilă, care este recunoscută aici. Doar cel care comandă acea consolă, poate „deschide” aici câmpul de protecție. Dar, din nou, la consolă nu poți să ajungi decât dacă treci de „barajul energetic” al porții din Marea Galerie, care este adevăratul test pentru un intrus cu gânduri necurate.

Am vrut să verific aceasta și am atins triunghiul, însă nu s-a întâmplat nimic. Apoi Cezar a procedat la fel și atunci, aproape imediat, fondul opac de culoare indigo a devenit translucid și apoi a dispărut. În fața noastră se deschidea un spațiu destul de larg, o cameră dreptunghiulară, mergând mai mult în profunzime decât în lățime și fiind luminată blând într-o nuanță albastru deschis, foarte plăcută.

— E Camera Ocultă din Irak, a spus Cezar după ce am intrat cu toții în acea încăpere, adresându-se mai mult celor doi ofițeri americani. Se aseamănă mult cu cea din Egipt, dar pe noi ne interesează în mod deosebit „scaunul” de proiecție a conștiinței și cristalul care îl face să funcționeze. În celelalte expediții pe care le-am făcut aici am fost interesați mai mult de studiul tăblițelor.

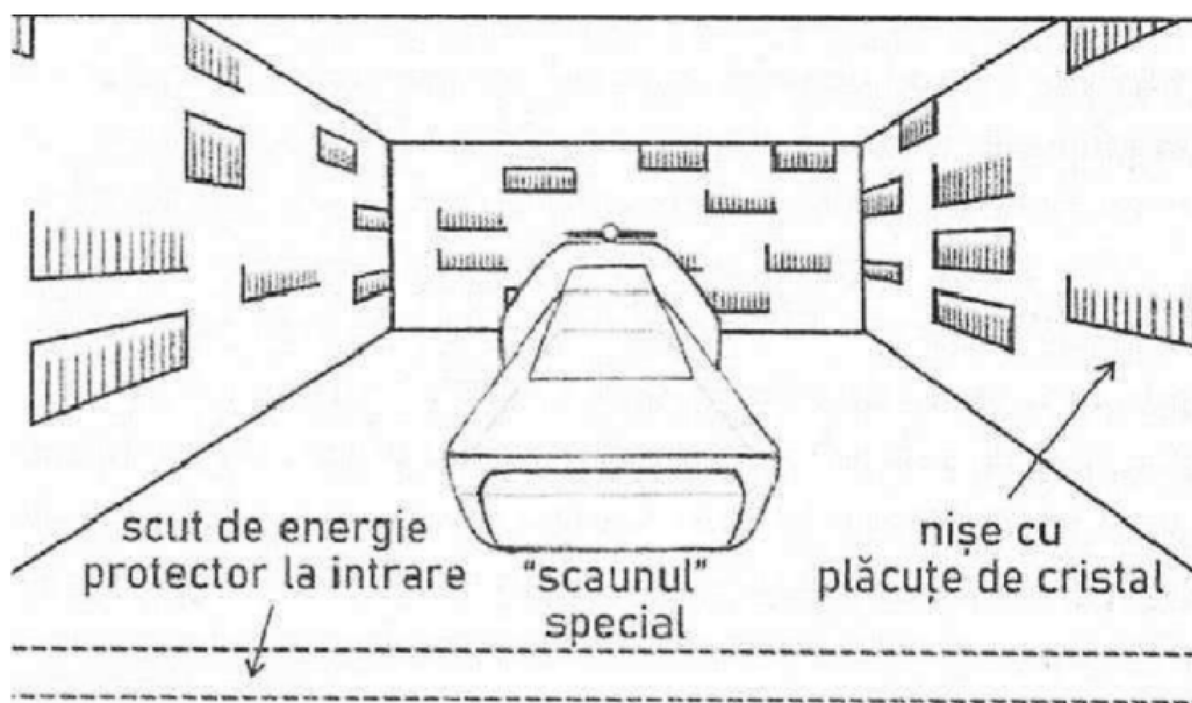
Am privit în jur și am văzut că pereții camerei prezentau numeroase nișe de diferite adâncimi, în care erau puse tăblițe. Asta era o primă deosebire față de Camera Ocultă din Egipt, căci aici, în Irak, rafturile pentru plăcuțele de platină erau înlocuite cu un fel de nișe sau locașuri. Camera era mai mică decât cea din Egipt, măsurând ceva mai mult de jumătate din aceasta; avea pe lungime cam șapte metri, poate șapte metri și jumătate, iar pe lățime cam șase metri.

Nișele erau mai adânc create în peretele camerei, care nu era din piatră, ci din materialul special ce „învelea” tunelul la interior: o textură aparte, părând să fie mai curând o combinație între ceva amorf și ceva biologic. Culoarea acelui material era indigo, puțin fosforescent la suprafață; la atingere el dădea impresia că este „vătuit”, dar în realitate era dur, atât pentru palme cât și pentru tălpi.

În cameră, materialul părea să fie „modelat” în diferite zone ale pereților, căci am văzut multe nișe de formă dreptunghiulară sau în „L”, pline cu plăcuțe cam de aceeași dimensiune cu cele din Egipt. Nișele erau distribuite pe trei dintre pereții camerei, căci cel de-al patrulea, prin care am

intrat, era de fapt câmpul subtil protector. Totuși, distribuția nișelor îmi părea aleatorie, iar spațiile dintre ele erau relativ mari.

Fiecare nișă era plină cu plăcuțe, dar am observat cu uimire că acestea – spre deosebire de cele din Egipt – erau toate alcătuite dintr-un material perfect transparent, probabil cristal. M-am apropiat de un astfel de locaș și am desprins o tăbliță de acolo. Nu am întâmpinat nicio rezistență, iar aceasta era o altă deosebire față de plăcuțele din Egipt. Aici, ele stăteau în picioare, aderând imediat în mod misterios la poziția verticală, stabilă, ca și cum ar fi fost atrase de un magnet. Ele fuseseră deja inventariate într-o expediție anterioară, iar locotenentul Nicoară avea lista cu repartiția lor pe nișe. În Camera Ocultă din Irak se găsesc ceva mai puțin de o mie de plăcuțe, ceea ce înseamnă cu mult mai puțin decât în Camera din Egipt.

Vedere frontală a Camerei Oculte

Cezar ne-a explicat că studiul plăcuțelor de cristal a fost în mod deliberat amânat până la conceperea unei tehnologii care să permită conversia sau extragerea informației de pe plăcuțele de platină din Camera Ocultă din Egipt. Se considera

că plăcuțele de cristal din Irak sunt mai dificil de decodat decât cele din platină.

— Nu am dorit să amestecăm studiile acestor plăcuțe, a explicat Cezar atunci când, în urmă cu o zi, cei doi ofițeri americani i-au cerut lămuriri suplimentare. Oricum, a fost doar o problemă de timp până s-a reușit punerea la punct a unei tehnologii avansate de preluare a acestor informații și de conversie a lor într-un format care să fie ușor de folosit pentru noi. Acum avem acces la plăcuțele de platină, deci este timpul să ne îndreptăm atenția și asupra celor de cristal.

MISTERUL DEZVĂLUIT AL CRISTALULUI

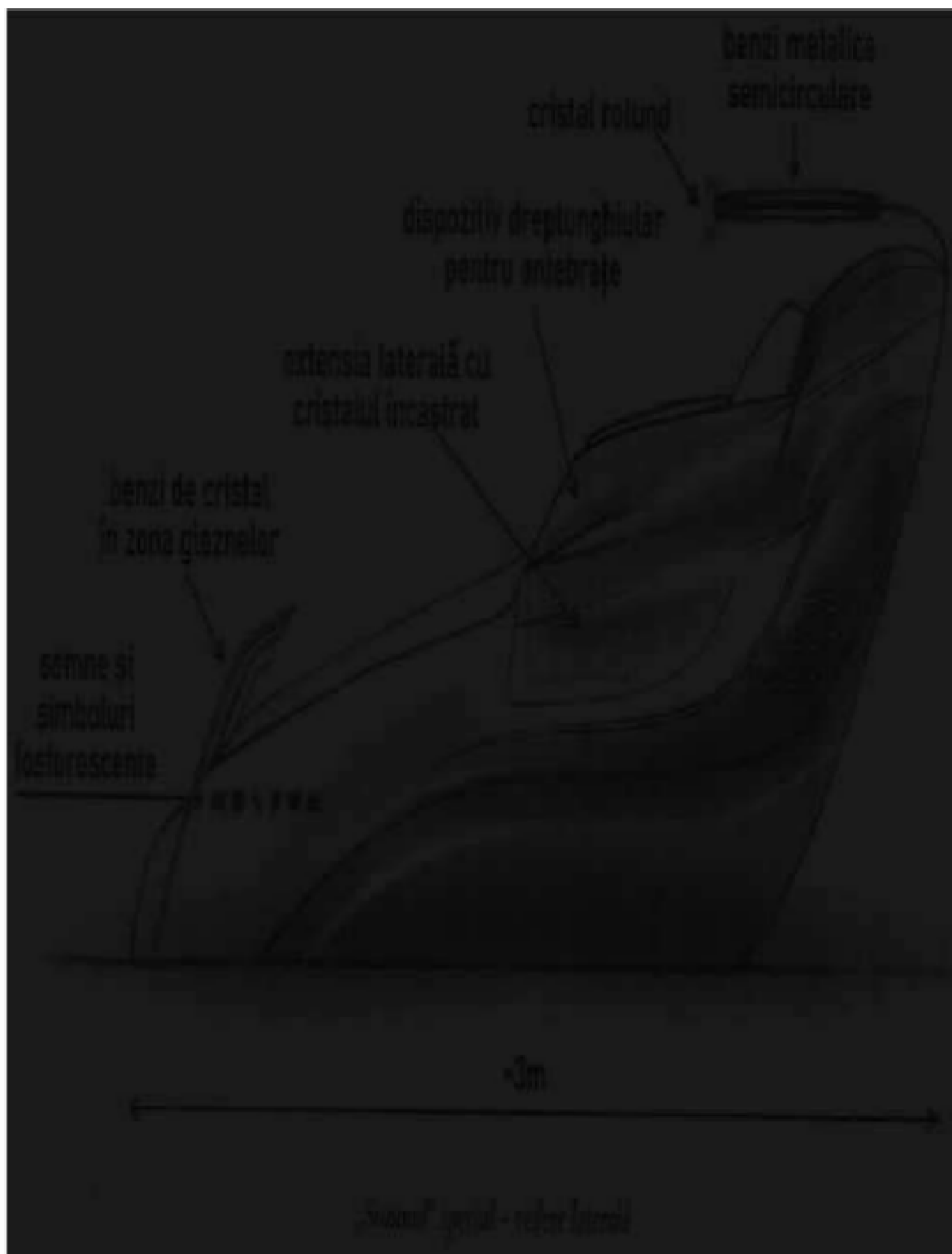
Eu nu înțelegeam rostul nișelor în pereți, nu pricepeam logica dispunerii lor. Dar, înainte de a încerca să aflu aceasta, am fost atras de piesa principală a Camerei Oculte, care era „scaunul” special. Acesta era plasat perpendicular cu peretele energetic protector, părea a fi „turnat” în podea și, după aprecierile mele, corespundea ca mărime și formă unei ființe umanoide de cel puțin doi metri și jumătate înălțime.

Raportat la dimensiunile unei ființe umane obișnuite, „scaunul” mi se părea enorm, deoarece „pereții” săi erau foarte groși, cu niște „încrustați!” precum semnele cuneiforme, care luminau fosforescent într-o culoare albastru-metalic. Practic, dacă nu luăm în considerare plăcuțele din cristal, „scaunul” reprezenta singurul obiect din încăpere, impresionant prin mărime, alură și formă complexă.

La prima vedere, el părea turnat dintr-o singură piesă, deoarece nu vedeam îmbinări. Toate formele sale erau cursive și rotunjite, ceea ce îi dădea atât un aspect modern, cumva aerodinamic, dar și unul foarte tehnologizat. Arăta ca un scaun ergonomie cu spătarul mult lăsat pe spate, într-un unghi de aproximativ 30º față de orizontală, dar era foarte masiv, cu multe proeminențe, curbe și mici adâncituri.

În partea din dreapta a „scaunului” am văzut o extensie laterală, ca un bloc suplimentar de formă dreptunghiulară, cu o lățime de aproximativ treizeci de centimetri, care avea în mijloc un loc gol, cu o structură destul de complexă pe pereții interiori. Era precum o extensie a „scaunului” de aproximativ

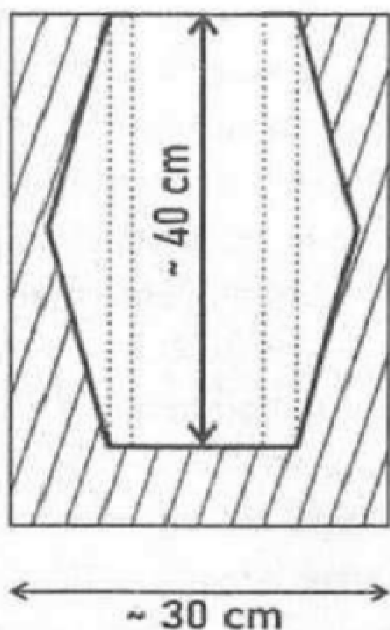
cincisprezecece centimetri în diametru, care mergea în adâncime cam patruzeci de centimetri.

De o parte și de alta a acelei cutii dreptunghiulare am remarcat câteva semne luminate tot în albastru. Am recunoscut imediat extensia pentru folosirea cristalului, așa

cum văzusem în imaginile ce au fost convertite de pe plăcuțele din Egipt. Totuși, chiar dacă cei doi ofițeri americani au cercetat cu atenție în diferite zone ale Camerei Oculte, utilizând pentru aceasta aparatura pe care au adus-o, ei nu au reușit să capteze o „anomalie” care să ofere vreo indicație despre cristal.

În partea de sus a „scaunului”, ce corespundea locului în care se așază capul, am văzut două „benzi” metalice semicirculare, iar o a treia era perpendiculară pe acestea, având la capătul inferior un mare cristal rotund, probabil în dreptul frunții celui ce se așeza în scaun. Pe la jumătatea scaunului, corespunzând probabil locurilor de așezare a antebrațelor, erau două dispozitive de formă oarecum dreptunghiulară, dar ascuțite spre vârf. La picioare, aproximativ în zona gleznelor am văzut câte o „bandă” lată de cristal, sprijinită de câte un postament, care la bază avea câteva semne luminate în albastru fosforescent.

Extensia laterală a scaunului. Locașul pentru cristal

— Prea multe nu avem ce face aici, a spus Cezar. Strângem plăcuțele și căutăm cu atenție cristalul tetraedric.

L-am privit toți cu mirare. Unde să mai căutăm cristalul. Cezar mi-a făcut un semn cu mâna, arătându-mi casca dăruită

de cei din Apellos. Avea perfectă dreptate, căci după ce am folosit-o la identificarea naturii peretelui opac de la intrarea în Camera Ocultă, am dat-o jos, fiind preocupat de plăcuțele de cristal și de „scaunul” special. Am pus casca pe cap și m-am concentrat cît mai bine, știind că există o strânsă legătură între psiho-mentalul meu și obiectul asupra căruia îmi îndreptam atenția.

Vederea plăcuțelor de cristal cu acea cască s-a transformat într-un adevărat spectacol, căci fiecare nișă strălucea puternic datorită emisiilor de natură electromagnetică emanate de ele. Era o imagine oarecum „dublată”, cu o margine luminoasă scânteietoare, ceea ce îmi indica faptul că dispozitivul îmi arăta de asemenea nivelul eteric și subtilitățile acestuia.

Deși am realizat cu atenție o panoramă de 180º asupra pereților, nu am reușit totuși să observ nimic special. Am trecut la observarea „scaunului” misterios din mijlocul Camerei Oculte. Știam cu certitudine că el „funcționa” doar prin cuplarea cu cristalul pe care îl căutam; pe de altă parte, cristalul nu se afla acolo, ceea ce nu era prea logic: ori fusese luat în mod deliberat de constructorii tunelului, ceea ce nu avea sens, ori fusese „ascuns”, înclinam mai curând spre a doua variantă.

Am început să cercetez cu atenție formele scaunului, în timp ce Cezar și unul dintre maiori luau plăcuțele de cristal din nișe și le plasau în cutiile special compartimentate, pe care le-am adus cu noi. În timp ce eu investigam cu atenție scaunul special, celălalt maior privea cu atenție mișcările mele și felul în care procedez. Probabil primise instrucțiuni în acest sens, deși nu vedeam la ce îi puteau fi de folos.

„Scaunul” părea să fie „învelit” de un câmp subtil puternic, de culoare indigo fosforescent, apropiată ca nuanță de cea a pereților tunelului. Atunci când am ajuns în dreptul extensiei laterale care era destinată cristalului am avut o mare surpriză: locul pe care noi îl vedeam gol, precum un cilindru în adâncime, îmi apărea acum ca fiind de fapt „plin” cu un obiect cilindric, care de asemenea era învelit într-un câmp protector, dar de culoare roz. Mi-am dat seama că eu vedeam acel „tub” în planul eteric și că în planul fizic același spațiu era perceput ca fiind gol. Noi nu am văzut nimic pe înregistrări și nici în Camera Ocultă, deoarece atunci aveam doar perspectiva planului fizic. În realitate, cristalul și tubul în care el era

„prins” se dovedeau a fi în plan subtil eteric și de aceea nu erau văzute în mod obișnuit.

Am rămas puțin în cumpănă, deoarece nu înțelegeam cum ar fi putut scaunul să „funcționeze” în aceste condiții. Am venit aproape de extensia laterală și am privit mai atent cilindrul din interiorul spațiului pe care, fără cască, îl percepeam ca fiind gol. El era încastrat în acel spațiu, prins cumva de niște protuberanțe pe care le-am văzut ieșind din pereții locului gol. Era perfect transparent, iar în partea de sus și în cea de jos avea câte un inel subțire pe circumferință, de culoare argintie. Inelul venea până la limita de sus a locașului cilindric gol, iar deasupra lui am remarcat o cupolă transparentă, ușor irizată, ca un câmp de protecție.

În interiorul tubului am văzut cu emoție cristalul. Avea forma unui tetraedru cu vârful în jos și stătea suspendat în zona de mijloc a cilindrului, probabil într-un câmp generat în acel spațiu. Așa cum îl vedeam prin cască – totuși destul de puțin, deoarece nu aveam o imagine completă în adâncime – era un cristal albastru superb, destul de mare, perfect șlefuit pe toate laturile și care reflectă din când în când „scântei” multicolore în interiorul lui.

Mi-a venit în minte comparația cu redarea animată a legăturilor electrice între sinapse, în creierul omenesc; ce vedeam acolo era asemănător cu asta, dar într-un fel mai rafinat. Simțeam acea frumusețe și armonie intrinsecă unui obiect pur, estetic, pe care cu greu poți să o redai în cuvinte; datorită căștii, simțeam chiar mai mult, în sensul că acel cristal eteric era chiar o conștiința... pe măsură ce îl priveam, între mine și el se crea o legătură aproape hipnotică, dar nu una invazivă, ci una profund empatică și benefică. „Scaunul” și cristalul eteric formau o simbioză subtilă, o conexiune mutuală. Nivelul de vibrație al conștiinței celui care interacționa cu ele era influențat în mod direct, iar de aici puteam bănui o multitudine de posibilități minunate.

Am răsuflat adânc și le-am spus și celorlalți ce am descoperit. Ne-am bucurat că începeam să înțelegem misterul „dispariției” cristalului, dar rămânea enigma modului de funcționare a scaunului. Adunați în jurul cristalului, schimbam felurite păreri, când, la un moment dat Cezar mi-a sugerat să scot cilindrul din locașul său, pentru că eram singurul care îl puteam vedea cu ajutorul căștii, aceasta fiind personalizată

pentru ființa mea. Am îndreptat mâna spre inelul „metalic” al cilindrului, pentru a încerca să-l trag afară din locaș. Ceilalți nu vedeau decît un spațiu gol, dar eu parcă efectuam o „operație bioenergetică”.

CARACTERISTICI ȘI SCHIMBARE DE STARE

În momentul în care am trecut cu mâna prin micul „dom” energetic de deasupra cilindrului, s-a auzit un declic scurt, iar prin „scaun” s-a simțit o vibrație slabă, însoțită de un ușor zumzet. La extremitățile „scaunului” au apărut niște semne luminoase, dar de această dată luminate în roșu, care pulsau. „Scaunul” părea că „a prins viață”, așteptând comenzile de funcționare. Nu știam ce putea să însemne asta, dar Cezar era destul de optimist, prevăzând o preluare destul de ușoară a funcțiilor acelui dispozitiv sofisticat.

Prin ecranul căștii am văzut o modificare instantanee a unor spectre de frecvență ce erau specifice planului fizic: strălucirea formei a dispărut, la fel și câmpul subtil în formă de dom, iar tubul interior a părut că se „micșorează” oarecum, datorită scăderii frecvenței de vibrație. Practic vorbind, a fost o decuplare de la „modul de funcționare eteric” și o activare în „modul de funcționare fizic”. Cezar a zâmbit, iar colegii americani au scos o exclamație de uimire. Am tras încet tubul transparent din locașul său, care s-a desprins fără niciun efort. În momentul în care el a ieșit complet din lăcaș, am simțit un fior ce mi-a străbătut mâna în care țineam tubul cu cristalul, ce a urcat spre creștetul capului. Simultan am perceput o vibrație în scaun, cu acel zumzet specific. Totuși, luminile roșii, discrete, de la capetele lui, au rămas aprinse, pulsând încet. În mod evident, „scaunul” nu avea niciun fel de părți mobile, dar din câte puteam bănui, zumzetul și modificarea de vibrație aveau legătură cu o modificare specifică de frecvență, ca atunci când se trece de pe un mod de funcționare pe altul. Am repetat de câteva ori introducerea și scoaterea cilindrului cu cristalul eteric în și din locașul său și de fiecare dată auzeam aceleași manifestări sonore, reduse ca intensitate, dar cu toate acestea clare.

După aceea ne-am îndreptat atenția asupra cilindrului.

Țineam tubul de inelul superior, care avea aparență metalică, semănând foarte bine cu titanul. Totuși, simțeam că nu era vorba de titan, ci de un material necunoscut, iar informația îmi parvenea în cortex prin influența telepatică a căștii, prin care îl priveam. Căutam să țin obiectul în poziție verticală, imaginându-mi că astfel voi evita o posibilă deranjare a poziției cristalului din interior. El era susținut de un câmp de forțe misterios, deoarece nu întrezăream nicio sursă, anexă sau altă piesă care să furnizeze energia necesară pentru aceasta.

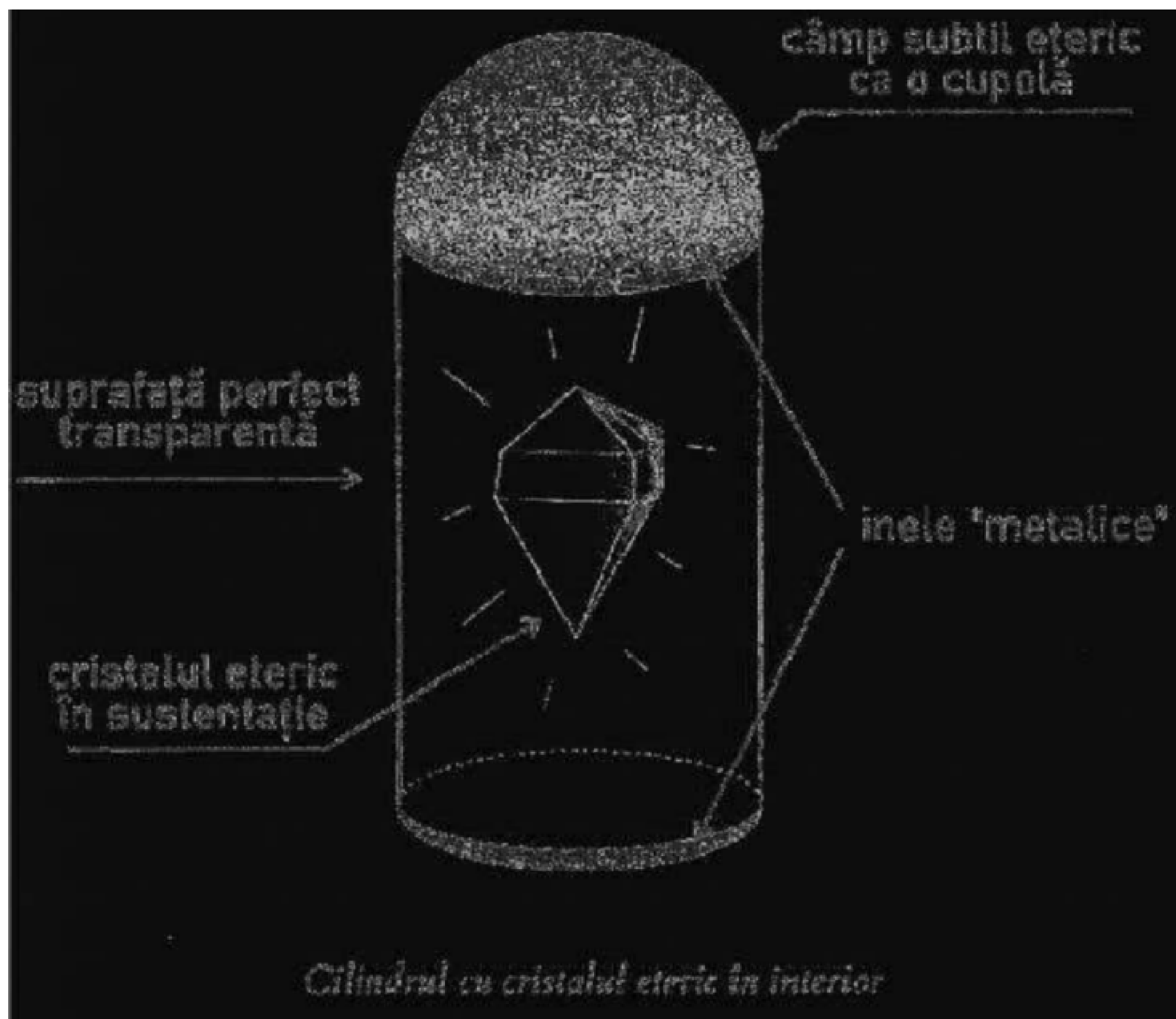
Spre surprinderea mea, cristalul eteric rămânea perfect imobil, parcă „încastrat” în acel câmp de energie subtilă; practic, el era în levitație în interiorul cilindrului, radiind feeric o lumină discretă la suprafața sa. Vederea acelei străluciri ca din altă lume și a culorii lui albastre îmi provocă o stare interioară aproape de perplexitate, căci parcă ceva pătrundea în cele mai adânci profunzimi ale inimii mele, atingând corzi nebănuite ale sensibilității și chiar ale nostalgiei depărtărilor, pe care nu o înțelegeam prea bine.

Atunci s-a petrecut ceva uimitor în ființa mea, pentru că am simțit un fel de „deschidere” mentală, ca o transmisie telepatică a unor informații importante legate de acel „scaun” și cristalul eteric. Era ca un „bloc” de cunoaștere, pe care nu-l puteam decodifica; știam doar că l-am preluat, știam că este important, dar nu eram capabil să îl înțeleg deocamdată.

Am fost trezit din „visare” de vocea mirată a unuia dintre maiorii americani:

— La ce te uiți acum? Cilindrul este gol, dar tu ce vezi în interiorul lui?

M-am recules, simțind un frison în întreaga ființă și, dându-mi jos casca, am remarcat și eu că cilindrul fizic pe care îl țineam în mănă era aparent „gol”. Era extrem de ușor, aproape că nu-i simțeam greutatea, iar peretele circular era făcut dintr-un material care, la prima vedere se asemăna cu sticla, dar crea o senzație de mare rafinament, fiind de asemenea și foarte subțire. Cu greu îți puteai da seama că există un strat protector între partea exterioară și cea interioară a cilindrului.

Cilindrul cu cristalul eteric în interior

Am realizat atunci cu toții că scăderea frecvenței de vibrație a inclus doar învelișul exterior, astfel încât tubul a luat o consistență fizică, tehnologia fiind probabil valabilă în cazul în care se dorea înlocuirea lui, scoaterea sa din lăcaș sau, printr-o tehnică specială, chiar posibila înlocuire a cristalului eteric din interior. Dar sursa transformărilor și experiențelor, adică cristalul din interiorul cilindrului, rămânea de natură eterică. Poate chiar această calitate a sa era cea care justifica posibilitatea desprinderii și translației corpurilor subtile ale ființei în alte planuri ale Creației. Prin acea tehnologie extrem de avansată și incomprehensibilă pentru noi la acel moment, cristalul eteric fusese cumva „prins” în acel tub și „racordat” apoi la scaunul special, pentru a facilita un fenomen de „separare” între structura fizică și cea subtilă a celui care

realiza experiența. Probabil că atunci se crea un gen de „afinitate” între cristal și ființa respectivă, amplificată de tehnologia scaunului special, însă toate acestea erau doar presupunerile mele la acel moment, bazate pe o înțelegere de moment.

Fizic vorbind, noi toți priveam un simplu tub gol, dar în realitate acesta reprezenta o formă inedită de manifestare, având în alcătuirea sa o parte fizică (corpul său exterior) și o parte subtilă eterică (cristalul din interior). Privind cu atenție, chiar și în planul fizic se putea observa – la mijlocul tubului și doar din anumite unghiuri – o foarte slabă formă luminoasă, mai mult ca un fel de strălucire extrem de fină. În mod evident era vorba despre influența subtilă puternică a cristalului, ce „răzbătea” cumva din planul eteric în planul fizic. Aceasta era însă foarte discretă și putea fi observată, după cum ne-am putut da seama, doar în anumite condiții.

TEHNOLOGII FOARTE AVANSATE

Descoperirea cristalului ne încânta pe de o parte – deoarece oferea posibilitatea experimentelor în „scaunul” special, după anumite ajustări care erau necesare, pentru a se potrivi dimensiunilor unei ființe umane obișnuite – dar pe de altă parte era o cauză de regret, deoarece tehnologia pământeană actuală nu permitea studierea acelei piese extraordinare, uluitoare prin simplitatea ei, dar totuși așa de eficientă prin natura efectelor pe care le producea.

Într-o scurtă discuție pe care am avut-o chiar acolo, în timp ce studiam obiectul cilindric și „scaunul”, Cezar și-a exprimat îngrijorarea față de natura experimentelor ce aveau să implice cilindrul și cristalul eteric. Ne-am gândit că era necesară, probabil, o anumită precauție în ceea ce privește natura câmpurilor subtile ce urmau a fi folosite, deoarece erau puține șanse ca alte „metode” științifice moderne, de natură mecanică sau chimică, să aibă vreun efect asupra cilindrului. El nu reacționa nici măcar la aparatura sofisticată adusă de americani; de pildă, sondarea cu dispozitivul de scanare specială nu a indicat absolut nimic, iar spectrometrul termic nu înregistra decât o slabă variație a parametrilor. Era destul de

descurajant pentru început, dar la urma urmelor studiul și cercetarea artefactelor din complexul secret din Bucegi era treaba oamenilor de știință și, chiar dacă în toți acești ani progresele au fost minime, ele totuși au început să apară exact în sfera care ne interesa pe noi, adică în domeniul înregistrărilor akashice.

O experiență imediată în „scaunul” special era foarte tentantă, dar după câteva deliberări, Cezar a decis că vom amâna aceasta, deoarece trebuiau întrunite mai multe condiții. Prima era ajustarea poziției în scaun, astfel încât corpul celui care experimenta să fie cuplat la toate elementele necesare: la cap, la mâini și la picioare. Dintre acestea, doar zona capului putea fi accesată cu mai multă ușurință, însă la celelalte două, elementele constructive fiind mult mai mari, trebuia căutată o rezolvare tehnică. După câte ne-am dat seama, până la momentul experimentelor concrete mai erau necesare câteva expediții pentru a realiza ajustările respective, fără de care „scaunul” nu putea fi explorat.

Am realizat filmările și fotografiile necesare, am verificat preluarea tuturor tăblițelor după inventar, iar cilindrul cu cristalul eteric a fost luat de Cezar. Rămăseserăm aproape două ore în acea încăpere și, deși eram cinci persoane, nu am simțit nicio diferență față de condițiile de „climă” internă: umiditatea și temperatura erau aceleași, iar nivelul de oxigen era perfect normal. Am schimbat câteva cuvinte cu Cezar despre acest aspect și mi-a spus că asta i-a atras și lui atenția încă de la primele expediții în cele două camere oculte, din Egipt și din Irak. Era totuși un real mister, deoarece în niciuna dintre ele nu a putut fi găsită vreo sursă de „întreținere” a atmosferei ambientale. Singura concluzie pe care savanții au putut să o tragă – de altfel logică și pertinentă – a fost că atmosfera în interior era cumva „reglată” automat de materialul tunelului, care avea proprietăți „inteligente”. Însă cum anume reușea să facă aceasta pentru toți parametrii biologici ai ființei umane, era un mister nedeslușit până acum.

EFECTUL DISTORSIUNILOR SPAȚIALE

Destul de încărcați cu containere și recipiente, am ieșit din Camera Ocultă în spațiul tunelului, îndreptându-ne spre distorsiunea spațială. În urma noastră câmpul subtil opac a închis, precum un paznic credincios, orice imagine a interiorului camerei. Am parcurs în câteva minute drumul înapoi, exact ca la venire, traversând succesiv distorsiunile de-a lungul tunelului. Datorită faptului că acestea erau mai multe, protocolul recomanda o recuperare de câteva zile, pentru a evita anumite reacții neplăcute la nivelul mitocondriilor, efect pe care cercetătorii l-au observat în timp la cei care au luat parte la expedițiile prin cele trei tuneluri. La una sau două treceri prin sasurile spațiale influența asupra structurii fine a corpului uman nu era notabilă, dar la mai multe „salturi" succesive, mai ales într-un interval scurt de timp, celulele începeau să reacționeze.

Efectele se asemănau oarecum cu cele ale iradierii nucleare, deși nu implicau urmările acesteia. Era vorba mai mult de o destabilizare a ADN-ului mitocondrial, datorită solicitării energetice din timpul „trecerilor". Acestea puteau provoca destul de repede unele stări de slăbiciune și chiar de amețeală. Existau însă și excepții, cazuri în care nu se resimțeau astfel de efecte. Cezar, de pildă, era una dintre ele; chiar dacă a mers în zeci de expediții, iar frecvența „salturilor" a fost mare, la controalele medicale el a fost găsit întotdeauna sănătos. Personal, am observat că el devenea chiar mai vital după astfel de expediții, iar pielea lui părea să fie mai fină și mai „strălucitoare". Totuși, cercetătorii implicați în acest program au emis ipoteza că, odată cu trecerea timpului și cu repetarea experiențelor, ADN-ul „învață" această amprentă specifică a „saltului" și se adaptează la ea destul de repede.

Am sosit în Sala Proiecțiilor și apoi am încărcat totul în transportoarele electrice, cu care am ajuns afară, la intrarea în Marea Galerie. Am parcurs repede etapele administrative și de protocol, predând echipei științifice materialele de studiu, după care ne-am urcat în elicopterul care ne aștepta.

Seara am petrecut-o foarte relaxat la Bază, în sala de lectură, revizuind elementele principale ale expediției din care tocmai venisem. Călătoria prin cel de-al treilea tunel fusese cea

mai rapidă și simplă deplasare, foarte eficientă în termeni de timp și acces. Nu o dată m-am gândit la această uluitoare „schimbare de decor”, care este foarte rapidă, între realități ce aparțin diferitelor planuri de existență. Doar câteva ore sunt de ajuns pentru a „parcurge” mii de kilometri dus și întors, pentru a realiza „salturi” spațiale multiple, pentru a explora unele dintre cele mai deosebite mistere și pentru a veni înapoi la Bază, unde seara poți avea o discuție agreabilă în sala de studiu sau de ședințe, în fața unui ceai aromat. Este bulversam pentru echilibrul psihomental, dar după un timp te obișnuiești și aceasta devine parte integrantă a experienței tale de viață.

În particular, eram foarte bucuros că s-a rezolvat misterul cristalului, pentru că în viitorul apropiat acesta putea deschide – prin utilizarea „scaunului” special – un întreg univers de posibilități nebănuite ale cunoașterii. De asemenea, am reflectat intens la momentele în care am avut o nebănuită „comuniune” subtilă cu realitatea lui eterică și în care am simțit „pulsul” vieții acelui cristal, pe care îl percepeam aproape ca pe o entitate vie. Nu bănuiam ce repede și sub ce formă aveam să revin asupra acelei realități, care a însemnat un salt major în evoluția și cunoașterea mea.

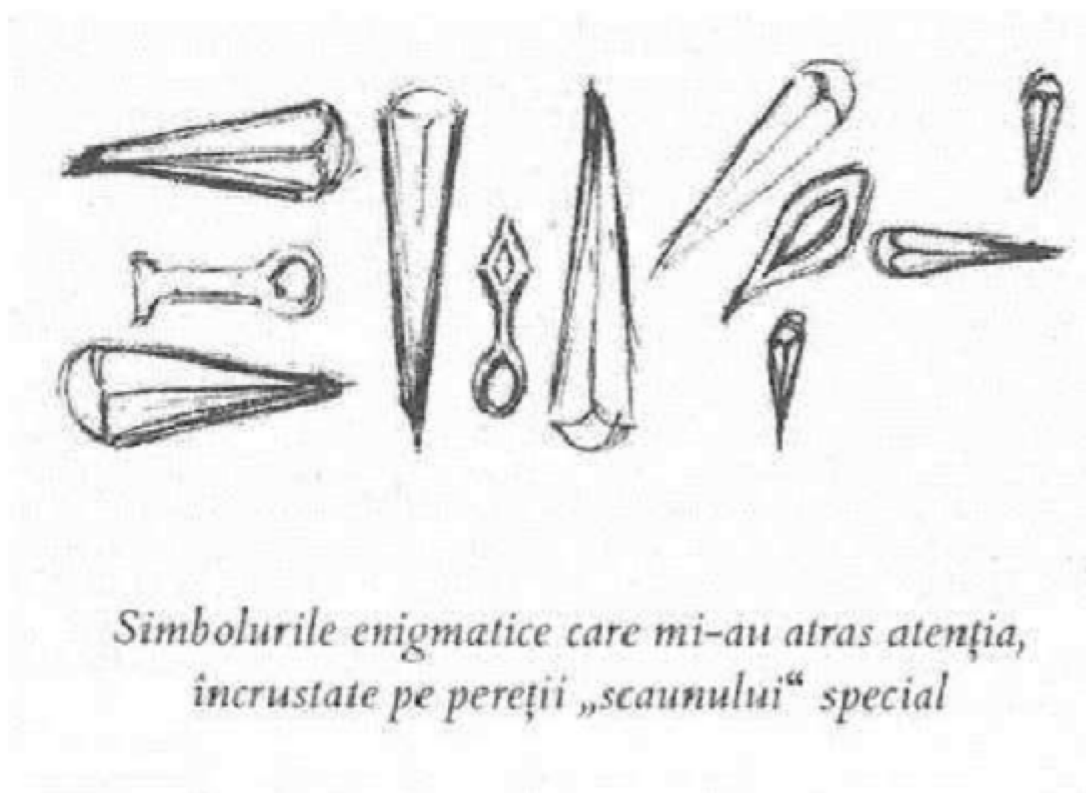
EDEN – O VERSIUNE DERIVATĂ A „SCAUNULUI” SPECIAL

Cele două zile pe care le-am petrecut în compania bărbatului din Apellos, vizionând imaginile holografice, au însemnat o mină de informații esențiale pentru ceea ce înseamnă istoria adevărată a omenirii, în punctele ei principale. Mi-a trebuit mai mult de o lună să sintetizez acele date pe baza notițelor luate în grabă, în fața ecranului holografic, deoarece voiam să fiu sigur că nu uit ceva. A fost un volum uriaș de cunoștințe, elemente și aspecte, pe care m-am simțit responsabil să le prezint în mod corect, sintetic și inteligibil.

La câteva zile după ce începusem această muncă, mă aflam la Baza Alpha și analizam dosarul Camerei Oculte din Irak, în care am introdus și ultimele noastre rapoarte. Privind cu atenție fotografiile făcute în timpul expediției, am simțit

deodată un interes mai mare pentru un set de simboluri încrustate pe marginile „scaunului” special din camera. „Ceva” mă atrăgea ca un magnet către acele reprezentări, despre care nu știam nimic. Aveam certa impresie că „le-am mai văzut undeva”, fără să pot totuși preciza unde anume. Sentimentul că trebuia să iau o hotărâre se înfiripa tot mai mult în mintea mea, chiar dacă nu știam care ar putea fi acea decizie sau acțiune.

Am întors capul către fereastra camerei, privind Luna pe cerul senin al nopții reci, care se reflecta misterios peste zăpada tăcută a dealurilor. Pentru câteva clipe, vrăjit de acel tablou enigmatic al peisajului de iarnă, am simțit că mintea parcă s-a „golit” de gânduri, însă aceasta a durat doar câteva clipe, căci aproape imediat după aceea imaginea clară a „scaunului” special din Camera Ocultă din Irak mi-a apărut în minte cu putere. O dorință irezistibilă m-a făcut să-mi pun casca și să intru pe modul de „redare”. Imaginile pe care le aveam clar conturate în minte, cu „scaunul” din Camera Ocultă, au apărut imediat, evidențiind în detaliu simbolurile misterioase care m-au atras:

Simbolurile enigmatice care mi-au atras atenția, încrustate pe pereții „scaunului“ special

A fost un moment important, deoarece mi-am adus aminte că unele dintre aceste simboluri le văzusem în imaginile de pe ecranul holografic, atunci când urmăream datele despre evoluția omului și fazele de „modelare” a ADN-ului său. Fie că erau simboluri universale, incluse într-un limbaj galactic, fie că făceau parte dintr-un set specific de date, era evident că ele reprezentau „urmele” unei cunoașteri extraterestre extraordinare.

Am privit cu atenție setul de date și informații care apăreau pe marginile imaginii din cască și gradat am început să „simt” acele simboluri, nu doar să le privesc. Senzația îmi era binecunoscută de la vizionările de până atunci, deoarece casca interdimensională îmi facilita trăirea psiho-mentală a ceea ce vedeam, „proiectându-mă” în realitatea de acolo. Simbolurile au devenit „vii” și încărcate de o „energie conștientă”, care mă făcea să înțeleg intuitiv esența lor.

În acel moment, o emoție intensă m-a cuprins, iar mintea a început să lucreze cu febrilitate. Era exact opusul stării de liniște pe care o trăisem cu câteva clipe înainte, dar am simțit o inspirație subită, care m-a determinat să acționez imediat. Mi-am dat casca jos, m-am așezat la masă și am început să-mi notez câteva elemente, ba chiar să desenez niște schițe rudimentare ale imaginilor care mi se derulau rapid în minte.

La început trasam doar niște linii aparent fără sens, încercând să mă „conectez” la informațiile pe care le aveam în minte. Îmi dădeam seama că totul avea legătură cu construirea unui „scaun” precum cel văzut în Camera Ocultă din Irak, dar păstram totuși o doză apreciabilă de scepticism în acest sens. Tehnologia implicată acolo mi se părea la ani-lumină depărtare de ceea ce eu știam că pot să fac sau să înțeleg.

De pildă, era evident că nu aveam un cristal eteric și nici tehnologia necesară pentru a lucra cu el; pe de altă parte, nu cunoșteam principiile de funcționare ale „scaunului”. Cu toate acestea, am găsit imediat un punct de sprijin, o posibilitate prin care speram să compensez aceste mari lipsuri, măcar într-o anumită măsură, pentru a avea șansa construirii unui dispozitiv asemănător. Nu puteam spune ce anume mă îndemna să realizez acea construcție, dar efervescența pe care o simțeam și aspirația de a face aceasta mă uimeau și pe mine.

M-am gândit că în sprijinul realizării acelei idei, un ajutor important ar putea veni de la înregistrările imaginilor din

Camera Ocultă, la care aveam acces datorită căștii interdimensionale. Utilizasem deja acea funcție importantă de redare și stăpâneam modalitatea de a obține înregistrarea pe care o doream, astfel încât să pot interpreta imaginile care se derulau rapid în mintea mea. De fapt, mă bazam mai ales pe detaliile oferite de cască, ce apăreau pe marginea lentilei, căci ele implicau simboluri și chiar anumite scheme sau imagini de sinteză. Speram să pot înțelege o mare parte dintre ele, mai ales că aveam ceva experiență în „citirea" unor astfel de simboluri și vibrații pe o gamă foarte largă de frecvențe, dar mă bazam și pe influxurile telepatice pe care le puteam primi prin intermediul căștii, așa cum de multe ori am fost ghidat în vizionarea elementelor și informațiilor despre trecutul omenirii. În plus față de aceasta, simțeam un anumit impuls lăuntric și o siguranță surprinzătoare în a merge pe acel drum și a persevera în realizarea practică a ideii. Nu puteam să explic prea bine, dar știam cumva că totul avea legătură cu „blocul de cunoaștere" pe care l-am primit în Camera Ocultă din Irak, atunci când am avut o stare de „comuniune" interioară cu cristalul eteric.

Mi-am pus din nou casca și am atins ușor suprafața ei rectangulară din partea stângă a capului, în dreptul tâmplei, pentru a trece pe modul de redare. Apoi m-am concentrat asupra „scaunului", așa cum mi-l aminteam din Camera Ocultă. Imaginea lui s-a clarificat imediat pe „sticla" căștii, în format holografic; practic, ceea ce vedeam era o redare fidelă a momentelor petrecute acolo cu câteva zile înainte, o înregistrare perfectă a perioadei de timp cât purtasem casca în acel spațiu. Într-adevăr, în partea de sus și în cea din lateral-dreapta a imaginii puteam să observ o serie de simboluri și forme care se succedau destul de repede, dar pe care puteam să le opresc prin comandă mentală. La fel ca în cazul ecranului holografic, casca îmi indica elementele mai importante prin variații de intensitate a luminii; altele îmi erau „descrise" prin frecvențe diferite, pe care le percepeam direct în cortex.

La început, punerea pe hârtie a schemelor și „ecuațiilor" a fost oarecum „automată". Pentru mine era destul de ușor să le redau din memorie, dar nu înțelegeam prea multe din semnificațiile pe care acele ecuații le aveau. Totuși, vedeam că simbolurile, semnele și notațiile neobișnuite care predominau, se îmbinau cu altele ce erau destul de apropiate de cele

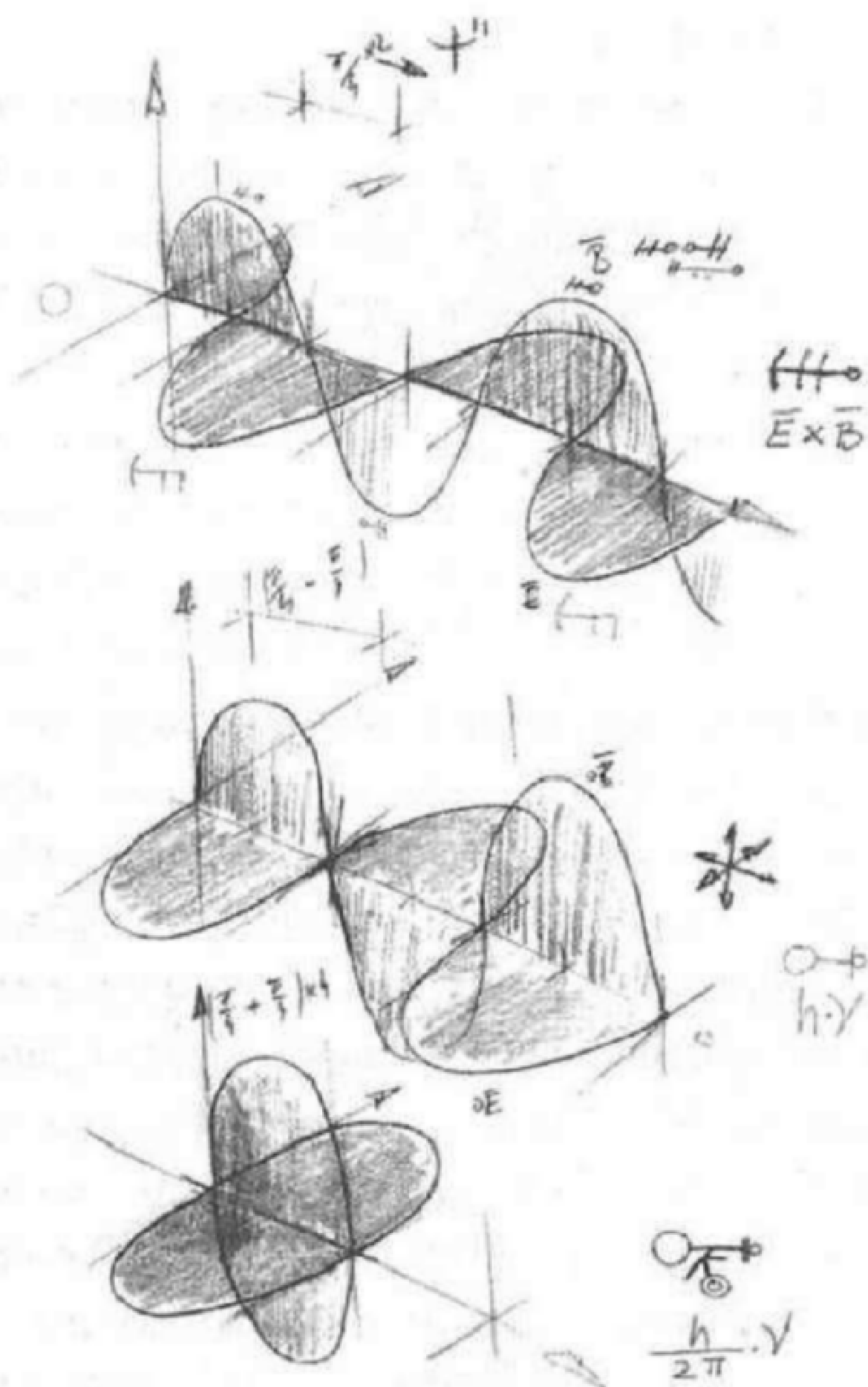
cunoscute mie. Abia mai târziu mi-am dat seama că ele au avut rolul de a mă face să decodific și să înțeleg substratul semnelor cu aparență arhaică, unele dintre ele fiind chiar cunoscute lumii științifice actuale.

Curând mi-am dat seama că primele simboluri și imagini erau un fel de „lecții” de fizică pentru mine, pentru „a învăța” unele principii de bază ale noilor concepte și idei constructive ce mi se derulau în fața ochilor, pe lentila căștii interdimensionale. Inspirat de transmisiile telepatice pe care reușeam să le înțeleg și care îmi erau furnizate prin intermediul tehnologiei foarte evoluate a căștii, am învățat să „traduc” cumva acele simboluri într-un set de desene și formule care se puteau regăsi, unele dintre ele, și în fizica contemporană.

Inițial, relațiile și simbolurile redate în desenul imediat următor nu au avut înțeles pentru mine, dar puteam totuși să le „accesez”, ca și cum le „vedeam” undeva, în spatele capului, în zona occipitală. Mai apoi am înțeles cum să le decodific, folosind o „cheie” pe care am intuit-o atunci.

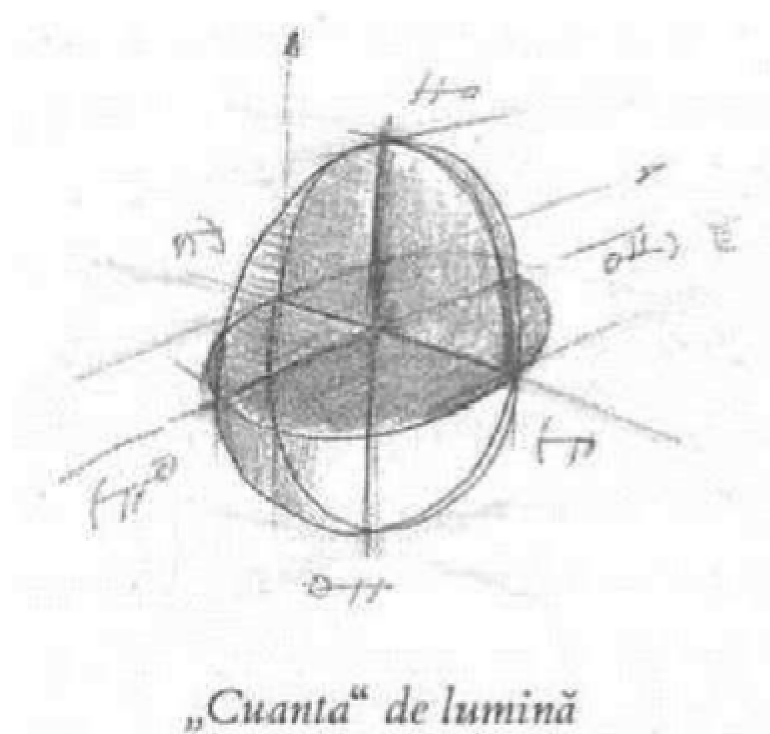
Fiecare simbol pe care l-am „văzut” avea o „explicație” în termeni de energie și, evident, o corespondență în plan macrocosmic. Este posibil ca impresiile foarte profunde și intense pe care mi le-a creat îndelunga vizionare a imaginilor holografice despre istoria omenirii, să-mi fi sensibilizat anumite zone din cortex, dar și din sfera psiho-mentală, ceea ce a făcut posibilă înțelegerea mea extinsă și intuirea „traducerii” și interpretării simbolurilor văzute. Probabil că acestea au deschis o punte de legătură cu o civilizație extraterestră, deoarece multe dintre simbolurile ce miau fost „întipărite” în minte le-am recunoscut în imaginile holografice pe care le văzusem.

Am început gradat să înțeleg legăturile care existau între anumite simboluri și diferitele imagini ce reprezentau schematic o undă electromagnetică sub formă de „cuantă” de lumină. Totuși, la descifrarea schemelor pe care le vedeam pe lentila căștii interdimensionale, mi-am dat seama că pe lângă redarea câmpurilor magnetice și electrice mai erau unele elemente pe care nu le înțelegeam, dar pe care le acceptam în mod tacit.

Diferite tipuri de unde electromagnetice și simbolurile lor asociate

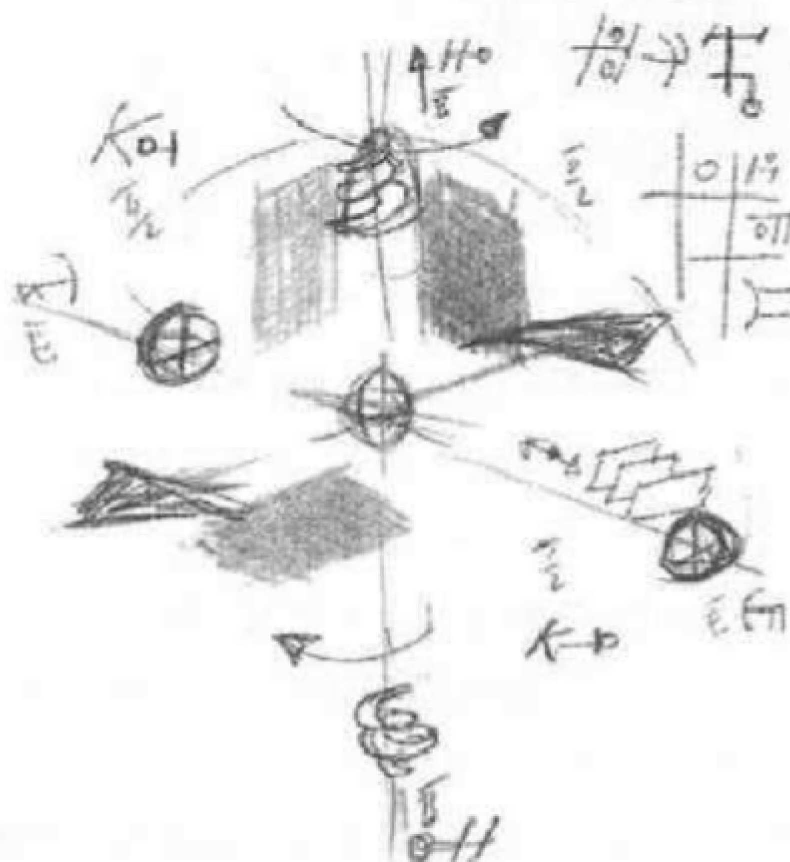
Mi-am notat acele elemente, remarcând faptul că, în timp ce făceam aceasta, o înțelegere mai clară apărea gradat în mintea mea. Făceam legături între diferite aspecte, „traduceam” unele simboluri și chiar participam la redarea acelor informații, în sensul ordonării lor. Destul de repede am fost capabil să fac și alte corelații; gradat, am reușit să descifrez un set de imagini care mă învățau să creez eu însumi un aparat special. Acesta urma să genereze semnale electromagnetice asemănătoare celor pe care le vedeam în imagini, dar în componența lui mai era „ceva” pe care încă nu puteam să-l înțeleg.

„Cuanta“ de lumină

Fără să am o dovadă concretă, cumva înțelegeam că prin acele imagini primeam de fapt date despre construcția unui „scaun asemănător cu cel din Irak. Era evident că nu puteam să realizez o construcție identică, dar cu toate acestea mă simțeam inspirat să înțeleg bazele principiale și sursa energiei cu care s-ar putea duplica, măcar într-o anumită proporție, efectele „scaunului” special din Camera Ocultă din Irak. Îmi dădeam seama că mare parte din acea experiență era o

cunoaștere „care mi-a fost dată” și intuiam importanța unui astfel de aparat, precum și modul în care el putea să contribuie la cunoașterea ființei umane.

Schema conceptuală a dispozitivului capabil să genereze un câmp electromagnetic special

Cezar plecase pentru câteva zile la București, astfel încât am avut timpul necesar să pun totul pe hârtie și să schițez primele imagini ale aparatului, căci nu doream să uit niciun element. Mi-am dat seama că informațiile nu proveneau doar ca un simplu act de memorie activată, ci au fost cumva implementate direct în cortexul meu, atunci când le-am vizualizat și le-am corelat cu o anumită înțelegere. Accesul la ele era foarte ușor, dar mai mult decât atât, percepeam acele date și informații într-un mod global; puteam, de pildă, să individualizez fiecare element, dar aveam de asemenea

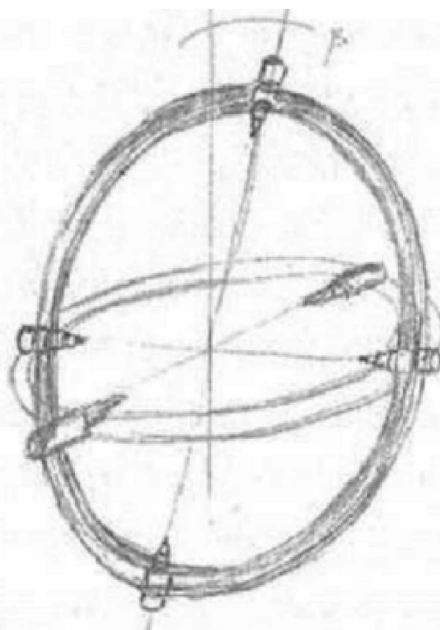
imaginea integrării lui în ansamblu, a funcționalității lui, a felului în care se completa cu alte elemente din structura aparatului.

Primele idei ale formei generale a aparatului au început să se concretizeze cam după două zile. Era un fel de „rearanjare” a informațiilor în mintea mea, ca și cum ea se obișnuia cu multitudinea de date ce i-a fost transmisă. Puteam spune că înțelegeam, la modul general, atât menirea „mașinii”, cât și forma ei de ansamblu. Realizam de asemenea că ea era o construcție modulară, care mi-a fost transmisă tocmai pentru a fi pusă în practică. Odată cu primirea acelor date am avut de asemenea înțelegerea intuitivă a motivului pentru care informația mi-a fost transmisă și, implicit, a ceea ce dispozitivul putea să facă. După părerea mea, aceste două aspecte erau corelate. Pe de o parte, a fost expediția prin cel de-al treilea tunel, în Camera Ocultă din Irak și impresia puternică lăsată de „scaunul” special și cristalul eteric. Pe de altă parte au fost acele „zile de foc”, de vizionare intensivă a imaginilor holografice, care mi-au înfățișat cursul adevărat al originii și istoriei ființei umane pe Pământ. Prin urmare, ideea construirii aparatului era legată de acele realități, oferindu-mi probabil o cale mai facilă de a avea acces la un anumit tip de informații.

Mai târziu s-a dovedit că funcția dispozitivului era chiar mai nuanțată decât atât. Realizat cu precizie și în conformitate cu specificațiile primite, acel dispozitiv putea să inducă în ființa umană un efect asemănător cu cel al „scaunului” special din camera Ocultă din Irak. Eram din ce în ce mai convins că el putea să determine o legătură eficientă, dar mai ales conștienta, cu corpul eteric și chiar cu cel astral, permițând astfel explorarea controlată a unor realități din lumea subtilă, dar și din cea fizică. Speram de asemenea că voi putea să am acces într-o anumită măsură la continuumul spațio-temporal și la misterele lui.

În zilele următoare am perceput imaginea unor componente separate ale structurii, care creau un câmp specific. Apoi imaginile parcă s-au „reunit” și au dat o consistență întregului, clarificând ansamblul general. Am văzut un cadru circular, cu niște elemente atașate ce aveau rolul de emițătoare, asemănătoare unor sui-generis „tunuri”. Construcția și funcționarea lor se baza pe niște cristale și pe un

complex de aliaje în care predomina aurul. Abia mai apoi aveam să realizez că acel cadru era compus dintr-o componentă orizontală și una înclinată, care împreună constituiau întregul ansamblu.

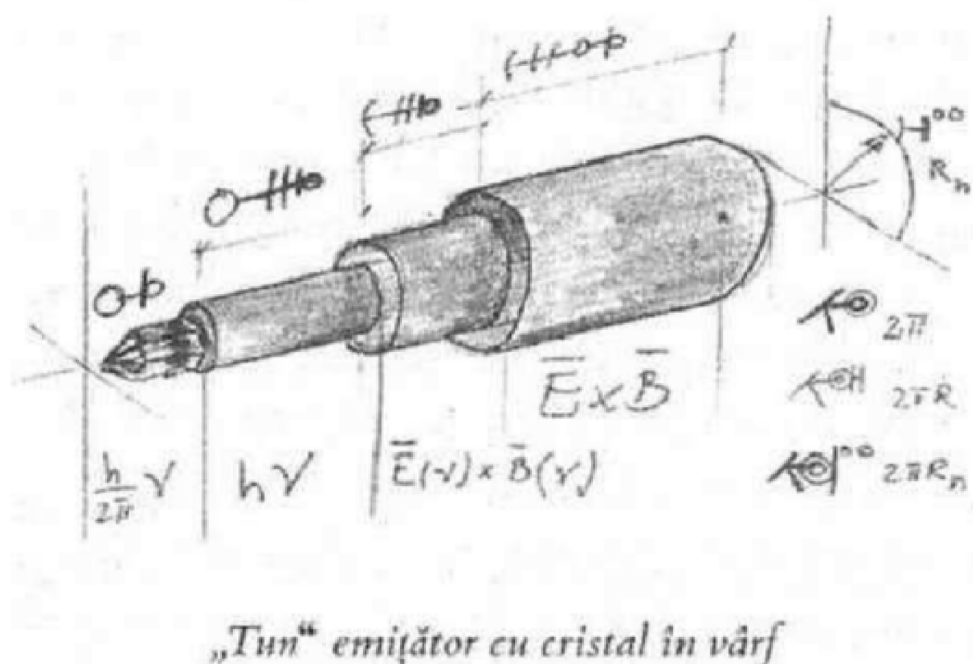
Schița cadrului circular cu „tunurile" (emițătoarele) diametral opuse, cu cristale

„Tunurile” aveau o structură interioară complexă, dar la exterior ele se prezentau ca niște cilindri concentrici, având în vârf un cristal cu o anumită formă și de o anumită dimensiune. La interior, aceste „tunuri” conțineau mai multe tipuri de cristale și alte materiale, precum și trei tipuri diferite de bobinaj, două dintre ele fiind foarte complexe.

Datele pe care le-am primit includeau de asemenea un scaun integrat în partea centrală a construcției. Totuși, el nu avea aceeași „alură” precum „scaunul” din Camera Ocultă din Irak și era înclinat la 15° în raport cu planul vertical.

Evident, dispozitivul nu implica un cristal eteric pentru funcționare, ca în cazul „scaunului” special, dar impresia mea era că planurile și „tehnologia” lui au fost adaptate cât de mult s-a putut la posibilitățile ființei umane obișnuite, astfel încât să se obțină totuși un efect notabil. Chiar și așa, unele cerințe erau dificil de îndeplinit, cum ar fi placarea cu aur și titan a

exteriorului cadrelor circulare, pe care le-am denumit „straturi”, sau cristalele speciale ce făceau parte din aproape toate componentele dispozitivului.

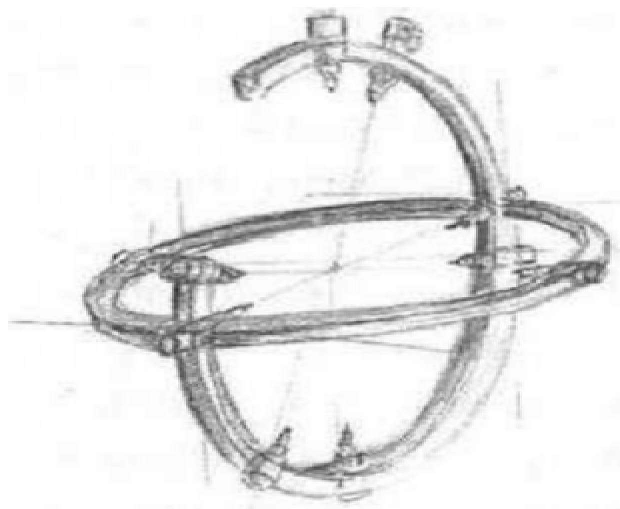

„Tun“ emițător cu cristal în vârf

De asemenea, în conformitate cu informațiile pe care le „vedeam”, unele piese ale aparatului trebuiau să fie realizate din rodiu. Ele erau necesare pentru a converti anumite semnale de la casca interdimensională și de la „tunurile” cu cristal, căci acțiunea specifică a căștii inducea la nivelul creierului și mai ales al glandei pineale un câmp de expansiune energetică pe o anumită frecvență, ce era amplificat de cristalele din „tunuri”. În plus, un anumit număr de bobine speciale, de formă sferică, trebuiau făcute dintr-un aliaj de hafniu, ruteniu și neodim, ceea ce tehnologic vorbind era foarte dificil de realizat. Îmi dădeam prea bine seama că toate acele specificații erau foarte greu de îndeplinit, dar speram să găsesc o soluție în viitor.

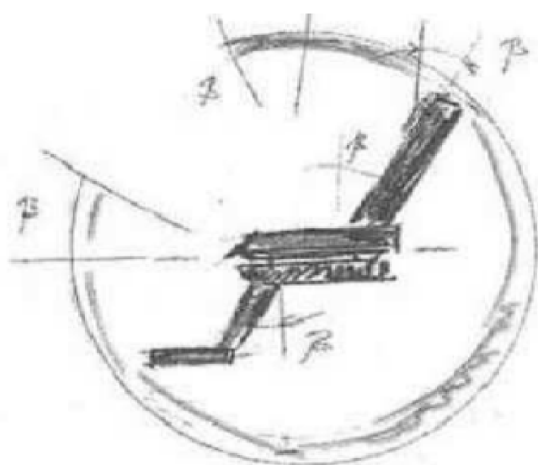
Când informațiile primite s-au mai cristalizat în mintea mea, am putut să „văd” forma generală exterioară a construcției, dar în realitate ea s-a dovedit a fi cu mult mai complexă. Pentru a avea o referință, i-am dat un nume: „Eden”.

Mai întâi am recurs la o schiță, pe care apoi am elaborat-o din ce în ce mai mult.

Structura exterioară a dispozitivului

În faza completă, aparatul avea și un scaun special poziționat, astfel încât să respecte unghiurile specifice de construcție a formei exterioare.

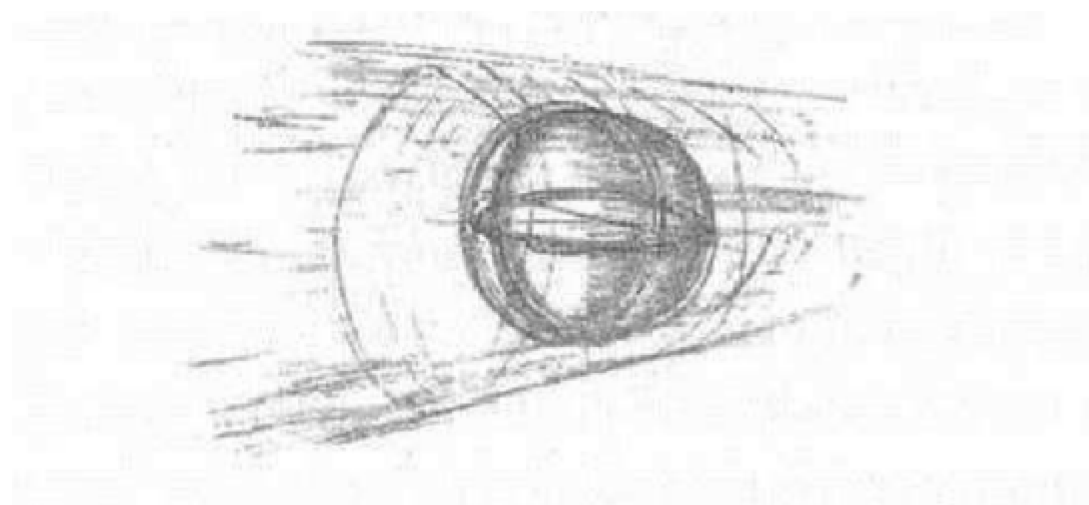
Versiunea „scaunului" special cu unghi specific în raport cu componentele exterioare ale aparatului

Mi-a luat mult timp să înțeleg motivul pentru care exista acea înclinare permanentă față de verticală. Nu putea fi doar pentru „relaxarea” corpului, ori pentru inducerea unei stări de transă benefică. Am studiat cu atenție simbolurile și reprezentările ce însoțeau înregistrările cu „scaunul” special din Camera Ocultă din Irak – la care înclinația era mult mai mare – și până la urmă am reușit să descifrez o parte din semnele complicate pe care le vedeam. Mi-am dat seama, prin comparație, că la Eden înclinația scaunului era menită să faciliteze anumite transformări importante în corpul celui care se afla acolo. Organismul ființei urma să preia o serie de unde ce erau emise de aparat pe o plajă foarte mare de frecvențe, permițând ca legăturile între moleculele de apă din corpul ei să devină foarte complexe.

Așa după cum am realizat mai târziu, legăturile de apă care se aflau în celulele corpului fizic ajungeau, printr-un antrenament asiduu cu acel dispozitiv, să se „alinieze” cu un semnal central, un fel de „sămânță” fractală, care la rândul ei dezvolta mai apoi o serie de alte semnale electrice și magnetice. În felul acesta puteam să devin apt pentru a primi anumite informații din planurile subtile și apoi să le pot „vedea” subtil, dar și „simți” subtil, având o cunoaștere amplă a lor. După aceea, puteam să accesez acele informații chiar și cu simțurile corpului fizic. Încercam să înțeleg cât mai bine menirea unui astfel de dispozitiv și în cele din urmă mi-am dat seama că el era de fapt un convertor al unor informații din planurile subtile, în informații care sunt specifice planului fizic, pe care corpul uman obișnuit este capabil să le recepționeze. După unele discuții pe care le-am avut în perioada următoare cu unii specialiști de-ai noștri – fără totuși să le ofer viziunea de ansamblu a dispozitivului – am ajuns la concluzia că Eden este o „mașină” ce creează un fel de tunel spațio-temporal, ca un fel de „gaură de vierme” despre care se vorbește în fizica actuală. Abia atunci am înțeles de ce la primirea imaginilor pe lentila căștii interdimensionale apărea și imaginea de mai jos, pe care la început nu am considerat-o importantă.

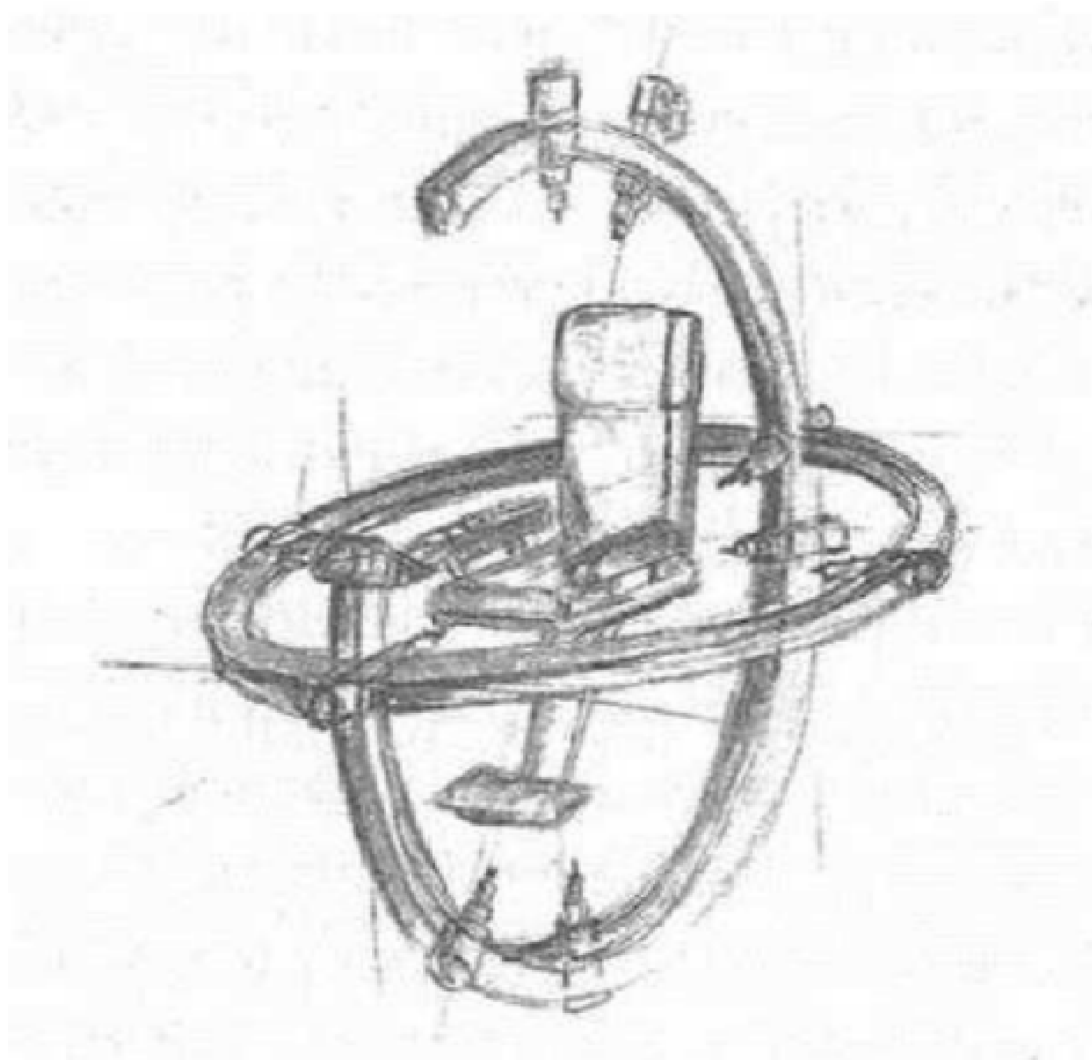
Sigur că, pe baza datelor pe care le-am primit telepatic am adus unele adaptări și soluții constructive acolo unde lucrurile nu păreau să meargă bine, datorită amintirii încețoșate sau a lipsei de claritate a unor informații. Unele dintre elemente nu

le-am redat în schițe, cum ar fi dispozitivele electronice de la exteriorul „mașinii”, ca surse de energie sau aparatură sofisticată de calcul, necesară ajustării în timp real a poziției relative om-aparat.

Imagine cu reprezentarea unui tunel spațio-temporal, care creează o legătură între planul fizic și cel subtil

În cele din urmă am reușit să creez o schiță mai cuprinzătoare a întregului ansamblu. După o muncă destul de anevoioasă am putut să înțeleg măcar în parte intenția celor care m-au inspirat să încep realizarea acestui aparat. Practic, ei m-au ghidat telepatic să construiesc un astfel de dispozitiv „de uz personal”, asemănător ca efecte cu cel pe care l-am văzut în Camera Ocultă din Irak.

Imediat ce am ajuns în acest punct cu schițarea generală a dispozitivului și totodată cu înțelegerea principiilor lui generale de funcționare, l-am sunat pe Cezar și i-am spus că am niște informații importante. El tocmai se afla pe drum către Bază, astfel că în câteva ore ne-am revăzut, eu fiind destul de surescitat. Cunoscându-mă bine, Cezar și-a dat seama că era ceva important, astfel că ne-am retras în camera de protocol pentru a discuta.

Schiță cu vedere generală a dispozitivului, având scaunul în interior

M-a ascultat atent, foarte concentrat. I-am relatat pe scurt modul în care am descifrat „blocul” de informație, i-am arătat primele schițe și i-am spus ce intuiesc că reprezintă acel dispozitiv, corelând totul cu „scaunul” din Camera Ocultă la care am ajuns prin cel de-al treilea tunel. Ideea principală, pe care i-am dezvăluit-o, era să construim la nivelul Departamentului și cu sprijinul echipei noastre de savanți un aparat, cu ajutorul informațiilor pe care le-am primit, astfel

încât noi înșine să putem avea acces, precum în cazul „scaunului” special, cam la același tip de rezultate. Era deja evident că nu puteam muta „scaunul” din Camera Ocultă, deoarece el părea să fie parte integrantă din materialul Camerei. În plus, era puternic magnetizat. Ceea ce am reușit, totuși, a fost să găsim și chiar să extragem cristalul eteric, pentru a-l aduce și a-l studia aici.

Problema cu dispozitivul pe care eu doream să-l construim pe baza informațiilor primite era însă de altă natură.

— Dacă noi am prezenta așa ceva autorităților, fii sigur că nu vom fi crezuți, dată fiind natura „îndoielnică” a informației, a spus Cezar. Nimeni nu va pune bază pe niște informații primite „telepatic”, chiar dacă acum ai pregătire în acest sens (*Probabil că Cezar se referea la pregătirea autorului în domeniul remote-viewing – vezi volumul 4, Pergamentul secret, 2009, cap. 1. – n. ed.*). Nu avem o „dovadă” solidă pentru a-i convinge să obținem fondurile necesare și, din câte îmi dau seama, ele nu sunt deloc mici. La acest nivel de cunoaștere, foarte puțini sunt cei care, având putere de decizie și un buget pe măsură, ar fi suficient de încrezători în rezultate. Cei care decid în această privință pun mereu în față latura practică a problemei și, într-un anumit sens, ei au dreptate. Dar lipsa de pregătire în astfel de domenii sensibile, la marginea dintre știință și „ireal”, precum și înțelegerea lor slabă i-ar face să devină imediat suspicioși și să nu creadă în aceste informații. Am putea chiar, prin „agitarea apelor”, să ne legăm o „coadă” de care nu avem nevoie.

Am fost nevoit să-i dau dreptate. La urma urmelor, nici măcar nu puteam fi siguri de rezultatele pe care, eventual, le-am fi obținut. Nu exista nicio garanție și nicio experiență trecută asemănătoare, decât, poate, cea a Mariei Orsic și a transmisiei mediumice pe care ea a primit-o despre construcția unei nave cosmice spre Aldebaran (*Autorul face referire la conducătoarea organizației ezoterice Vrii, Maria Orsic (sau Orsitsch), care, în anul 1919 a prezentat unor membri marcanți ai altor două societăți secrete (Thule și Lorzii Pietrei Negre) un material scris în urma unei transmisii mediumice, redactat de ea într-o limbă identificată mai târziu ca fiind o variantă a unui vechi limbaj al Cavalerilor Templieri germani. Maria Orsic a afirmat că transmisia telepatică a survenit de la o civilizație extraterestră din sistemul Aldebaran, aflată în Constelația*

Taurului, la 65 de ani lumină distanță de Pământ. Manuscrisul prezenta datele tehnice amănunțite pentru construirea unei nave cosmice, capabilă să călătorească până la acel sistem planetar. Tot atunci, Maria Orsic a prezentat un al doilea manuscris redactat în stare de transmisie mediumică, dar în limba sumeriană, care a fost tradus cu ajutorul unor specialiști apropiați societății Thule și mai ales cu ajutorul lui Sigrun, una dintre cele patru femei (Vrilerinnen) ce alcătuiau miezul societății Vrii. – n. ed.).

Totuși, îmi venea greu să cred că toată acea „infuzie” de date era fără niciun scop, iar Cezar a fost de acord cu asta. Atunci mi-a venit ideea că, dacă nu putem folosi în mod oficial aceste informații, atunci am putea noi înșine să probăm veridicitatea datelor prin începerea construcției aparatului în regim particular. Cezar a fost la început surprins de propunerea mea, dar imediat aceasta i-a surâs.

— Și unde s-ar putea face asta, fără să se știe? a întrebat el.

M-am gândit puțin și am avut inspirația de a sugera vila lui Elinor; acolo aveam spațiu suficient la subsol, lângă laboratorul de alchimie și, în plus, nimeni nu ar fi știut. Singurul impediment era distanța între Baza Alpha și capitală, dar cu răbdare și în decursul timpului eram convins că puteam să ne descurcăm. De partea noastră mai aveam un atu: locotenentul Nicoară era unul dintre specialiștii în fizică și electronică, fiind de asemenea un om de o încredere și moralitate desăvârșite. Colaborarea cu el ne-ar fi fost de un mare ajutor.

Am cântărit cu Cezar încă două-trei variante, apoi ne-am stabilizat la aceasta, intrând în amănunte. Evident, nu puteam lipsi prea mult de la Bază, deoarece și acolo erau foarte multe lucruri de realizat. Am făcut însă un plan simplu, care putea să dea rezultate: dacă locotenentul Nicoară era de acord să colaboreze, atunci am fi avut fiecare weekend la dispoziție și, din când în când chiar mai multe zile, corelate cu alte deplasări la București.

Apoi am trecut la analiza părții financiare, deoarece sumele erau enorme, conform datelor mele. Am stabilit o adaptare ușoară a unor materiale și alte câteva mici modificări. Deoarece domeniul IT era esențial în acest proiect, am decis împreună cu Cezar să apelez la un prieten de-al meu, un geniu în programare. Bineînțeles că în cazul lui am procedat la

„diviziunea muncii”, dându-i doar temele de proiectare a soft-urilor, la fel ca și în cazul celorlalți specialiști și proiectanți din serviciul nostru. Am purtat chiar discuții cu savanții din echipa științifică atașată Complexului secret din Bucegi, dar, în general vorbind, am preferat să menținem totul separat de partea oficială.

Intenția mea nu este să prezint aici detalii despre acest dispozitiv uimitor, ci doar să ofer o idee generală asupra existenței și posibilităților sale excepționale. În realitate, schițele generale pe care le-am oferit aici au fost înlocuite cu desene foarte precise și în detaliu, cu soluții uimitoare, care ulterior au făcut posibilă construcția aparatului. S-a dovedit însă că utilizarea lui a necesitat o îndelungată pregătire, până s-a ajuns la un „acord de frecvențe” între utilizator – care aveam să fiu eu – și dispozitiv. Pentru mine, folosirea acestui aparat a reprezentat un mare salt calitativ în ceea ce privește înțelegerea corectă a unor realități uluitoare, atât ale lumii fizice, cât și ale lumilor sau dimensiunilor subtile. Voi detalia o parte dintre aceste elemente în volumele următoare și sper că în acest fel multe dintre lacunele ce încă mai există în știința contemporană, legate de înțelegerea greșită a principiilor de bază ce guvernează fenomene importante în Univers, să fie lămurite sau măcar scoase de sub povara concepției materialiste din prezent.

NOI PERSPECTIVE ÎN DEZVOLTAREA PROIECTULUI

Imediat după revenirea din expediție, Cezar a trasat echipei de savanți sarcina foarte importantă și urgentă de a studia cristalul eteric. Planul de construcție a aparatului, pe care l-am denumit generic „Eden”, implica înțelegerea mai adâncă a modului în care funcționează continuumul spațiu-timp, adică realitatea în care existăm. Era evident că tehnologia cristalului eteric și cea a „scaunului” special din Camera Ocultă din Irak ne puteau ajuta foarte mult în acest sens, însă condiția era ca noi să înțelegem măcar principiile generale care stăteau la baza acelor tehnologii.

BRAINSTORMING INEDIT

Dezvoltarea construcției a mers oarecum în paralel cu studiul științific al echipei de savanți. Părea că un suflu nou i-a motivat și i-a inspirat pe aceștia să lucreze intens, provocați de uluitoarea piesă ce le-a fost adusă pentru cercetare. Și-au dat seama repede că nu vor putea înțelege mai nimic din acea tehnologie extraterestră, dacă vor continua să utilizeze ideile și concepțiile „canonice” din știința contemporană, astfel încât au început să dezvolte un aparat matematic nou și foarte complicat, care nu mai respecta vechile principii.

Până la Einstein, în matematică s-a luat ca fundament în descrierea Universului spațiul euclidian (*Spațiul euclidian a fost definit de matematicianul grec Euclid din Alexandria (sec. IV – III Î.Hr.) în lucrarea lui, Elemente, ce a servit ca text de bază pentru înțelegerea matematicii (în special geometria) până în timpurile moderne (sec. al XX-lea). În accepțiunea matematicii contemporane, spațiul euclidian reprezintă spațiul fundamental al geometriei clasice, care poate să descrie orice varietate spațială cu un număr întreg și nenegativ de dimensiuni. Aici este inclus spațiul euclidian tridimensional (cu 3 dimensiuni), precum și planul euclidian (având 2 dimensiuni) etc. – n. ed.*); apoi, un interes major a început să fie acordat spațiului fazelor „creat” de ecuațiile canonice ale lui Hamilton (*Ecuațiile cu derivate parțiale de ordinul întâi ale lui Hamilton se caracterizează prin faptul că furnizează un mod nou (și echivalent) de a „privi” mecanica clasică a lui Newton. Ele nu dau însă o cale mai convenabilă pentru rezolvarea problemelor particulare, ci oferă unele perspective de înțelegere mai profundă a mecanicii clasice și a legăturilor ei cu mecanica cuantică, precum și cu alte domenii ale științei. Ecuațiile canonice ale lui Hamilton sunt foarte „atractive”, având în vedere simplitatea și simetria lor. Ele au fost analizate din toate punctele de vedere imaginabile, de la mecanica fundamentală la geometria spațiilor vectoriale. Se cunosc o serie întreagă de soluții ale acestor ecuații pentru o sumedenie de sisteme fizice, dar soluția generală exactă a ecuațiilor de mișcare pentru sisteme fizice cu mai mult de două corpuri,*

care interacționează printr-un anume câmp de forțe (de exemplu, câmpul gravitațional), încă nu se cunoaște – n. ed.), în care, deși se „întrevăd” mai multe „dimensiuni paralele”, acestea nu sunt totuși înțelese în mod corect.

Spațiul care însă „a cucerit sufragiile” cercetătorilor a fost spațiul Minkowski (*Spațiul Minkowski, introdus de către matematicianul german Hermann Minkowski, „răspunde” cel mai bine din punct de vedere matematic formulării și susținerii Teoriei Relativității Restrânse a lui Einstein. În contextul acestei teorii, cele trei dimensiuni obișnuite ale spațiului sunt „combinate” cu o a patra dimensiune, cea care implică timpul, pentru a forma o varietate 4-dimensională (cuadridimensională) ca reprezentare a spațiu-timpului. Formal, spațiul Minkowski poate fi considerat și ca un spațiu pseudo-euclidian, care are 4 dimensiuni (spațiul euclidian are doar dimensiuni spațiale; spațiul Minkowski are de asemenea dimensiuni spațiale, dar în plus are și o dimensiune care implică timpul) – n. ed.*), mai ales după elaborarea Teoriei Relativității Restrânse (*Teoria Relativității Restrânse a fost publicată de Albert Einstein în anul 1905, într-un articol intitulat „Despre electrodinamica corpurilor in mișcare” și generalizează principiul relativității clasice, formulat de Galileo Galilei. Acest principiu spune că toate mișcările uniforme sunt relative și că nu există un sistem de referință privilegiat (sau „sursă”), adică nu există starea de repaus absolut. În articolul menționat, Einstein a adăugat un al doilea postulat, care spune că toți observatorii vor obține (în urma măsurătorilor corespunzătoare) aceeași valoare pentru viteza luminii în vid, indiferent de starea lor de mișcare uniformă și rectilinie. Teoria Relativității Restrânse este practic o generalizare a mecanicii clasice a lui Newton, căreia îi modifică noțiunile de spațiu și timp, în sensul că măsurarea distanțelor și a intervalelor de timp (care depinde de starea de mișcare a observatorului) se face cu ajutorul luminii, care are aceeași viteză (în vid) față de orice observator aflat într-un sistem de referință inerțial. De aici a rezultat și faimoasa „echivalență” dintre materie și energie, exprimată prin celebra formulă de „echivalență” dintre masă și energie: E=mc2 – n. ed.*) de către Albert Einstein. Deoarece, teoretic vorbind, numărul de dimensiuni ale acestui spațiu matematic poate fi orice număr întreg mai mare ca 1, înseamnă că – cel puțin virtual – există tot atâtea

dimensiuni sau planuri de existență, câte dimensiuni formează un anumit spațiu Minkowskian, care include atât spațiul, cât și timpul.

Problema este că acele dimensiuni corespund într-adevăr unui alt timp și spațiu, dar sunt considerate tot planuri fizice. Ele nu arată și nu justifică ce anume înseamnă de fapt planurile sau dimensiunile subtile ale Creației, cum ar fi planul eteric sau planul astral, care sunt mai accesibile înțelegerii și cunoașterii umane obișnuite.

Într-o ședință de lucru pe care Cezar, locotenentul Nicoară, eu și încă doi membri ai Departamentului am avut-o cu echipa de savanți după revenirea din expediția prin cel de-al treilea tunel, Cezar a sugerat schimbarea paradigmei de gândire a continuumului spațio-temporal prin luarea în considerare a frecvenței de vibrație. Asta a condus mai apoi, în lunile ce au urmat, la inițierea și dezvoltarea unui mecanism nou de gândire, care a avut nevoie de instrumente speciale de redare. Tocmai de aceea a fost concomitent inițiat și procesul de punere a bazelor unei noi metode matematice, care să descrie acest mecanism și astfel să conducă la înțelegerea acestei noi abordări. Deoarece problema era foarte complexă, s-a apelat și la colaborarea cu doi matematicieni și fizicieni ruși de excepție, care avuseseră anumite inițiative în acest sens.

Aparatul matematic era însă atât de sofisticat, iar soluțiile furnizate erau atât de avansate, încât nu mi-am pus problema să-l înțeleg mai bine. Cu toate acestea, în ședința respectivă mi-am permis să prezint unele aspecte din memorabila discuție pe care o avusesem cu doctorul Xien exact asupra percepției spațiului și timpului. Nu am redat acele elemente în volumul despre călătoria spre centrul Pământului, considerând că ele nu se încadrau în subiectul cărții; pe de altă parte, mi s-a părut că ar fi fost cam mult pentru concepția obișnuită despre lumea în care trăim, care este destul de limitată. Totuși, aici, în noul context, mi se pare potrivit să prezint noțiunile abstracte pe care doctorul Xien mi le-a împărtășit, chiar dacă ele pot să pară fantasmagorice pentru unii oameni.

UN ALT UNGHI DE VEDERE. CUTELE ILUZIEI

Am prezentat informațiile respective echipei de savanți în timpul ședinței de brain-storming. Dar, pentru a păstra spiritul expunerii acelor elemente, voi reda discuția pe care am avut-o cu doctorul Xien în forma ei originală. El a evidențiat încă de la început punctul slab al concepției științifice actuale:

— Problema despre care îți voi spune acum se pune într-un mod pe care știința îl consideră ca fiind neverosimil. În esență, mi exista volum. Dacă te uiți la un măr, ai senzația că el are o suprafață exterioară, care este coaja lui și, de asemenea, spui că are ceva în interior, care este pulpa mărului. De fapt, nimic din toate astea nu exista. Tot ceea ce tu vezi, este în realitate doar o cuta. E ca și cum am face o cută dintr-o stofă, după care o vopsim și o aranjăm ca să arate ca un măr. În realitate, „mărul" respectiv este continuarea unei suprafețe, este doar un „val" sau o „încrețite" a suprafeței. Eu doar am senzația că e ceva pe care îl numesc „înăuntru", dar de fapt nu e nimic. Iar dincolo de respectiva suprafață este de asemenea... nimicul, adică Vidul. Orice obiect privești, el pare că este așa cum îl vezi și cum îi atribui tu proprietățile, dar de fapt nu este așa. Este doar „o cută a suprafeței universale", iar dincolo de „cuta" fiecărui obiect, ai acces la Infinit.

Pe atunci nu eram pe deplin hotărât dacă să iau sau nu în serios acele explicații oferite de doctorul Xien. Mă gândeam că, de fapt, el nu înțelesese ce mă interesa pe mine și de aceea îmi servea niște bazaconii despre „lipsa de volum". Am spus:

— Cred că realizezi că, pentru oamenii de știință, ceea ce tu îmi spui acum este doar un produs al fanteziei, asta în cel mai fericit caz...

Doctorul Xien mi-a răspuns impasibil:

— Ei pot să creadă ce doresc, dar nu uita că știința nu se reduce doar la cele cinci simțuri, la formule și la aparate de măsură și control. Nimeni nu a văzut vreodată vântul, dar cu toate acestea el există. Eu nu îți vorbesc în metafore, ci caut să te fac să înțelegi că viziunea contemporană strict materialistă este limitată și insuficientă pentru a explica multe dintre enigmele realității înconjurătoare.

Știam că are dreptate și de aceea nu am prelungit discuția în acest sens, chiar dacă explicația cu „lipsa volumului” mi se părea cam exagerată. Pe de altă parte, era evident că doctorul Xien dorea să rămânem în sfera subiectului început, referitor la realitatea din interiorul Pământului. El doar îmi sugera unele „anexe” de discuție, pentru a puncta anumite aspecte. Rămânea la latitudinea mea dacă eram sau nu capabil să le ascult și să le înțeleg. Am sugerat o perspectivă nouă în problema „volumului”:

— Și dacă rup obiectul? Dacă tai mărul?

— Atunci ai făcut o nouă suprafață, a venit răspunsul imediat. Când muști din măr, e o nouă suprafață, dar dincolo de mușcătura ta, nu e măr, ci tot Suprafața Infinită. Trebuie să înțelegi bine acest lucru. E greu, e abstract, dar trebuie să-l înțelegi.

Mă simțeam deconcertat. Conform celor spuse de doctorul Xien, ideea de volum e falsă. Nu există volum. Există doar suprafețe, ale căror „cute” ne creează experiența de viață. Ele sunt „valurile” iluziei, care îi amăgesc pe oameni. Cu un asemenea rezumat, mă simțeam „luat” foarte repede și dus într-un domeniu abstract al discuției, fără să-l înțeleg însă prea bine.

Am venit totuși cu un nou argument:

— Faptul că noi suntem aici nu poate fi negat. Nu este o iluzie.

— Așa este, însă asta se petrece doar pentru că conștiința noastră individuală „vede” în acest fel și crede că există ceva pe care îl numește „în afară”. Asta face să existe lumea. În rest, în afara „cutei”, oricare ar fi ea, nu mai există nimic, decât Infinitul.

Am tăcut, indecis. Era o veritabilă încercare pentru concepția despre lumea în care trăim. Văzând incertitudinea mea, doctorul Xien m-a întrebat:

— În acest moment (*Conform cu cele relatate în volumul 5, în interiorul Pamantului – Al doilea tunel, 2017), discuțiile dintre autor și doctorul Xien au avut loc în toamna anului 2014* - *n. ed.*), spune-mi, până unde vezi tu lumea din jurul tău?

— Până la ușă. Suntem în subteran, ce-aș putea să văd mai mult?

— Dar știi din experiență ce este dincolo de ea. Iți imaginezi munții, copacii, apoi mai departe orașele cu străzile, blocurile și mașinile ce înaintează greu în trafic.

— Nu-mi imaginez asta; știu că așa este.

Răspundeam contrariat, pentru că nu-mi era clar unde voia să ajungă. Îmi dădeam seama că undeva exista un „punct slab” al modului în care eu puneam problema, dar în acea discuție nu reușeam încă să-l identific. Doctorul Xien mi-a răspuns, imperturbabil:

— Greșit. Nu știi. Doar presupui că știi, dar de fapt trăiești în aparența. Lucrurile îți apar într-un fel în minte pentru că așa ai tu memoria lor, dar brusc ai putea să te confrunți cu o altă realitate. Presupune că această cameră e izolată fonic. La suprafață vine un uragan teribil, o tornadă sau o inundație devastatoare, despre care tu nu știi nimic. Când ieși la suprafață, ce lume vezi? O altă lume decât cea pe care o aveai proiectată în mintea ta; o lume distrusă, complet schimbată.

— Dacă e așa, atunci ce pot să zic despre mijlocul Pământului sau despre orice altceva pe care nu-l cunosc?

— Fundamental, nu poți spune nimic, pentru că nu există nimic care să se coreleze cu ceea ce tu deja știi. Ține minte că totul nu este decât o „cută” pe suprafața conștiinței tale.

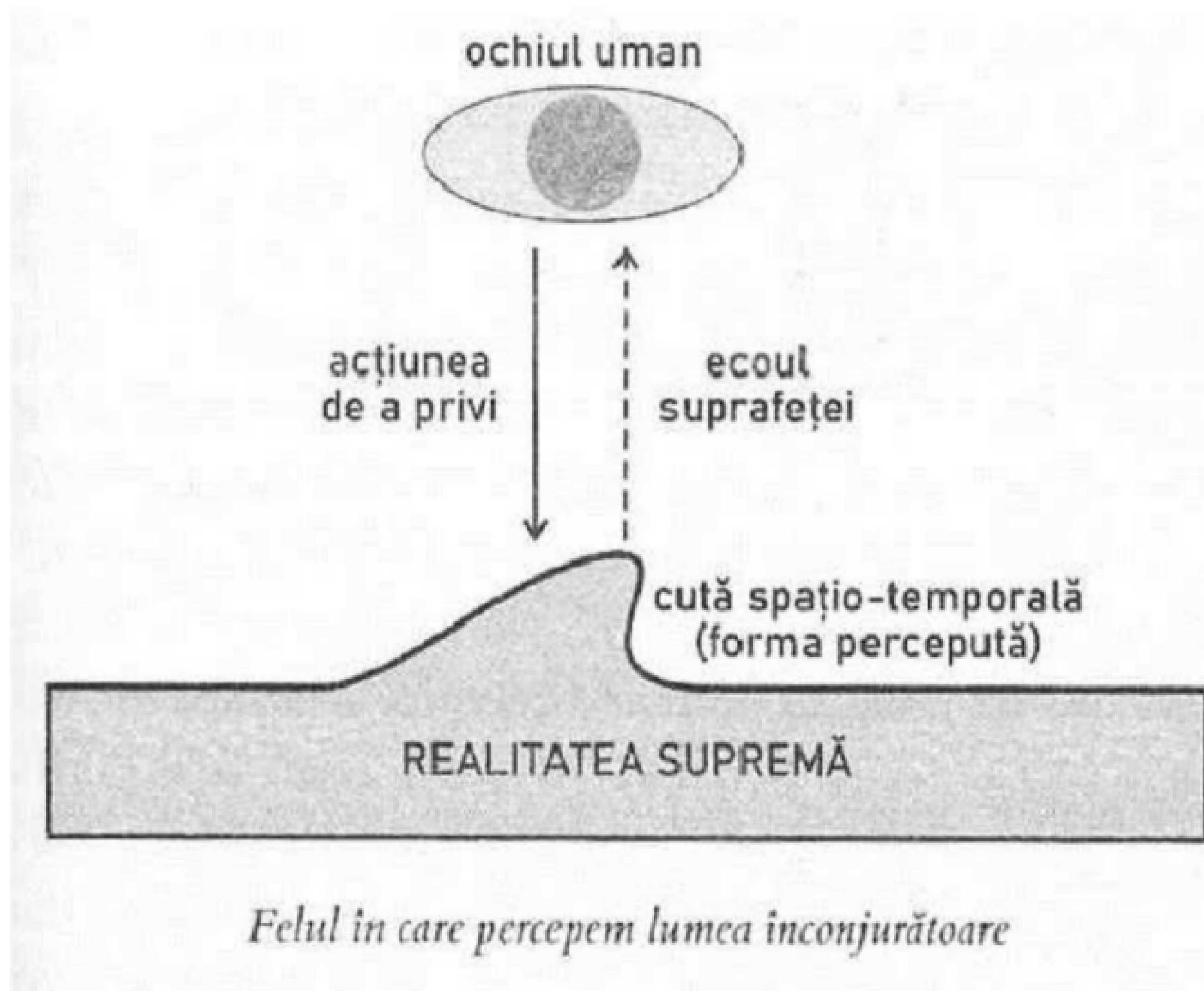
Doctorul Xien a îndoit fața de masă, astfel încât să formeze o buclă. Mi-a indicat curbura ei.

— Tu știi că această cută este un obiect determinat, dar după cută, în spate, tu nu vezi nimic. Teoretic, este nimic, din perspectiva și unghiul tău de vedere. Tu doar presupui că ar fi ceva. Vezi cuta cum se curbează și asta înseamnă pentru tine o curbură specifică a spațiului și timpului. Tu trimiți o energie, care este concepția ta despre cum ar trebui să fie acel lucru, iar acea rază de energie se „lovește” de suprafața Realității și îți trimite un ecou. Dacă tu te afli în fața unui zid imens și dai cu piciorul într-o minge, ea lovește acel zid și apoi ricoșează într-un fel specific, care este ecoul despre care îți spuneam. Pentru tine, acel ecou este realitatea ta cu privire la acel aspect, concepția ta despre el. Este ecoul pe care ți-l trimite cuta, adică este acea curbură a spațiului și timpului de pe „zidul” Infinitului. Oriunde nu vezi, dar te-ai aștepta sa vezi ceva, este Realitatea Supremă, Infinitul.

— Parcă am fi delfini sau lilieci, am spus, asociind reflex explicațiile doctorului Xien cu ceea ce știam, dar înțelegând

acum mai bine punctul lui de vedere. Și ei trimit unde, care apoi revin ca un ecou; creierul lor interpretează realitatea, dar nu o vad în mod direct. Nici eu nu văd după cută. Ce este acolo?

— Ți-am spus: nimic din ceea ce ai putea simți, cunoaște sau gândi. Nu este domeniul minții. Doar tu ești.

Felul in care percepem lumea inconjurătoare

Asta îmi era neclar; ce însemna „doar eu sunt”? Am lăsat însă deoparte acea direcție a discuției, pentru că pe atunci eram interesat de problema interiorului planetei. Totuși, subiectul „cutei” m-a captat în mod deosebit prin ineditul viziunii asupra realității care ne înconjoară. De fapt, curând am realizat, meditând asupra problemei, că aici nu este vorba

despre o „viziune” sau „ipoteză”, ci că noțiunile expuse de doctorul Xien reprezintă chiar felul în care noi percepem lumea din jurul nostru. Nu este o presupunere sau o „idee”, este chiar realitatea, indiferent că ne place sau nu, ori că suntem sau nu de acord cu ea.

O parte din membrii echipei științifice au preluat ideile pe care doctorul Xien le-a oferit și au înțeles aspectele teoretice ale problemei „volumului”, pe care am expus-o, iar ceilalți au demarat cercetarea universului eteric și implicit a cristalului eteric, utilizând tehnologii foarte sofisticate pentru a crea aparate de măsură și interacțiune cu acest plan subtil special. Primeam rapoartele săptămânal și trebuie să recunosc că în următoarele zece luni au existat progrese semnificative, care deschideau posibilitatea utilizării „scaunului” special. Cu toate acestea, mai erau multe aspecte care trebuiau puse la punct.

PROIECTUL EDEN: ETAPA ASTROLOGICĂ

Între timp, construcția în secret a propriului nostru aparat a început la vila lui Elinor; mai bine zis, au fost demarate etapele ei preliminare, dar absolut necesare pentru ca totul să decurgă cât mai bine. Abordarea noastră a fost însă diferită de cea a echipei științifice care lucra în cadrul complexului din Bucegi. La indicațiile lui Cezar au fost induse unele elemente de natură ezoterică, care oricum nu ar fi avut vreun înțeles pentru savanți, cel puțin nu la acel moment. De pildă, primul pas a fost cel în care a fost calculat un moment potrivit din punct de vedere astrologie pentru a începe construcția dispozitivului. După ce vizionasem trecutul omenirii și originile omului pe ecranul holografic al celor din Apellos, precum și felul în care stelele, planetele, Luna și uriașele nave extraterestre au influențat foarte precis și metodic dezvoltarea ADN-ului uman, o astfel de inițiativă nu mi se mai părea deloc nefirească. Faptul că știința contemporană se află deocamdată la ani lumină depărtare de această cunoaștere, reprezintă un deficit pe care probabil ea îl va recupera în viitor.

Este însă drept că în zilele noastre tehnologia necesară efectuării unor calcule și analize extrem de complexe în domeniul astrofizicii – ca cele realizate de siriusieni pentru a

alege momentele și poziționările cele mai bune ale navelor-mamă, în consonanță cu alte stele și cu planeta noastră – lipsește aproape în totalitate. Totuși, așa după cum Cezar mi-a explicat, unele acțiuni de integrare corectă a unui moment important – cum ar fi cel de început al unui proiect de o asemenea anvergură – sunt necesare. Cazul construirii marilor rezonatori (*Autorul se referă la construcțiile megalitice (piramidele în primul rând) care au fost realizate în multe zone de pe planeta noastră (vezi volumul 6, Geneza uitata, cap. 13, pag. 273) - n. ed.*) pe Pământ este un exemplu elocvent în acest sens, căci așa după cum am arătat, acolo proiectarea s-a făcut într-o perfectă consonanță cu anumite configurații stelare, a căror energie specifică urma să acționeze și să sprijine acele enorme edificii (*Autorul și conferențiarul belgian Robert Bauval, cunoscut mai ales pentru teoria corelării dintre construcția piramidelor de pe platoul Gizeh din Cairo și anumite stele din constelația Orion, a avut curajul de a scrie în cartea sa, „Misterul Constelației Orion", că preoții egipteni au avut la îndemână un pergament sacru, ce conținea date exacte pentru începerea construirii unor piramide, ori pentru recondiționarea unora care existau deja. Acele date coincideau deloc întâmplător, astrologie vorbind, cu conjuncții speciale dintre Sirius și Soarele la asfințit, sau dintre Lună și Sirius la câteva zile înainte de Luna Plină. Acele papirusuri conțineau date și recomandări pentru o perioadă de aproximativ 10.000 de ani. Ultima dată importantă ce era menționată a fost, deloc întâmplător, cea a intrării armatelor romane în Egipt. – n. ed.*).

Tocmai de aceea Cezar mi-a vorbit despre corecta integrare a acțiunii noastre din punct de vedere astrologie. Majoritatea oamenilor au tendința să bagatelizeze acest aspect, să-l ironizeze sau pur și simplu să-l ignore, însă o astfel de atitudine provine mai mult dintr-o adâncă necunoaștere a modului în care acționează energiile în cosmos, decât din rea-voință. La rândul ei, știința contemporană este arogantă și zeflemitoare în ceea ce privește astrologia, dar aceasta se datorează atât nivelului incipient de înțelegere a legilor universale, cât și tehnologiei care este deocamdată disponibilă pe Pământ, care nu permite măsurarea giganticelor influențe și schimburi de energie subtilă interstelare și interplanetare, cu atât mai puțin a specificului lor.

Am vorbit de mai multe ori despre limitările științei contemporane și despre viziunea ei foarte îngustă, materialistă, ce conduce către o cunoaștere superficială și parțială. E un fapt, nu poate fi negat. Sub aparența „atotcunoașterii” și „siguranței” afirmațiilor pe care le face, știința modernă se plasează aproape mereu în exteriorul fenomenului pe care îl analizează. Tocmai de aceea, ea nu poate să-i pătrundă esența, semnificația lui reală. Cunoașterea profundă, autentică nu poate să survină doar din observație și măsurători. Pentru aceasta e nevoie de mai mult, este nevoie de o viziune de ansamblu a Universului pe multiplele sale niveluri de existență, nu doar de o interpretare aridă și destul de limitată, cum este cea a planului fizic; trebuie de asemenea pătruns adevăratul înțeles al existenței omului și al integrării lui la nivel universal.

În prezent, ființa umană este privită, analizată și cercetată de savanți ca fiind o entitate separată, limitată, izolată de ceea ce o înconjoară. Totuși, așa după cum am mai spus, omul este un adevărat microcosmos, o replică fidelă a ceea ce există la nivel gigantic, adică la nivelul Macrocosmosului, cu toate dimensiunile sale de manifestare, cu fenomenele, ființele și lucrurile ce îl alcătuiesc.

La un anumit grad de dezvoltare și avans tehnologic, știința se îngemănează cu spiritualitatea. La acel nivel lucrurile par bizare pentru un om obișnuit, deoarece el nu este capabil să le înțeleagă sensul lor real. Nu înțelege principiile, cauzalitățile, modalitățile prin care informațiile devin accesibile sau sunt folosite și vehiculate. Ceea ce el considera până atunci ca fiind science-fiction sau chiar imposibil, se dovedește totuși a fi pe deplin posibil și real. Aici este necesară schimbarea paradigmei de gândire, fără de care vom rămâne prizonierii unor concepții primitive și foarte limitate.

Totuși, această transformare de stare în concepțiile noastre trebuie să fie adecvată și armonioasă, altfel ea va tinde să devină habotnică și rigidă. Pentru aceasta este necesară în prealabil o anumită cultură ezoterică, spirituală și chiar inițiatică, altfel riscăm să cădem din lac în puț. De pildă, să considerăm cazul astrologiei; în realitate, ea se dovedește a fi o veritabilă știința ezoterica, însă pentru mulți oameni apare ca fiind o „fantezie” și „un mănunchi de credințe infantile” și asta

doar pentru faptul că știința modernă nu o ia în seamă, considerând-o o „șarlatanie”.

Cu toate acestea, astrologia reprezintă o profundă știință a interacțiunilor energetice subtile între corpurile cerești mari (în principal stele și planete) și microcosmosul ființei umane, care nu reprezintă doar corpul fizic, ci și corpurile ei subtile: eteric, astral, mental și cauzal. În acest fel se explică influențele complexe asupra ei, pe care planetele, stelele și constelațiile le au și le exercită cu sau fără știința ființelor umane mai mult sau mai puțin ignorante. Condiția psiho-mentală a ființei umane, tendințele, starea de sănătate, chiar evoluția personalității sunt influențate de aceste „efluvii subtile”, care sunt caracteristice în primul rând marilor obiecte cosmice. Totuși, trebuie să înțelegem bine că noi nu suntem „subjugați” de aceste efluvii și de „intersecțiile” lor, ci le putem depăși – atunci când ele nu ne sunt favorabile – prin discernământ superior, cunoaștere justă și forța voinței (*Este o explicație dată de autor pentru binecunoscutul dicton „Astrele înclină, dar nu determină” – n. ed.*).

Cei sceptici sau ironici spun că „astrele sunt prea departe pentru a avea vreo putere sau influență asupra omului” sau că aspectul energiei subtile specifice, care este emisă de stele și planete, nu există. La fel de bine am putea spune, de pildă, că nu putem vorbi despre căldură, pentru că e o noțiune abstractă, care „nu se vede și nu se poate cântări”, dar cu toate acestea o simțim; că aerul nu există, pentru că nu-l vedem, dar totuși îl respirăm; și altele, pe aceeași linie logică. În toate aceste exemple nu vedem agentul, dar cu toate acestea el există și îi simțim influența. Atunci, de ce acest lucru nu ar fi valabil și în cazul influențelor planetare și stelare asupra ființei umane? Cei sceptici răspund: „Pentru că nimeni nu a demonstrat aceasta până acum și pentru că modul diferit de comportament al omului și schimbările ce au loc în el au de fapt alte cauze, mult mai apropiate”.

Evident că nu tot ceea ce facem sau simțim este un rezultat direct al influențelor planetare și stelare, dar o mare parte dintre ele sunt o urmare a acestora. Într-un astfel de proces, reamintesc, totul este interconectat, pentru că nimic nu e lăsat la voia „întâmplării” și nu reprezintă o operă a „hazardului”, așa cum le place oamenilor de știință să afirme. Când tehnologia ajunge la un nivel de dezvoltare foarte înalt,

barierele dintre planurile sau dimensiunile Creației sunt depășite și atunci multe lucruri, de negândit înainte, devin perfect posibile, așa după cum eu am avut ocazia să văd pe înregistrările akashice. Atunci toate aceste influențe cosmice apar clar figurate și interconectate; ele sunt măsurate, interpretate și calculate foarte precis, întocmai precum cercetătorii ar urma în zilele noastre indicațiile unui osciloscop sau ale unui alt aparat sofisticat.

Pe de altă parte, „inflația” de astrologi și prezicători – cu toate profețiile și sfaturile lor mai mult sau mai puțin competente și pertinente în domeniul astrologiei – este în prezent destul de mare.

În cazul construcției „mașinii” noastre a fost vorba despre realizarea unui calcul destul de exact a configurației celeste care era cea mai potrivită pentru a susține într-un mod solid inițiativa și munca noastră de construire a aparatului. Pentru aceasta, Cezar a luat legătura cu două persoane pe care le cunoștea și pe care le considera foarte avansate în știința astrologiei, rugându-le să calculeze mai multe variante în care configurațiile stelare și planetare ar fi favorabile începutului proiectului nostru.

Oricât de simplă ar părea această cerere, totuși ea a implicat o muncă foarte intensă și complicată din partea celor două persoane. A fost, de asemenea, prima acțiune a proiectului nostru și prima colaborare cu cineva din exterior. De asemenea, am luat parte la mai multe întâlniri și discuții pe această temă, până când Cezar a ales o configurație planetară și stelară ce urma să aibă loc peste aproape 4 luni, începând cu acel moment. Într-un anumit fel, aceasta era bine, deoarece ne permitea organizarea, proiectarea și planificarea în detaliu a etapelor, precum și selectarea cu atenție a persoanelor cu care vom colabora.

„IMPREGNAREA ENERGETICĂ” A SPAȚIULUI

Marea sală de la subsolul vilei lui Elinor – care inițial fusese destinată depozitării instrumentelor și substanțelor pentru laboratorul de alchimie, precum și altor elemente de

logistică – era cea mai potrivită pentru construirea lui Eden. Sala avea formă pătrată, cu latura de 8 metri; înălțimea ei era de 2,8 m. Ar fi fost bine dacă era puțin mai înaltă, dar trebuia să ne mulțumim cu ceea ce aveam.

Totuși, după ce am golit complet camera, aceasta mi se părea chiar foarte mare și pe deplin încăpătoare pentru ceea ce doream noi să construim acolo. Mai întâi s-a realizat un sistem eficient de ventilație, pentru care au fost necesare unele lucrări de zidărie, dar în final, după finisare, locul arăta ca nou, cu pereți perfect albi, iar pe jos cu parchet de lemn stratificat de înaltă calitate. La început mi-am făcut unele griji, gândindu-mă că procesul construcției va deteriora lemnul, dar locotenentul Nicoară a venit cu propunerea de a întinde pe jos o folie din cauciuc subțire, care în final ar putea fi scoasă cu ușurință.

În următoarele zile s-a montat un aparat performant de aer condiționat, astfel încât aveam toate elementele care asigurau „climatul adecvat în cameră”. Simțeam o ușoară strângere de inimă, gândindu-mă că Elinor nu știa nimic despre planurile noastre sau despre micile transformări pe care le-am adus în interiorul casei, de fapt la subsol, dar aveam speranța că va înțelege și chiar se va bucura de proiectul nostru. Luasem deja hotărârea, împreună cu Cezar, ca Elinor să știe despre construcția „mașinii”. La urma urmelor foloseam propria lui vilă pentru aceasta și, în plus, el era o ființă care ajunsese la un înalt nivel de evoluție spirituală.

Unul dintre elementele ezoterice importante, pe care Cezar l-a luat în considerare cu mare atenție, a fost așa-numita „impregnare energetică specifică” a camerei ce a fost dedicată construirii aparatului. Eu însumi nu înțelegeam prea bine necesitatea unei astfel de acțiuni de început, dar Cezar mi-a explicat cu răbdare că acea etapă face parte, într-un fel, din economia Universului.

— Orice acțiune pe care o realizăm se încadrează într-un „ritm” exterior cu anumite caracteristici, ce pot fi alese. De exemplu, dacă tu vrei să pleci în concediu la mare, nu te apuci să tai lemne înainte, ci faci ceva în legătură cu vacanța ce urmează, îți cumperi ce ai nevoie, rezervi camera sau faci alte lucruri potrivite cu plecarea ta. Trebuie, deci, ca intenția ta să fie în ton cu acțiunile pe care urmează să le faci. Dacă acestea nu corespund cu natura intenției pe care o ai, atunci te poți

aștepta la tot felul de greutăți sau piedici și de multe ori chiar la eșecul acelei acțiuni. Este la fel ca în cazul pistoanelor de la motorul unei mașini: dacă ele se mișcă haotic, motorul clachează și nu dă niciun randament; dacă ele se mișcă într-un mod coordonat, adică se încadrează într-un ritm bine stabilit, cu etape clare și corelate, atunci el va funcționa perfect.

M-am gândit câteva clipe și apoi am spus:

— Asta ar fi pentru un motor cu combustie internă. Dar pentru noi cum este? Adică ce fel de „ritm” urmăm la construcția aparatului?

— Aici el este mult mai subtil, chiar cosmic. Intenția noastră este să construim această „mașină” foarte specială, iar acțiunile noastre de până atunci trebuie să pregătească asta. Să zicem că ai intenția să treci o iarnă foarte grea; nu aștepți să vină iarna, ca să vezi dacă reziști, ci până atunci te pregătești corespunzător: îți faci provizii, îți asiguri încălzirea casei, îți pregătești uneltele de deszăpezire etc. Ele sunt acțiuni grosiere, însă prin acest exemplu am vrut să înțelegi ideea procesului. În cazul proiectului nostru, acele acțiuni grosiere vor fi înlocuite de acțiuni de natură subtilă, cum ar fi alegerea unui moment astrologie potrivit și încărcarea subtil-energetică a spațiului în care se va realiza aparatul. O integrare de acest gen nu poate fi înțeleasă deocamdată de o minte „științifică”, pentru că ea nu are corespondent, nu se află pe „lista” de concepte și principii științifice moderne. E o altfel de gândire și de abordare a legilor universale. Fundamental, suntem înconjurați doar de energie, iar aceasta vibrează pe o infinitate de frecvențe. Materia este energie, corpurile noastre sunt energie, atomii sunt energie și așa mai departe. Totul este vibrație și asta înseamnă ritm. Noi nu facem altceva decât să ne încadrăm cât mai bine în ritmul proiectului nostru.

— Bun, și cum găsim ritmul de care avem nevoie? am insistat eu, atent la acele explicații. Care e ritmul lui Eden?

— E ca un fel de „chemare”, prin care tu creezi afinitate cu specificul construcției viitoare. Vii cu ceva din planul fizic ce are corespondență cu ideea, intenția, planul sau concepția inițială pe care dorești să o realizezi și prin aceasta te „acordezi” treptat la ceea ce este ritmul cosmic superior, ce corespunde acelei frecvențe de vibrație. Mașina ta funcționează pe bază de benzină; ca să o folosești, tu nu vei pune în rezervor nici apă și nici motorină. Vei căuta cea mai

bună și performantă benzină, astfel încât randamentul mașinii, cel puțin din partea combustibilului, să fie cel mai bun. Asta înseamnă că tu alimentezi mașina și o pregătești ca ea să aibă performanțe cât mai bune. Poți adăuga și alte acțiuni de același gen: vei cumpăra cauciucuri noi, vei schimba uleiul și altele, totul pentru ca deplasarea ta cu mașina respectivă să fie cât mai eficientă. În cazul proiectului nostru trebuie să găsim elementul care rezonează cel mai bine cu specificul „mașinii” ce va fi construită.

Înțelesesem principiul, dar nu mă puteam obișnui deocamdată cu specificul unei astfel de abordări, care în cazul nostru era mai ales de natură subtilă. Mintea avea tendința să o considere ca fiind lipsită de importanță.

— E chiar așa de importantă integrarea pe care o facem?

— Fără îndoială. Cu cât este mai importantă acțiunea pe care o demarezi, cu atât mai mult trebuie să te integrezi corect în ritmul universal ce îi corespunde, pentru că atunci vei fi protejat și ajutat de energiile imense vehiculate de acesta. Nu mai ești o rotiță individuală pierdută printre altele, cu forțe slabe și vagabondând oarecum haotic; acum faci parte din „ansamblu”, ești ajutat, inspirat și susținut de funcționarea acestuia, dacă te armonizezi cu el.

L-am întrebat pe Cezar cum se realizează din punct de vedere practic această integrare a începutului unei acțiuni.

— Există mai multe abordări și metode, mi-a spus el. În general, o persoană obișnuită înțelege cu greu aceste noțiuni, căci ea este limitată de un set de concepții și prejudecăți, pe care le-a hrănit pe parcursul vieții. Este dificil să ieși din această „cușcă”. Dar bunele intenții și dorința de a cunoaște mai mult pot să ajute. De exemplu, o rugăciune din adâncul inimii sau un gând bun repetat în acest sens poate să însemne foarte mult. Depinde însă de natura și importanța acțiunii pe care vrei să o faci și să o integrezi în mod eficient, căci una e să-ți propui să construiești o bicicletă și alta este să vrei să realizezi o rachetă cu care să zbori în cosmos. Trebuie să înțelegem foarte bine că nu suntem „izolați” în acest univers, ci că totul este interconectat. Prin astfel de modalități pregătitoare ai posibilitatea chiar să te convingi de asta.

— Dar în cazul lui Eden cum vom proceda?

— Aici vom adăuga unele elemente noi, inițiatice, care facilitează și mai mult „intrarea în ritmul universal” a ideii și

proiectului pe care ni l-am propus. Există deja o implementare puternică datorită percepțiilor pe care le— ai avut în legătură cu elementele constructive și conceptuale ale „mașinii”, apoi cu discuțiile noastre și mai ales cu hotărârea fermă de a realiza construcția. Dar vom veni de asemenea cu elemente noi, care să favorizeze și mai mult succesul.

MIDAS

Prima „misiune” a fost să găsim pe cineva extrem de bine pregătit în domeniul programării IT. Din fericire, în România nu ducem lipsă de așa ceva. Cezar a venit cu două propuneri, iar eu cu una. Erau persoane care se aflau sub observația SRI de ani de zile; două dintre ele – care erau propunerile lui Cezar – colaboraseră, respectiv, cu NSA și cu compania Northrop Grumman în domeniul aviației militare a SUA. Aveam dosarele celor două persoane, cu un excelent „rating” de calificare; le-am alcătuit profilul și am făcut o sinteză a realizărilor pe care le avea fiecare dintre ele.

Cea de-a treia propunere, care îmi aparținea, se referea la un tânăr pe care l-am cunoscut cu mai mulți ani în urmă, într-o împrejurare pe care nu am voie să o prezint. În cercurile ascunse ale marilor programatori și IT-iști, el era cunoscut ca Midas, probabil după numele regelui frigian din antichitate. Și, într-adevăr, părea că tot ceea ce „atinge” din domeniul informaticii este „transformat în aur” (*Autorul face analogia în sens metaforic cu regele Midas (începuturile mileniului al II – lea î.Hr.), cel care a domnit în cetatea Pessinusului din Frigia antica (aproximativ în centrul Turciei de astăzi). El era cunoscut pentru abilitatea sa de a transforma instantaneu tot ceea ce atingea în aur, drept pentru care, spune legenda, a și murit de foame. – n. ed.*). Capacitatea lui de a „sparge” orice sistem de protecție, de tip firewall, oricât de complicat, i-a atras respectul în comunitatea hacker-ilor. Deși a fost curtat în mod intens de agențiile americane, inclusiv de Pentagon, el totuși a refuzat să plece din țară. Replica lui cunoscută era: „De ce să plec de aici, dacă oricum pot să am acces la orice informație?”

Nu era interesat de bani sau alte venituri materiale și aceasta l-a „salvat”, pentru că nu a alunecat în tentații care ar fi putut deveni periculoase. Cu toate acestea, a „spart” rând pe rând toate protecțiile marilor agenții americane, oprindu-se însă exact acolo unde trebuia. Obișnuia să trimită apoi un e-mail directorului general al agenției respective, în care descria operațiunea pe care a făcut-o și unde anume erau punctele slabe ale sistemului, astfel încât agenția să le rezolve.

Cu alte cuvinte, era un „hacker alb”. El nu preciza însă niciodată *cum anume* să fie întărit acel sistem, lăsând asta în grija agențiilor respective. Chiar dacă ajutorul lui era evident și dezinteresat, au existat totuși suspiciuni în ceea ce-l privește, întrucât la una dintre discuțiile între reprezentanții Serviciilor, la care a luat și el parte, Midas a afirmat că știe cum să nu fie detectat și să nu lase nicio urmă. Deși faptul era considerat a fi practic imposibil, cuvintele lui au produs totuși un anumit stres în rândul generalilor și șefilor din principalele instituții de profil.

Din această cauză, curând el a devenit spaima agențiilor internaționale și s-au făcut presiuni chiar la nivelul Serviciilor noastre Secrete pentru controlul activității lui. A fost inclus într-un program special, la care eu aveam acces și tocmai de aceea l-am propus ca o variantă foarte promițătoare pentru a ne ajuta în proiectul nostru.

După părerea mea, Midas era un geniu uriaș în domeniul informaticii, al cărui talent excepțional merita din plin să fie utilizat în scopul nobil pe care ni l-am propus.

După ce i-am prezentat toate aceste date lui Cezar, el a aprobat imediat cooptarea lui Midas în proiect, care a devenit în mod „oficial” colaboratorul nostru de bază. De la începutul și până la sfârșitul proiectului, el nu a avut contact decât cu Cezar, cu locotenentul Nicoară și cu mine.

Locotenentul Nicoară i-a vorbit despre temele principale de lucru și ce se dorea de la el pentru ca „mașina” să funcționeze. Chiar dacă nu i s-au prezentat date suplimentare despre proiect, Midas era foarte inteligent și a înțeles destul de repede că este vorba despre ceva cu totul special, spunându-mi după o săptămână de la „angajare”:

— Ce-mi cereți voi să fac nu are legătură cu tehnologia obișnuită de pe Pământ.

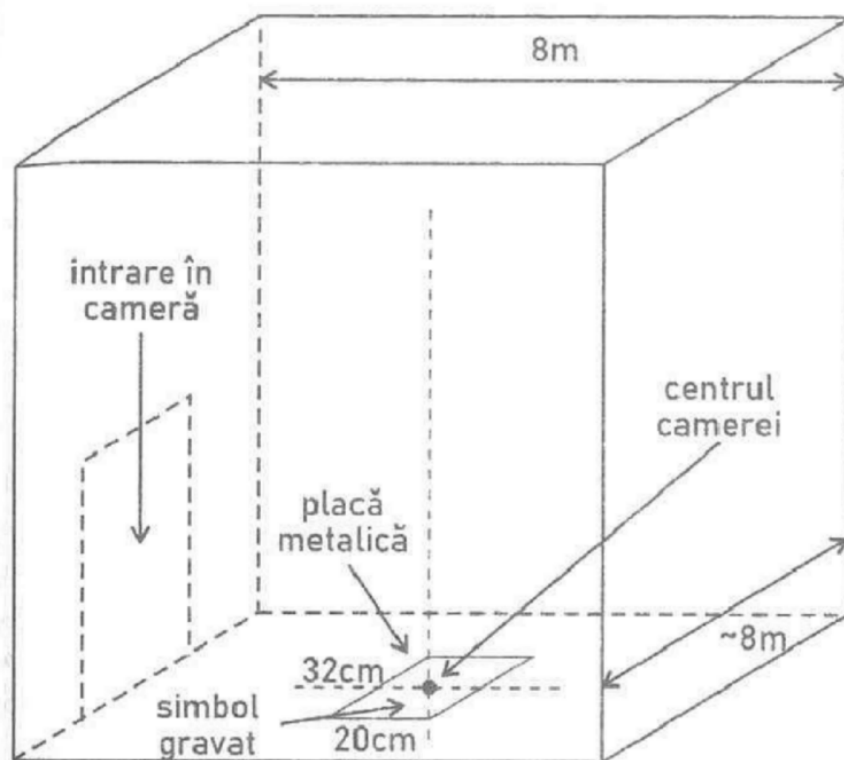
Am zâmbit în sinea mea, dar nu puteam să-i spun despre ce era vorba. I-am răspuns la modul foarte general:

— Important este ca treaba să fie bine realizată.

Midas este o persoană foarte „evaluată” de principalele Inteligențe (*Agenții de spionaj și servicii secrete internaționale – n. ed.*) de pe „piață” și tocmai de aceea el se află inclus într-un regim foarte special la noi în țară. Americanii ne-au rugat de multe ori să le împrumutăm „asset”-ul (*Este o expresie care se utilizează uneori în domeniul contraspionajului și se referă la un „bun de mare preț, ceva foarte valoros” – n. ed.*) pentru anumite sarcini, dar noi am considerat că „paza bună trece primejdia rea”, declinând elegant cererea.

INFLUENȚA SIMBOLULUI SHIKHARA

În paralel cu etapa de formare a echipei de colaboratori, Cezar a continuat procesul de integrare subtilă a proiectului Eden. El a definit acea etapă ca fiind asemănătoare cu un camp magnetic specific, ce „încărca” spațiul din cameră și îl pregătea pentru funcționarea, menținerea și succesul viitoarei „mașini”. După alegerea configurației planetare care a fost considerată cea mai potrivită și exact la momentul precis indicat, Cezar a așezat în mijlocul camerei mari un dreptunghi din cupru placat cu aur, având dimensiunile de 20x32 cm, pe care era reprezentat printr-o gravură laser un simbol destul de complicat.

Placa metalică cu simbolul gravat pe ea, rezonator pentru câmpul de energie specifică a aparatului ce urma să fie construit

— Prin aceasta pregătim din punct de vedere subtil realizarea proiectului, mi-a spus Cezar. Ți-am spus că, în general, oamenii nu sunt obișnuiți cu astfel de „proceduri”, pentru că nu le înțeleg sensul și nici substanța. Această cunoaștere tine de domeniul ezoteric și n-are nimic de-a face cu „magia” sau alte ritualuri divinatorii. Poți spune chiar că reprezintă o știință pură, dar la un nivel avansat, pentru că se bazează pe principii ce nu sunt cunoscute încă și cu atât mai puțin creditate de oamenii de știință și de mare parte din populație. Ideile materialiste sunt rigide și limitate; nu ai grade de libertate și de aceea nu poți vedea ansamblul. Ce facem noi aici e însă mai special, deoarece are un spectru mult mai larg de influență.

Am lucrat amândoi la stabilirea formei grafice a simbolului, folosind informațiile pe care le aveam din vizionările pe ecranul holografic. Într-o primă fază ne-am hotărât la un simbol compus, care ar putea fi tradus prin su-(ka)-da.

Simbolul SU - (KA) - DA

Su arată direcția; K (Ka) este întotdeauna legat de energia vitală – un simbol fundamental în scrierea siriusiană – care în tradiția Egiptului Antic era desemnat prin Kha; Da semnifică „spre în sus”. În traducere liberă, aceasta înseamnă „energia care călătorește în sus”, având sensul de sublimare, de elevare, de creștere a frecventei de vibrație. În limba sumeriană, semnificația acestui cuvânt era aceea de „înălțare”, în cel mai pur sens spiritual.

Simbolul SHI - (KA) - RA

Totuși, după mai multe discuții și analizând mai multe variante ale simbolurilor pe care eu le văzusem în timpul vizionărilor pe ecranul holografic al celor din Apellos, ne-am hotărât asupra unui alt simbol, care este așa-numitul simbol shi-kha-ra.

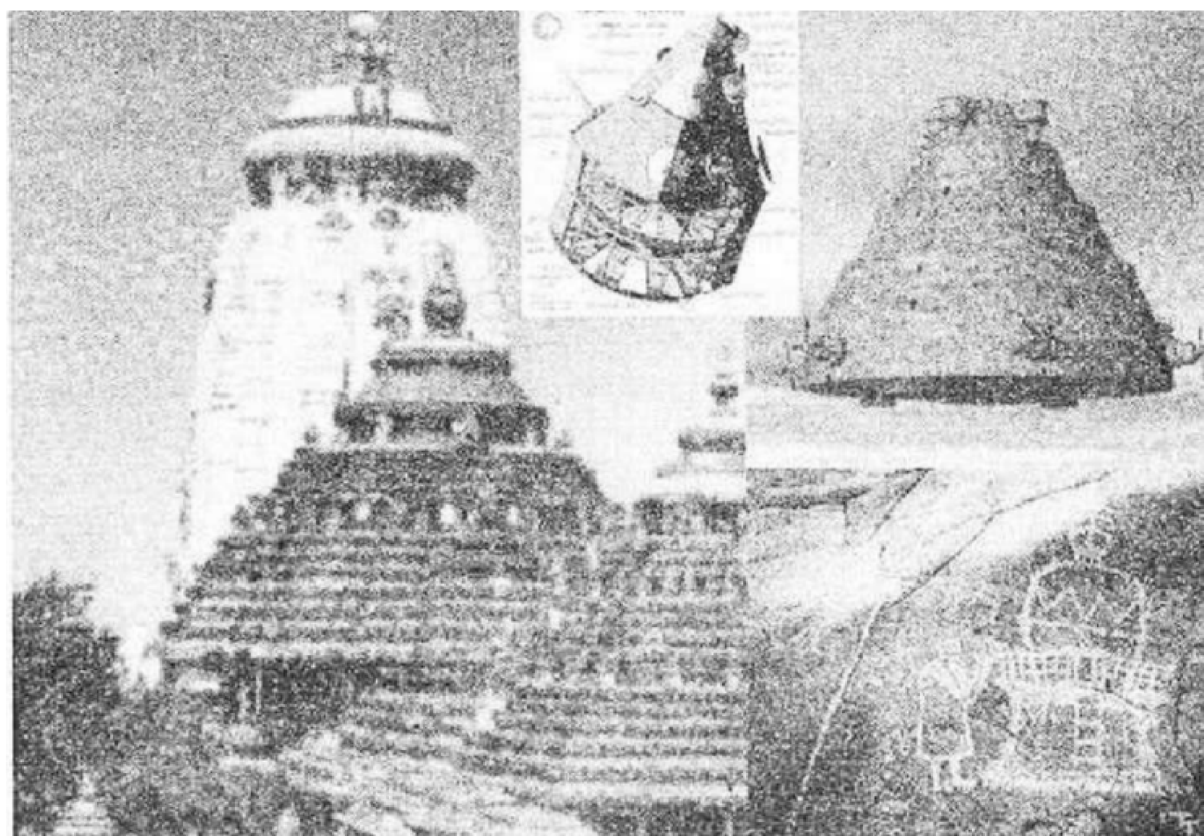
Shi semnifică pronumele personal „el” sau „ea”, în limba chineză; Kha, așa după cum am spus, reprezintă energia vitală (la egiptenii din antichitate); iar Ra, la sumerieni, însemna „lumina sacră (spirituală)”, termen care mai apoi a fost preluat de egipteni ca fiind Regele Soare (RA). Astfel, shikhara are sensul de „energie vitală ce provine din lumina sacră (spirituală)”. Simbolul poate fi astfel corelat cu energia subtilă universală (prana din tradiția hindusă), care „hrănește” totul într-o infinitate de manifestări. Analizând cu atenție acest simbol, am fost surprinși să constatăm modul în care s-au transmis prin timp simbolurile siriusiene ancestrale, până în zilele noastre.

De fapt, cuvântul „shikhara” se traduce literal prin „vârf de munte”, fiind adeseori menționat în legătură cu partea de sus a templelor din India de Nord, asemănătoare cu piscurile semețe ale munților Himalaia (*În India de Sud, termenul echivalent pentru shikhara este cuvântul „vitnana”, care, spre deosebire de termenul utilizat în partea de Nord a țării, se referă la toată clădirea templului, inclusiv la partea lui inferioară, denumită sanctum, care se află dedesubt. Aici, shikhara își păstrează sensul lui inițial, desemnând doar partea de vârf a vimana-ei, care de obicei este o cupolă, având peste ea un finial (ornament specific, situat în partea de sus a unei clădiri importante)*).

Foarte interesant de menționat este faptul că se poate face o analogie între structura specifică a unor „farfurii zburătoare” pleiadiene (*vezi, de exemplu, cazurile documentate de Billy Meier în anii ’60-’70*) și structura templelor hinduse.

După ce ne-am decis asupra acestui simbol, Cezar s-a ocupat de realizarea lui pe placa de cupru aurită, după care aceasta a fost așezată exact în centrul sălii unde urma să fie realizată construcția aparatului. Practic și în mod efectiv, acela a fost primul pas spre realizarea proiectului nostru secret. În plus, în antichitate termenul vimana avea, de asemenea, semnificația de „vehicul zburător”, care – în vechile texte în limba sanscrită din India – însemna „templu sau car zburător”.

Autorul chiar menționează în volumul 6 (Geneza uitată, 2019), la pagina 277: *„Pe de alta parte, templele din India, care au dimensiuni ceva mai reduse, dar seamănă cu piramidele – fiind însa mai înguste la baza și mai „țuguiate” la varf – au o descendența pleiadiană. Din cate mi-am putut da seama, numeroasele detalii, încrustații și rotunjiri din construcția lor reprezintă ceva specific civilizației pleiadiene. Am recunoscut aceasta caracteristica și la navele pleiadiene, pe care le-am văzut în proiecțiile holografice – n. ed.*).

CONSTANTE, SIMBOLURI SI ARHETIPURI EXTRATERESTRE PEPĂMÂNT

În timpul primei vizionări în fața ecranului holografic, pe care am făcut-o împreună cu bărbatul din Apellos, am putut să văd elementele principale care au stat la baza creării ADN-ului uman. M-am familiarizat de asemenea cu mai multe simboluri ale unor civilizații extraterestre, în special cu cele ale civilizației siriusiene, care exprimau anumite realități energetice fundamentale la nivelul Cosmosului. Unele dintre acestea s-au regăsit mai apoi sub diferite forme și versiuni în cultura și existența oamenilor pe Pământ. Am vorbit pe larg despre acele simboluri, menționând m mod special simbolul K, dar în timpul vizionării am recunoscut mai multe astfel de forme și reprezentări, care sunt folosite în prezent în științe sau chiar în viața de zi cu zi. Este uimitor să constatăm cum multe dintre semnele și simbolurile pe care noi le considerăm ca fiind banale sau simple „invenții” ale matematicienilor sau civilizațiilor antice, reflectă de fapt uimitoare realități energetice și chiar arhetipale din Univers, care au fost introduse în civilizația umană de către unele civilizații extraterestre foarte avansate și apoi preluate de culturile de pe Pământ de-a lungul epocilor.

SCRIEREA SIMBOLISTICĂ SIRIUSIANĂ

Din cele ce am putut să văd pe ecranul holografic, cele mai multe simboluri care se reflectă în viața noastră de zi cu zi au o proveniență siriusiană. Probabil că „sursa” lor înaintează în timp spre „izvoarele” omenirii, însă mult după Adam, pentru că în acea perioadă existența ființelor E N L avea mai mult un caracter meditativ, fiind dedicată exclusiv evoluției spirituale. După primele hibridizări și creșterea numărului de ființe E N K, am remarcat că s-a impus nevoia unui anumit tip de transmitere a cunoștințelor și conținutului memoriei rasei din generație în generație, pentru a contrabalansa scăderea frecvenței de vibrație a unor ramuri ADN.

În general vorbind, mi-am dat seama că scrisul nu era ceva determinant în perioada care începe cu anul 200.000 î.Hr. Și până după căderea Atlantidei. De fapt, nici nu se putea vorbi despre un „scris” în accepțiunea actuală, ci era vorba mai mult despre vehicularea unor simboluri, care în structura lor generală semănau destul de bine cu semnele cuneiforme ale scrierii akkadiene și hitite din antichitate. Totuși, pe atunci dispunerea și sensul lor erau mult mai complexe, ele fiind orientate mai ales spre consonanța cu energiile Universului, pe care le prefigurau indirect, prin puterea semnificației oculte. Gradat, odată cu trecerea timpului, am văzut că acea putere scădea în intensitate, tocmai pentru că omenirea începea să uite înțelesurile de bază ale simbolurilor. Totuși, formele generale ale „scrierii” au rămas, putând oferi o idee despre felul în care siriusienii concep în cadrul civilizației lor acest mod de exprimare.

Bineînțeles că am fost curios să știu mai multe pe această linie și atunci mi-am permis să intru pe o ramură secundară a vizionării, cea de elaborare a simbolurilor în civilizația siriusiană, „derivație” care mi-a fost aprobată de bărbatul din Apellos. Am văzut dezvoltarea într-un fel de „evantai” a fișierelor cu informații pe ecran; acea prezentare mi s-a părut foarte logică și destul de ușor de asimilat.

În primul rând mi-am dat seama că ființele siriusiene au un fel de „cod al simbolurilor”, prin care se pot înțelege între ele atunci când este necesar. Aceasta se întâmplă însă foarte rar, deoarece siriusienii au puternice capacități telepatice, iar

existența lor este, la mulți dintre ei, multidimensională. Cei mai evoluați aleg să trăiască în planul eteric și chiar în cel astral, dar coexistă pe aceeași navă cu semeni de-ai lor din planul fizic, doar că la un nivel superior, adecvat frecvenței lor de vibrație, care aparține de structura marilor lor nave cosmice.

Scrierea siriusiană nu este o scriere ca a noastră, ci mai degrabă ea e formată dintr-un set de reguli prin care siriusienii pot desemna ceea ce are o semnificație atât concretă, cât și subtilă. Această modalitate de „scriere" este foarte abstractă, dar de asemenea foarte nuanțată, fiind perfect adaptată capacităților și specificului siriusian, care se impune printr-o mare putere de pătrundere mentală și de focalizare asupra înțelesurilor foarte complexe ale diferitelor tipuri de manifestări, energii, fenomene, ființe, lucruri.

De pildă, prin semnele specifice acelei „scrieri" – care mai degrabă sunt niște simboluri – ei pot să desemneze un set grafic ce reprezintă un mesaj. Acesta poate fi descifrat numai de ființele din civilizația lor sau de cele care trăiesc la unison cu energia lor mentală. Dacă această condiție nu este îndeplinită, înțelegerea formelor și simbolurilor incluse în mesaj este aproape imposibilă, deoarece nu există afinitate de concepție și cunoaștere cu nivelul lor de manifestare.

Mi-am dat astfel seama că citirea simbolurilor siriusiene se produce doar la un etaj superior gândirii obișnuite a ființei. Având în vedere că această capacitate este deja nativă pentru ființele siriusiene, este logic să presupunem faptul că simbolurile lor vor fi înțelese oriunde în galaxie, pe oricare dintre planetele colonizate de siriusieni. De fapt, acesta era și țelul principal al „scrierii" lor: nu neapărat pentru a relata ceva sau pentru a „face poezii", ci mai mult ca esența unui fapt sau manifestări, ca o impregnare în structura spațiulu-timp pentru cei care erau interesați de acel aspect.

Simbolurile lor puteau să aibă, de asemenea, rolul de a lăsa o indicație sau chiar o sarcină pe mai departe, așa cum de multe ori am văzut în diferite locuri pe pereții navelor lor sau în alte zone importante ale acestora. Totuși, prin chiar natura activităților realizate de către ființele siriusiene, se poate vorbi și despre existența anumitor tipare specifice, care pot fi observate la diferite echipaje ale navelor-habitat ce au misiuni îndelungate. Există, prin urmare, anumite caracteristici ce

deosebesc comunitățile siriusiene, atât pe planetele pe care ele locuiesc, cât și pe navele cu care se deplasează în Cosmos.

Mă voi referi aici la unele din structurile principale ale scrierii specific siriusiene, care de asemenea se regăsesc în diferite culturi sau civilizații ale umanității, fiind transmise într-o formă mai mult sau mai puțin pură prin comparație cu forma lor originală siriusiană.

BAZELE SIMBOLISTICII SIRIUSIENE SUNT LINIA SI PUNCTUL

În general vorbind, punctul reprezintă originea, locul de pornire a unei activități sau inițiative. El ne arată de unde se începe citirea unui simbol sau baza de la care se pornește pentru a înțelege o anumită reprezentare grafică. Totuși, același simbol poate să aibă o semnificație complet diferită, dacă punctul este plasat în zone diferite ale aceleiași reprezentări grafice.

Atunci când se folosesc mai multe puncte într-un simbol înseamnă că desenul respectiv este foarte complex și necesită o înțelegere mai nuanțată, care să cuprindă mai multe unghiuri de vedere. Așa după cum am putut să văd, uneori zona esențială dintr-un simbol în care se află mai multe puncte este cuprinsă într-un cerc; acesta ne indică faptul că zona respectivă are forță și întâietate la interpretarea simbolului.

Pe de altă parte, linia în „scrierea” siriusiană reprezintă legătura dintre două sau mai multe puncte și în general se referă la planete, stele sau galaxii, pentru că această scriere este, într-un fel, cosmică și chiar holografică. Într-adevăr, în simbolurile ei abstracte putem regăsi întreaga desfășurare a unei acțiuni, de la nivelul ei macrocosmic, până la cel microcosmic al ființei.

Linia orizontală reprezintă o acțiune prelungită și repetitivă, căci ea este un simbol al naturii Yin a lucrurilor.

Linia verticală, ce are o natură Yang, reprezintă o acțiune „unicat”, bazată pe un eveniment neașteptat sau care a fost decis de către ființele superioare. Ea poate să reprezinte, de exemplu, o legătură între sus și jos, între cer și pământ, între două planuri subtile sau între două tipuri de energie.

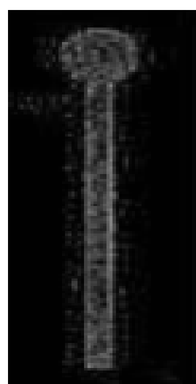
Liniile oblice reprezintă – în funcție de gradul de înclinare față de verticală – diferite faze sau etape între cele două principii fundamentale, care sunt Yin și Yang, și acțiunile asociate naturii lor.

SEMNIFICAȚIILE CoMPLEXE ALE LITEREI K

În scrierile de pe Pământ – indiferent de epoca sau perioada istorică în care acestea au existat – pot fi remarcate unele structuri specifice din scrierea siriusiană. Chiar și la o scurtă analiză se poate observa că acele structuri specific siriusiene se regăsesc la majoritatea literelor din alfabetele limbilor pământene. Unul dintre cele mai elocvente exemple în acest sens este litera K. Totuși, ea este doar o prefigurare a simbolului siriusian, care se apropie cel mai mult ca reprezentare de forma literei cunoscute de noi ca fiind „K”.

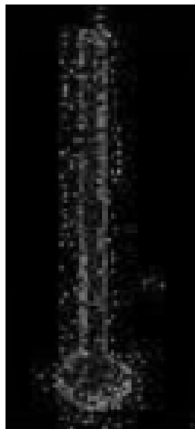
Acest simbol este foarte important în viața și activitatea civilizației siriusiene, mai ales prin amploarea semnificațiilor pe care el le reprezintă și prin nuanțele pe care le poate avea. Cu toate acestea, la bază reprezentarea lui apare dezarmant de simplă, căci ea este formată doar din linii drepte și puncte. Litera K pornește de la o linie verticală care se poate scrie în două feluri:

- cu punctul în partea de sus a liniei:

Acest simbol, în lumea siriusiană, reprezintă acțiunea unor ființe evoluate spiritual asupra celor sau celui către care se manifestă voința lui Dumnezeu.

- cu punctul în partea de jos a liniei:

Simbolul reprezintă acțiunea unor ființe din planurile mai grosiere (cum ar fi planul eteric sau planul fizic) pentru a evolua spiritual, pentru a face un salt calitativ în viața lor. Punctul arată locul de unde începe evoluția (în partea de jos) și tinde către partea superioară, spre „vârful” liniei.

În continuare, situația „se complică” oarecum, deoarece la mijlocul liniei verticale intervine un alt punct, ceea ce, de asemenea poate naște două tipuri de interpretări în redarea specifică a simbolului:

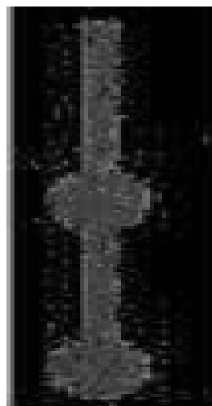
- cele două puncte se află în partea de sus a liniei:

Acest simbol reprezintă ajutorul pe care îl oferă unele ființe superioare din punct de vedere spiritual celor sau celui către care se manifestă voința lui Dumnezeu, dar acțiunea

respectivă este intermediată de unele ființe din planurile de mijloc ale Creației – planul astral superior, planul mental și chiar planul supramental, ce este ca o „trecere” între planul mental și planul cauzal – de exemplu, de înțelepți, maeștri spirituali sau chiar entități celeste aparținând acestor dimensiuni ale existenței.

- cele două puncte se află în partea de jos a liniei:

În acest caz este reprezentată acțiunea unor ființe din planurile mai grosiere pentru a evolua spiritual, pentru a face un salt calitativ în viața lor cu ajutorul unor ființe superioare din punct de vedere spiritual, ce au capacitatea de a comunica liber cu alte ființe elevate din planurile subtile superioare.

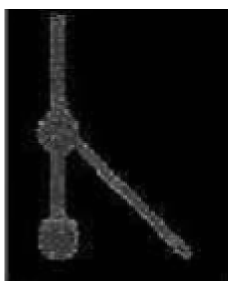
Adăugarea unor linii în punctele respective reprezintă ajutorul dat de diferite ierarhii spirituale, învățați, maeștri spirituali etc. De pildă, o linie oblică spre în jos, pornind de la mijlocul liniei verticale cu punctul în partea ei superioară, reprezintă faptul că ființele evoluate transmit anumite învățături spirituale în multiple feluri, pentru a putea fi înțelese de mai multe categorii de ființe umane:

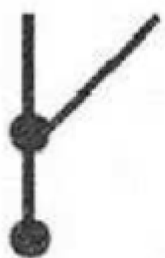
Dacă linia oblică este orientată spre partea de sus a liniei verticale, atunci asta înseamnă că ființele „intermediare” (cum ar fi cele umane) primesc susținere în principal de la Dumnezeu atunci când ele îndeplinesc o misiune importantă, dar secundar ele sunt ajutate și de diferite entități spirituale din planurile subtile ale manifestării:

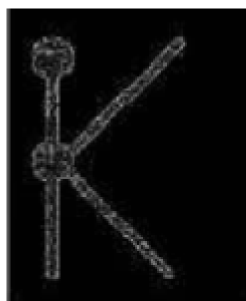
În varianta în care punctul de pe linia verticală este în partea inferioară a acesteia, adăugarea unei linii oblice îndreptate spre în jos ne arată faptul că ființele umane pot să dobândească cunoștințe spirituale atât în mod direct de la ființele evoluate, cât și prin efort propriu:

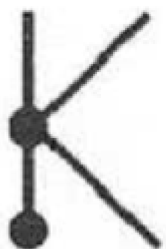
Dacă linia oblică este îndreptată spre în sus, atunci aceasta indică faptul că ființele umane pot să dobândească o anumită cunoaștere prin care pot ajunge la înțelepciunea divină și, de asemenea, să înțeleagă natura diferitelor sale manifestări în Creație:

Avansând cu prezentarea simbolului K și a semnificațiilor sale complexe, ajungem la posibilitatea de a introduce două linii oblice, care formează un unghi drept între ele. În varianta cu linia verticală având punctul în partea de sus, simbolul reprezintă faptul că ființele intermediare (oamenii) primesc susținere în principal de la Dumnezeu, dar și de la diferite entități celeste evoluate spiritual, pentru a putea izbândi în misiunea lor (linia oblică de sus). După aceea, ele transmit la rândul lor anumite inițieri în mai multe feluri, pentru a putea fi înțelese de cât mai multe categorii de ființe umane (linia oblică de jos):

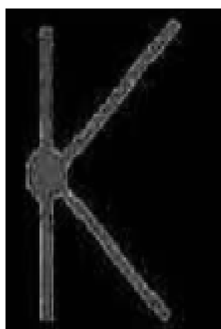

Dacă cele două linii oblice sunt atașate liniei verticale cu două puncte în partea de jos, atunci asta înseamnă că ființele umane pot să atingă diferite cunoștințe spirituale atât în mod direct, de la ființe sau entități foarte evoluate spiritual (linia oblică superioară), cât și prin efort individual (linia oblică inferioară), ajungând la înțelepciunea dumnezeiască:

În sfârșit, dacă pe linia verticală există un singur punct la mijlocul ei, din care pornesc cele două linii oblice, atunci simbolul reprezintă o ființă umană inițiată spiritual, care îi

poate ajuta pe alții să evolueze și să se orienteze către cunoașterea de sine. Acest simbol este cel care semnifică legătura între sus și jos, intre superior și inferior:

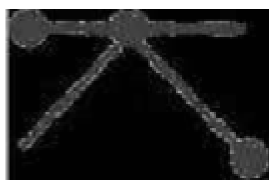

Este foarte interesant că, pornind de la simbolul K, regăsim câteva structuri și semnificații ale sale în diferite culturi și civilizații de pe Pământ.

SIMBOLUL NUMĂRULUI PI

Unul dintre cele mai importante simboluri derivate din K este cel al numărului Pi, care este considerat a fi o constantă matematică. Forma grafică a lui Pi pornește de la simbolistica siriusiană ce reprezintă înțelepciunea eternă a lui Dumnezeu, considerat de această civilizație ca fiind Marele Spirit al Creației, Unicul și totodată Supremul.

Reprezentarea înțelepciunii Dumnezeiești este redată în acest simbol prin punctul de origine din stânga, în partea de sus. „Atingerea” înțelepciunii Supreme se manifestă la diferite momente de timp în istorie prin intermediul unor ființe foarte evoluate spiritual, care sunt „trimise” între oameni (punctul din mijloc, sus) cu misiuni precise de revigorare și purificare spirituală a civilizației lor. Pentru aceasta sunt folosite anumite forțe cosmice sau entități celeste foarte evoluate spiritual (linia continuă din dreapta, sus), procesul fiind cunoscut ca „tema avatarurilor”:

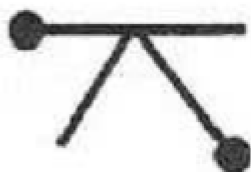
În timpul misiunii sale spirituale pe Pământ sau pe altă planetă din universul fizic, un astfel de reformator spiritual interpretează într-un mod adecvat adevăruri și legi universale ce erau cunoscute sub o anumită formă în trecut (linia oblica din stânga), dar care trebuiesc adaptate la necesitățile perioadei de timp în care el se manifestă atunci (punctul din dreapta, jos).

O civilizație, în evoluția ei, înregistrează atât suișuri, cât Și coborâșuri, dar tendința ei generală este ascendentă. Pentru aceasta, din timp în timp sunt necesare unele „corecții" pentru a păstră această tendință și a nu permite haosului să se instaureze.

Astfel de „corecții" sau „echilibrări" ce sunt necesare la anumite intervale de timp în existența unei civilizații reprezintă chiar misiunea avatarurilor sau ființelor cu un nivel excepțional de elevare spirituală, care se încarnează în planul fizic.

Mi s-a arătat însă că acest simbol (al numărului Pi) are semnificație numai atunci când ființa care transmite informația și „actualizează" Adevărul la noile condiții de timp și spațiu ale civilizației respective este în viață sau prezența ei este în mod clar resimțită în timp.

Dacă înțeleptul sau avatarul nu mai este în viață, adică el și-a părăsit corpul fizic, atunci învățătura lui spirituală poate fi dobândită prin cunoașterea unor legi esențiale, iar în acest caz punctul din mijloc, sus, nu își mai are rostul. Variații ale acestui simbol se regăsesc în simbolul lui Pi.

Deși era simplu să corelez imaginile simbolului ce îmi era prezentat pe ecranul holografic, cu simbolul cunoscut al numărului Pi din prezent, totuși mi s-a indicat și arătat prin analogie faptul că punctele inițiale din reprezentarea siriusiană sunt înlocuite de curburile simbolului din prezent, în scrierea lui ca literă mică (*Simbolul Pi al numărului irațional 3,14... a*

fost propus în anul 1706 de către matematicianul William Jones și el reprezintă a șaisprezecea literă din alfabetul grec – n. ed.).

El reprezintă înțelegerea semnificației pe care o are legătura dintre Cer sau planul Divin (linia de sus – cu rotunjirea către în jos a părții stângi, ce reprezintă Voința lui Dumnezeu în această situație) și Pământ sau planul fizic (ceea ce se află dedesubt). Voința Divină se manifestă la diferite momente de timp în istorie, prin „reprezentanți” divini, iar astfel de acțiuni sunt redate de liniile ce coboară oblic, atât pentru a-i face pe oameni să înțeleagă trecutul (linia oblică din stânga), cât mai ales viitorul (linia oblică din dreapta, care este rotunjită).

Într-o pauză de vizionare, discutând cu bărbatul din Apellos referitor tocmai la aceste aspecte și la natura numărului Pi în științele moderne, am aflat lucruri uluitoare despre ceea ce matematicienii și fizicienii contemporani numesc „constante”. Adusesem vorba despre numărul Pi și despre „iraționalitatea” lui (Numărul Pi reprezintă valoarea raportului dintre circumferința și diametrul oricărui cerc din spațiul euclidian. În prezent, el este considerat una dintre cele mai importante constante din matematică și fizică, deoarece numeroase formule implică folosirea lui. Valoarea lui Pi este un număr irațional (*adică el nu poate fi exprimat exact sub formă de fracție m/n – unde „m” și „n” sunt numere întregi – și tocmai de aceea scrierea zecimală a lui Pi nu are sfârșit și nici nu se repetă), fiind egală aproximativ ou 3,14159(...) – n. ed.*), când deodată bărbatul din Apellos m-a întrerupt:

— De fapt, numărul Pi nu este o constantă, ci un algoritm, mi-a spus el într-un mod foarte natural și degajat.

Au fost câteva secunde de liniște și încremenire totală.

— Un „algoritm”? am bâiguit eu, fără să înțeleg nimic. Ce fel de algoritm?

— Un algoritm fractal, în sensul că anumite valori se schimbă mereu după anumite necesități.

Nu pricepeam nimic.

— Ce înțelegi prin „diferite necesități”?

— Adică numărul Pi va avea diferite valori în funcție de domeniul sau natura problemei în care este folosit. Aceste diferențe sunt mici, dar cu toate acestea ele exista.

Pentru o clipă m-am gândit că ar putea fi aproximativ ca în fizica cuantică, unde frecvența și energia sunt mărimi foarte importante pentru determinarea anumitor procese. Mă gândeam că, cu cât energia ar fi mai mare, cu atât acele „diferențe” ale numărului Pi s-ar revela mai bine, iar el ar putea avea valori diferite în funcție de locul în care ar fi folosit. A fost ca un „flash” inspirator în minte, dar mi-am propus să analizez această corelație mai târziu. În acele momente eram atras de înțelegerea aspectelor la nivel general, pentru a-mi forma o bază solidă de înțelegere. Nu doream să divaghez pe căi lăturalnice fără să stăpânesc bine ideea principală adusă în discuție de bărbatul din Apellos, care îmi spunea că Pi și alte „constante” matematice și fizice nu erau de fapt constante.

— Bine, și atunci cum poate un astfel de algoritm să fie folosit practic? am insistat.

Bărbatul din Apellos a început să „deseneze” în aer cu degetul, figurând „imagini” cu ceea ce îmi explica.

— În limbajul vostru matematic, numărul Pi este ca un fel de funcție, în sensul că aceasta reprezintă transpunerea unei traiectorii drepte într-o mișcare curbă. Întrucât în Univers nu există o astfel de curbă sau sferă perfectă, matematicienii își vor da seama la un moment dat că și numărul Pi se modifică „în funcție de necesități”. El poate fi numit mai degrabă ca fiind o „constantă de transpunere”, ce are o valoare diferită în funcție de ceea ce este necesar în calculul respectiv, dar nu este un număr constant prin el însuși.

— Totuși, dacă împărțim lungimea cercului la diametrul său, va rezulta mereu numărul Pi, am avansat eu timid ceea ce toată lumea știa.

— Adevărat, numai că lungimea sau circumferința cercului, așa după cum este redată în matematica voastră reprezintă o

greșeala conceptuala, deoarece ea este o concepție strict mentală, care nu are nicio legătură cu realitatea.

În timp ce bărbatul din Apellos vorbea și îmi explica aceste aspecte, puteam deja să văd cu ochii minții chipurile oripilate ale majorității oamenilor de știință contemporani, strigând înverșunați și plini de furie: „Blasfemiei”. Am zâmbit doar pentru mine, reevaluându-mi imaginația și am revenit la discuția despre cerc și sferă, întrebând cu uimire nedisimulată:

— Ai spus că în Univers nu există curbă sau sferă perfectă? Asta ar explica „variațiile” lui Pi, dar totuși...

— Oferă-mi tu un exemplu de corp care să fie o sferă perfectă, mi-a răspuns bărbatul din Apellos, zâmbind.

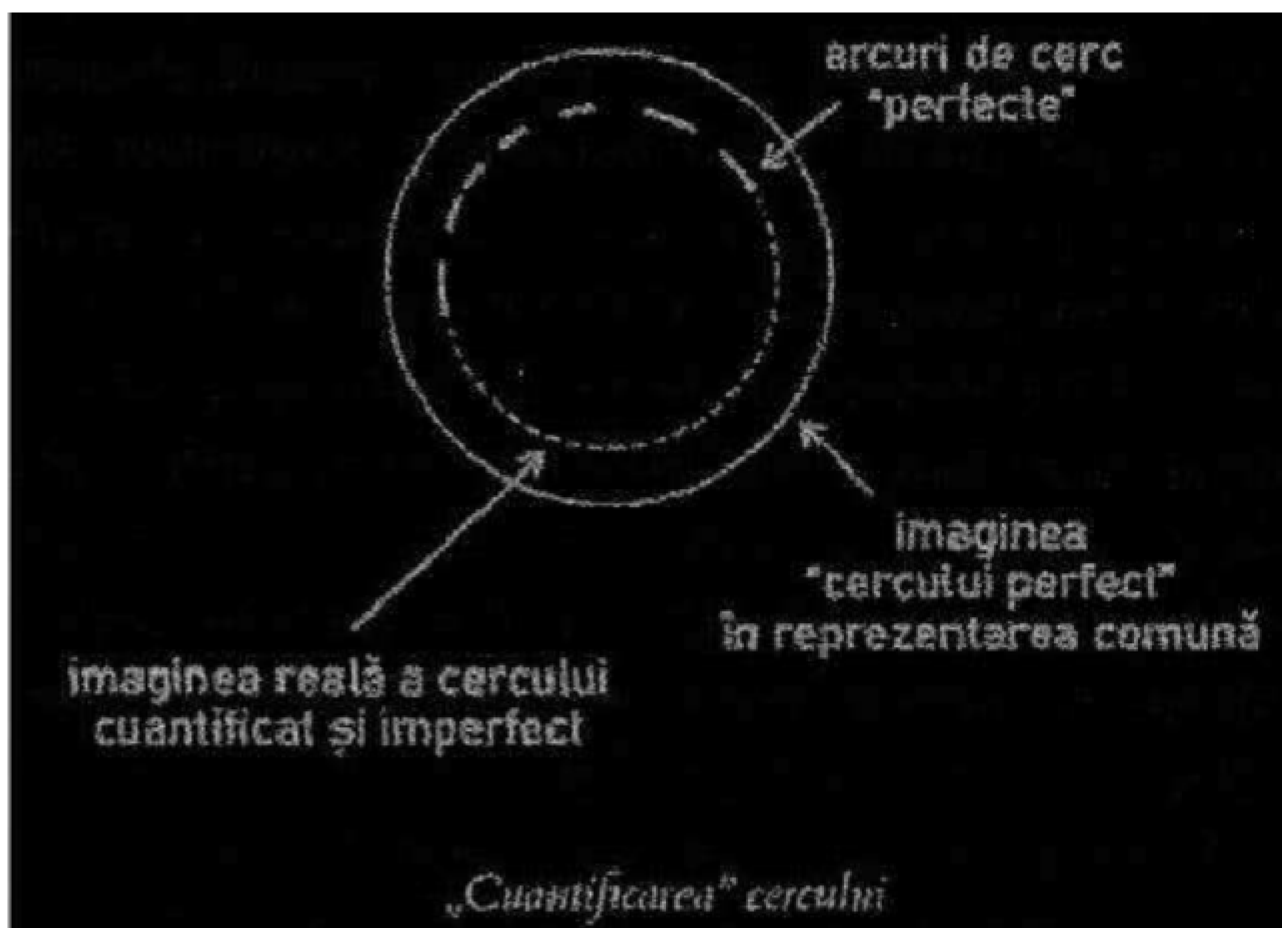
Puțin derutat, mi-am dat seama că cel mult putem să vorbim despre aproximații ale acestor forme perfecte. O planetă sau o stea, chiar dacă de la depărtare par să fie perfect sferice, în realitate nu este așa; de fapt avem de-a face cu o aproximație a acestei forme perfecte. Cu toate acestea se preferă „rotunjirea” valorilor, iar calculele se efectuează cu „constante” matematice și fizice. Tocmai de aceea am făcut observația că și alte așa-zise „constante” ar putea să nu fie considerate ca fiind perfect „stabile” ca valoare.

Bărbatul din Apellos m-a aprobat printr-o înclinare a capului și mi-a spus că acest gen de „aproximare” este valabil și în ceea ce privește viteza luminii. Deși valoarea ei în vid este considerată constantă, totuși viteza luminii suferă anumite fluctuații, chiar dacă nu se schimbă condițiile din mediul în care lumina se deplasează. De altfel, aceasta pare să fie deja o opinie împărtășită de un anumit număr de savanți la nivel mondial.

— Aceste numere, pe care voi le numiți π, c,... (*π = numărul Pi, iar c = viteza luminii în vid – n. ed.*) și care sunt considerate „constante matematice”, suferă totuși niște mici fluctuații, dar ele nu sunt luate în seamă de oamenii voștri de știință, a continuat bărbatul din Apellos. La fel și cu „sfera perfectă”, care de fapt nu există în Univers. Ceea ce creează forma unui cerc, aducând-o aproape de perfecțiune sunt de fapt mici arcuri de cerc, unul după altul, astfel că în final cercul rezultă ca o aproximație din aceste mici porțiuni de cerc.

Ceea ce îmi spunea bărbatul din Apellos reprezenta de fapt o „cuantificare a cercului” prin punerea cap la cap a unui mare

număr de fragmente sau arcuri „perfecte” de cerc. Rezultatul final este întotdeauna o imperfecțiune, prin cumularea unor erori infinitezimale, dar totuși erori. Atunci când am discutat despre aceste aspecte, încă nu bănuiam ce repede aveam să mă confrunt eu însumi cu adevărul lor, în cadrul proiectului Eden, pe care l-am demarat.

„Cuantificarea” cercului

Gazda mea a continuat:

— Dacă acum ai înțeles că un cerc nu este de fapt cerc, deoarece nu este perfect, atunci trebuie să știi că nici centrul cercului nu este în centru.

— Atunci unde este? am întrebat, bulversat.

— Pe circumferință. Practic, peste tot.

Am rămas mut de uimire.

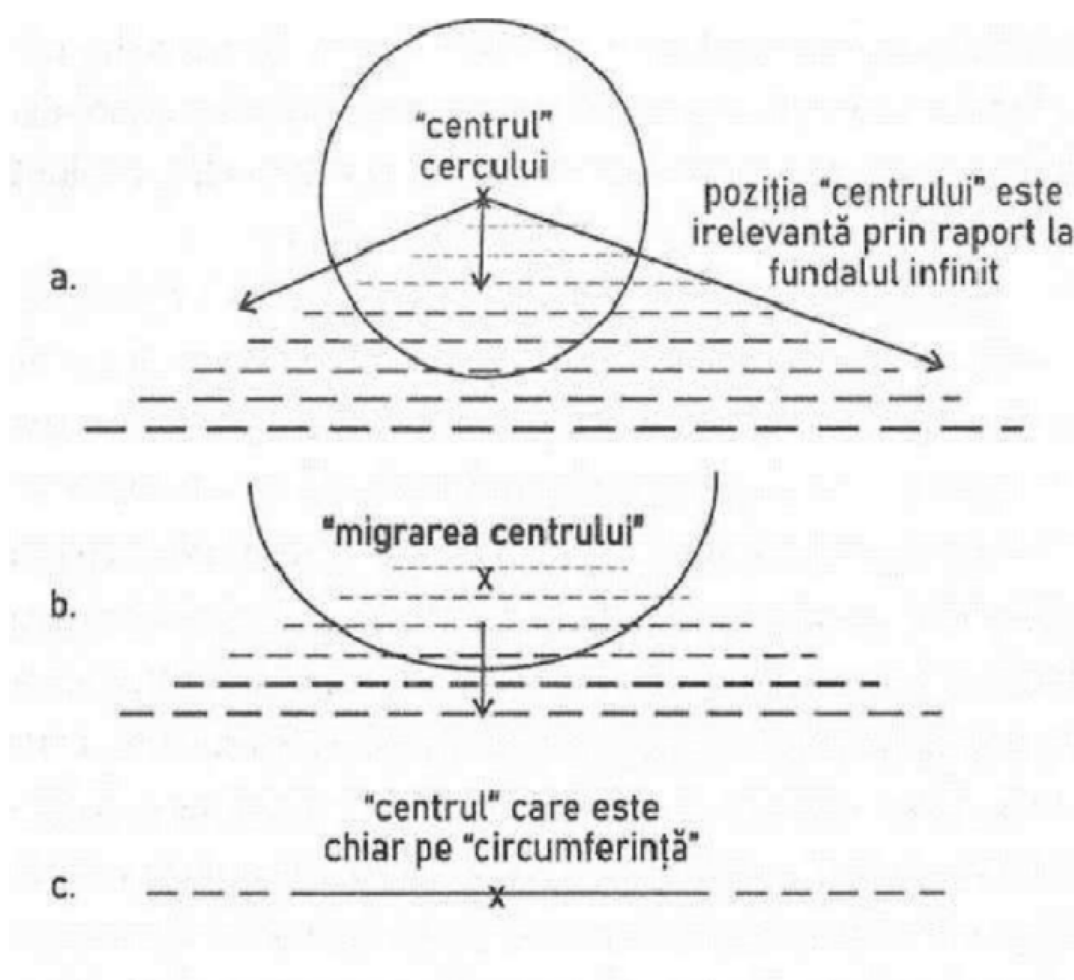
— Atunci... ce „centru” mai este acela?

— Așa își reprezintă oamenii la nivel mental noțiunea de „cerc” și din această cauză putem să plasăm un punct în mijlocul lui, ca fiind „centrul cercului”. În realitate este doar o

iluzie mentală, căci oriunde te-ai „uita”, ai senzația că vezi acest centru.

Am făcut imediat o posibilă corelație cu explicațiile doctorului Xien despre „volum” și „cuta suprafeței”, care nu este decât o aparență a Infinitului inexprimabil „de dedesubt”. Oriunde ai „ridica” un volum, el este de fapt tot Infinitul din care acel volum apare; la fel, oriunde ai plasa un cerc sau o sferă, centrul lor va fi peste tot, deoarece nu există o referință spațială absolută, iar „circumferința” este de fapt o desfășurare, o suprafață. Ea este mai mult o imagine holografică a Universului, căci atunci când „centrul” este la „periferie”, cercul devine o linie.

Uluit de aceste explicații simple, dar clare, am ascultat atunci îndemnul bărbatului din Apellos de a mă reîntoarce la vizionarea imaginilor de pe ecranul holografic, pentru a constata că influența surprinzătoare a simbolului siriusian K nu se oprește doar la simbolul Pi, ci o regăsim de asemenea în vechea civilizație a Egiptului.

OCHIUL LUI RA

Acesta este o reprezentare binecunoscută din cultura Egiptului Antic, pe care acum o putem analiza mai ușor, cunoscând unele dintre principiile, notațiile și semnificațiile de bază ale „scrierii” siriusiene:

O primă observație este că acest simbol derivă de asemenea din simbolul universal K, mai puțin evident decât în cazul lui Pi, dar suficient de clar pentru a face o scurtă analiză asupra lui, așa după cum ea mi-a fost înfățișată pe ecranul holografic.

Evident, linia de sus reprezintă Eternitatea lui Dumnezeu. De altfel, totul în civilizația siriusiană originală este legat de Principiul Ultim, Unic și Suprem, care este Dumnezeu. Realitatea Supremă este aceeași pentru toți, deoarece din ea derivă totul. La siriusieni, în particular, am observat aspirația lor de a raporta absolut orice la această Realitate atotcuprinzătoare, pentru că ea este Infinită. În acest demers profund spiritual, civilizația siriusiană este ghidată de înțelepții ei, care au atins cea mai înaltă treaptă a desăvârșirii spirituale, astfel încât orice acțiune de ajutorare și de susținere sau chiar de creație, pe care siriusienii o au în vedere, este supervizată de acele spirite foarte înțelepte.

Revenind la semnificația simbolului, linia de sub „linia Eternității” reprezintă zona din planul superior (planul cauzal), unde se află entitatea sau ființa ce „susține” o anumită cunoaștere, care este aproape de starea de Eternitate, dar încă are o anumită individualitate în Creație. Prezența ei se resimte permanent într-o stare de prezent, iar aceasta este reprezentată de cercul care se află în mijlocul liniei.

Prezența acelei entități sau ființe s-a manifestat la un moment dat în trecut, acțiune simbolizată de linia oblică spre stânga, ce are un punct la capăt. Ea va avea însă un mesaj de transmis către viitor, atunci când îi va veni vremea, iar acest aspect este simbolizat de linia verticală din dreapta simbolului. Din nefericire, printr-o ciudată „torsiune” a înțelesurilor și prin multă manipulare, acest simbol ancestral a fost umbrit de semnificația așa-numitului „ochi atoatevăzător”, fiind auto-atribuit de către Organizație și devenind o marcă distinctivă a ei.

SIMBOLUL BUFNIȚEI

În culturile din antichitate și chiar în ezoterismul actual, bufnița reprezintă simbolul înțelepciunii. În realitate, faptul că simbolul respectiv are aparența stilizată a unei bufnițe atunci când este privit frontal, a făcut ca el să fie asociat acestei păsări.

În realitate, reprezentarea grafică este compusă din mai multe forme, derivate din structuri diferite.

Simbolul reprezintă manifestarea eternă a lui Dumnezeu (linia dreaptă orizontală), care transmite cunoașterea în diferite momente din trecut, prezent și viitor, simbolizate de cele trei linii verticale. Cele trei dimensiuni temporale sunt percepute în mod echilibrat de o ființă care poate să vadă trecutul și viitorul (cele două cercuri), pe care le unește într-o unică manifestare în prezent (linia verticală din mijloc este mai lungă).

Exista și o variantă mai simplă a simbolului „bufniței”, ce reprezintă manifestarea eternă a lui Dumnezeu care transmite în mod direct cunoașterea (linia verticală). Această situație corespunde unei realități care este accesibilă doar unui număr restrâns de ființe umane, datorită faptului că ele trebuie să aibă înalte virtuți și puteri spirituale, astfel încât să observe într-un mod echilibrat trecutul și viitorul (cele două cercuri), unindu-le într-o unică manifestare (cea din prezent – linia verticală este în mijloc):

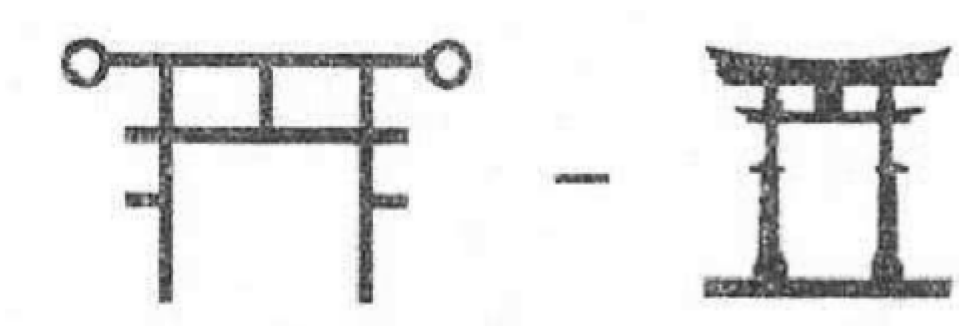

Nu întâmplător aceste calități sunt corelate cu viziunea corectă și echilibrată asupra timpului relativ (trecutul și viitorul), fiind simbolizată de cele două cercuri ce seamănă cu doi ochi mari, rotunzi. Pe de altă parte, aceasta se corelează și cu aparenta bufniței, considerat un animal cu o mare acuitate vizuală, ce se extinde și pe timpul nopții. Aici, noaptea este considerată „noaptea conștiinței”, adică ignoranța, iluzia, ceea ce acoperă adevărul. Capacitatea vederii pe timp de noapte simbolizează puterea de pătrundere a conștiinței dincolo de valurile înșelătoare ale iluziei (în care timpul joacă un rol important), reușind să facă adevărul să strălucească. Aceasta este esența simbolului bufnitei.

SIMBOLUL PORȚII JAPONEZE

El este des întâlnit în religia japoneză shintoistă și chiar redat efectiv în construcția porților Torii, însă puțini sunt cei

care știu că acest simbol derivă, la originile sale, din simbolurile siriusiene ancestrale.

Acest simbol este mai complex și necesită o anumită abilitate pentru a fi interpretat. El reprezintă eternitatea lui Dumnezeu (linia dreaptă orizontală superioară), care se manifestă în trecut și în viitor, dar în prezent la ea pot ajunge doar cei care au transcens planul fizic (linia verticală din mijloc se oprește la a doua linie orizontală).

Cele două linii orizontale de pe liniile verticale reprezintă metode ajutătoare de a urca sau a evolua spiritual, fie prin analiza atentă a acțiunilor din trecut (analiza trecutului vieții), fie prin transpunerea ființei umane într-o stare superioară, pe care o poate atinge prin practica spirituală (viziunea viitorului luminos). Cu toate acestea, ființa care atinge starea de tăcere interioară va putea atinge înțelepciunea prin introspecție (golul de sub linia de mijloc).

Am dorit să fac această digresiune asupra simbolisticii siriusiene, pentru că am fost adânc impresionat de influența ei extraordinară asupra numeroaselor civilizații ale omenirii în decursul timpului. Datorită profunzimii de concepție și de redare a unor realități universale, ea poate să constituie un ajutor prețios în anumite acțiuni și inițiative, prin intermediul rezonanțelor înalte pe care le dinamizează. Acesta a fost, de altfel, unul din motivele principale pentru care am folosit simboluri siriusiene în proiectul Eden, chiar dacă pentru alți membri ai echipei de lucru ele au rămas până astăzi un mister.

O VIZIUNE SUPERIOARĂ ASUPRA REALITĂȚII MICROCOSMICE

Discuția cu bărbatul din Apellos – în pauza dintre două etape de vizionare a imaginilor pe ecranul holografic – a adus și alte surprize, în plus față de explicațiile privind imposibilitatea de a realiza un cerc sau o sferă, ori a celor despre valoarea „constantă” a numărului Pi sau a vitezei luminii în vid.

DEFAZAREA ELECTRONULUI ÎN MIȘCARE PE ORBITA SA

În următoarea pauză de relaxare, fiind preocupat de aceste probleme și căutând să înțeleg mai bine natura lor, am făcut unele observații la care așteptam răspuns. Brusc și aparent fără nicio legătură cu subiectul discuției din acel moment, care se referea la poziționarea centrului unui cerc pe circumferința sa, bărbatul din Apellos mi-a spus:

— Corelația pe care ai făcut-o cu mecanica cuantică este corectă.

Am fost surprins de revenirea la acest subiect și de modul în care el a fost menționat, chiar dacă știam prea bine că cel cu care discutam are puteri telepatice. Bărbatul din Apellos s-a referit atunci la gândurile ce îmi trecuseră fulgerător prin cap, despre o posibilă corelație între „instabilitatea” valorii numărului Pi în funcție de natura calculelor în care este folosit și valorile mari pentru energie și frecvență la nivel cuantic, care ar favoriza acest lucru. Mă gândeam că în astfel de situații diferențele în jurul „constantei” ar deveni și ele mai mari. Poate că inspirația de a observa variația lui Pi la nivel microcosmic a venit chiar de la bărbatul din Apellos. În orice caz, subiectul mi se părea fascinant și am vrut să aflu mai multe.

— Unii dintre fizicienii voștri în domeniu au observat ca electronii care au o „orbită” bine definită, cu o viteză și energie specifică – chiar dacă nu așa apar ei în realitate, în jurul nucleului – manifestă o anumită diferența de faza după o perioadă de rotație în jurul nucleului, adică emit o anumită energie, deși acest lucru nu ar trebui să se întâmple atunci. Savanții voștri nu înțeleg însă acest fenomen și nu știu ce se întâmplă în acele momente.

Fenomenul menționat de bărbatul din Apellos era unul cunoscut, deși abia atunci realizam că el era acceptat ca atare, fără o explicație clară a lui. În mod normal, așa cum spun principiile mecanicii cuantice, electronul ar trebui să rămână pe orbită în jurul nucleului atâta timp cât el nu primește energie suplimentară sau nu cedează energie pentru a-și schimba acea orbită. Cu toate acestea, după un anumit timp în rotația lui apare o mică diferență de fază, „care nu ar trebui să existe”.

— Abia când pui problema în acest mod, mă gândesc și eu mai serios la ea, am remarcat cu mirare.

Totuși, eram oarecum surprins că bărbatul din Apellos insista exact asupra acelui fenomen. De ce tocmai acel fenomen și nu altul? Procesul este simplu, dar e adevărat că – cel puțin până la ora actuală – nu a primit o explicație plauzibilă. Am crezut că poate nu eram eu suficient de bine documentat, așa că am întrebat dacă chiar nu există o cunoaștere a sursei fenomenului în fizica cuantică modernă.

— Până în acest moment, nu. Dar ceea ce se întâmplă atunci este fundamental pentru o înțelegere mai adâncă a realității, mi-a răspuns enigmatic bărbatul din Apellos.

IMPOSIBILITATEA REALIZĂRII UNUI CERC SAU A UNEI SFERE PERFECTE

Practic, nu știam ce să mai spun. Mă așteptam să urmeze niște explicații, dar acestea nu veneau. După câteva secunde am preferat să întreb direct:

— Și care ar fi rațiunea din spatele fenomenului?

Mi se părea că încerc marea cu degetul, dar merita să fac asta, deoarece eram foarte interesat și absorbit de posibilitatea unor noi informații.

— Am adus în discuție acest subiect, pentru că el se leagă într-un fel de discuția noastră despre problema cercului și sferei, a început să-mi explice bărbatul din Apellos. Acele mici „desincronizări" în mișcarea electronului pe orbita lui, ce apar ca o defazare, se produc datorită unor modificări ale spațiului și timpului. Exact această „alterare" a continuumului spațio-temporal face să apară senzația de „continuitate" a unui cerc sau a unei sfere, dând impresia că ele sunt perfecte. În realitate, un cerc „se naște" și apoi crește „ca un copil": la început este un punct, apoi crește tot mai mult, iar această creștere continuă indefinit. Niciunde în Univers nu s-a produs un „cerc" real și definitiv, din simplul motiv că el ar limita atunci și spațiul și timpul. Este vorba, deci, de o creștere continuă, o evoluție, o continuă transformare și de aceea asimilăm mereu centrul cu periferia.

— Îmi spui aici că nu există cerc sau sferă în Univers?! Pot să înțeleg conceptul limitării, pe care l-ai expus, dar cum rămâne cu desenele sau realizările efective în plan fizic? Ele arată ca fiind perfecte.

— E doar o percepție aproximată. În mod real, în natură nu există cerc perfect. Cercul nu este altceva decât o idealizare, o continuare a unor mici arcuri de cerc sau, mai corect spus, un aspect teoretic derivat din noțiunea de spirală. La fel este și în cazul sferei. Creația mentală a unei sfere pornește mai întâi de la o stare interioară, iar mai apoi apare o viziune imaginară a sferei în sine. Aceasta necesită un timp de reacție și de creativitate.

Atunci am avut certitudinea că am înțeles ceva foarte important. Mi-am dat seama că întotdeauna la trasarea unui cerc sau la construcția unei sfere, trebuie să luăm în vedere aspectul timp, ceea ce în mod obișnuit este neglijat. Dacă vom lua în considerare acest aspect esențial, noi niciodată nu vom face un cerc, ci în realitate ceea ce vom trasa atunci, va fi o spirala, deoarece nu mai putem reveni în punctul din care am plecat, adică la momentul de timp inițial, care să zicem că este tO. Niciodată nu vom mai putea ajunge în același moment tO, ce corespunde punctului din spațiu de unde a pornit mișcarea

inițială, deoarece între momentul de pornire (t^O al cercului și cel de sfârșit (t^1) al lui a trecut un interval de timp.

Prin urmare, revenirea în același punct este imposibilă, pentru că în timp ce noi am trasat linia cercului, a trecut deja un anumit interval de timp, să zicem „t”. Vom ajunge aproape de momentul inițial de pornire (t^O), poate chiar foarte aproape de el, dar niciodată exact în același punct. Aceasta duce la o nesuprapunere a ultimului punct al liniei, cu punctul ei de pornire, deoarece punctul final de „închidere” a cercului se află într-o altă configurație a spațiului și timpului decât cea de la început; într-adevăr, la închiderea „cercului” timpul are o altă valoare.

În acest caz, greșeala fundamentală a științei contemporane tine de o minimizare a implicațiilor ce decurg din aproximarea continuumului spațio-temporal la scara activităților zilnice: oamenii de știință pur și simplu ignoră timpul ca o coordonată a spațiului real, cuadridimensional, considerându-l „neglijabil” la scara la care noi acționăm de obicei. În calculele lor, ei folosesc doar spațiul și timpul din mecanica clasică newtoniană, în care, așa cum se știe, spațiul și timpul sunt două noțiuni separate, ba mai mult, spațiul este relativ, iar timpul este absolut (*Dacă timpul se consideră pe lângă cele trei coordonate spațiale, în cadrul spațiului Minkowski; Adică el se scurge la fel în toate sistemele de referință inerțiale. – n. ed.*).

Chiar și fizic sau concret vorbind, dacă trasăm un cerc cu compasul și un creion pe hârtie, vom obține acea linie „continuă” realizată cu ajutorul compasului, care totuși solicită un anumit timp de realizare. Pentru știința modernă acest timp de creare a cercului nu influențează în niciun fel forma finală a curbei care rezultă. Totuși, la o privire mai atentă, trasând circumferința cercului cu creionul prins în compas, vârful acestuia se va toci puțin, căci este din grafit. Astfel, atunci când cercul se „închide”, raza lui nu va mai fi aceeași ca la pornire, deoarece atunci este mai puțin grafit în vârful creionului. Chiar dacă este vorba despre o diferență de doar câteva sutimi de milimetru, ori chiar de câțiva microni între raza de început a cercului și raza lui la închiderea liniei de circumferință – deoarece creionul a pierdut puțin grafit – totuși aceasta diferența exista și deosebește cercul ipotetic „continuu”, de cel care se obține în mod real prin trasare.

Așadar, în realitate avem o spirală și nu un cerc. Orice am face și orice exemplu am căuta, cercul – ca noțiune mentală – este imposibil de obținut, pentru că nu poți să revii niciodată exact în punctul din care ai plecat cu trasarea lui.

Toate acestea aveam să le înțeleg mult mai bine ceva mai târziu, după încheierea construcției lui Eden. Atunci mi-am dat seama cu adevărat – coroborat cu explicațiile bărbatului din Apellos pe acest subiect – cât de important este să acordăm atenție amănuntelor în Natură, căci nimic nu este de prisos, fără însemnătate sau făcut la întâmplare. În legătură cu aceasta, spusele lui Einstein se dovedesc adevărate și pline de o semnificație adâncă, chiar dacă ele au generat multe controverse? (*Probabil că autorul se referă la un citat celebru al lui Einstein: „Dumnezeu nu joaca zaruri!”, ca observație la disputa cu pionierii mecanicii cuantice (Born, Schrödinger, Heisenberg, Pauli etc.), subliniind unele carențe din teoria mecanicii cuantice. Citatul apare într-o scrisoare pe care genialul savant i-a adresat-o fizicianului Max Born, în anul 1926. Fragmentul complet din scrisoare este: „Teoria cuantica ne oferă multe, dar cu greu ne aduce mai aproape de secretele lui Dumnezeu. În orice caz, eu sunt convins ca El nu joaca zaruri cu Universul”. Einstein a dorit să spună că nimic nu este aproximat, lăsat la voia întâmplării sau în incertitudine, inclusiv la nivel cuantic. Opinia lui a fost complet diferită de concepția mecanicii cuantice, care stipulează că toate procesele, interacțiunile și fenomenele care au loc la nivel cuantic sunt rezultatul hazardului – n. ed.*).

Pe de altă parte, bărbatul din Apellos mi-a explicat că linia care se trasează ca fiind circumferința cercului este formată în realitate dintr-o multitudine de mici arce de cerc. Așadar, mișcarea respectivă este de fapt discontinua. Senzația de continuitate apare însă la nivel macroscopic, tocmai datorită aproximărilor care sunt făcute. Aceasta conduce la un „blocaj” mental în concepția tridimensională a spațiului fizic, căci în calculele care țin de activitățile umane zilnice se neglijează a patra dimensiune, care este timpul. Cu toate acestea, în teorie spațiul și timpul sunt legate intrinsec și formează un continuum indisolubil.

Problema apare atunci când știința consideră că în circumstanțele obișnuite ale existenței această interconexiune între spațiu și timp este „neglijabilă”. Este adevărat că, din

punctul de vedere al percepției umane obișnuite și al „continuității” vieții, influența reciprocă dintre timp și spațiu pare a fi neglijabilă, dar tocmai acele „mici cantități neglijabile” sunt în realitate cele care fac diferența între o percepție aproximativă asupra lucrurilor și percepția cu adevărat lucidă, adică vigilenta asupra realității înconjurătoare. Doar unele ființe umane, care au o capacitate mărită de observare a legăturilor misterioase din Univers, înțeleg această interconexiune și se comportă ca atare.

Sigur că, pentru matematica și fizica actuală o „decizie” de reformare a concepției în acest sens este greu de luat; ar trebui ca cercul să fie considerat spirală, iar sfera să fie un concept de „foietaj”, un fel de „înfășurătoare” a suprafeței în ea însăși. La fel, același principiu ar trebui mai apoi aplicat și la alte forme sau „solide” ce sunt considerate a fi „perfecte”. Această „mișcare” de trezire din somnul greu al ignoranței ar fi însă un dezastru pentru știința modernă, care ar trebui să refacă toată teoria, calculele, teoremele și știința matematicii și a fizicii după viziunea nouă, care este cea corectă. Ar fi cam la fel cu reacția arheologilor, paleontologilor, istoricilor și geologilor, de a-și modifica paradigma de gândire pe baza zecilor, poate chiar sutelor de dovezi care atestă existența unor civilizații foarte avansate, ce au existat pe Pământ cu mii, zeci de mii și chiar sute de mii de ani înaintea „istoriei recunoscute” a umanității, așa după cum am expus în volumul precedent.

„SPAȚIUL DE MIȘCARE” AL PARTICULELOR

Bărbatul din Apellos mi-a explicat apoi că ceea ce se petrece la diferența de fază a electronului pe orbita sa este dificil de înțeles pentru fizicieni, mai ales datorită concepției lor greșite asupra semnificației și existenței electronului.

— În realitate, ceea ce ei numesc „electron” nu se mișcă pe orbită, ci mișcarea lui în jurul nucleului atomic este doar o aproximare pe care oamenii de știință au dat-o acelui fenomen, pentru a putea să înțeleagă ceea ce se află acolo, în interiorul

atomului. Altfel, ei nu ar fi avut nicio unitate de referință conceptuală.

Am rămas puțin pe gânduri, căutându-mi cuvintele.

— Diferențele astea de fază, care de fapt reprezintă o discontinuitate în continuumul spațiu-timp, sunt ele separate unele de altele?

— Nu, ele se leagă tocmai prin discontinuitatea respectivă, ce lasă să apară un nou „traseu” pentru un electron pe o frecvență foarte apropiată, dar nu aceeași ca cea anterioară. Defazajele respective deschid calea unor noi „orbite” apropiate, ceea ce arată că electronii „se mișcă” în mod real pe niște spirale, nu pe cercuri și nici măcar pe elipse, așa cum afirmă știința voastră în această perioadă.

Am intervenit repede:

— În orice caz, nu sunt închise, dacă e să considerăm ceea ce tocmai mi-ai spus despre cerc. După părerea mea, chiar această defazare, adică chiar discontinuitatea ce apare, confirmă asta.

Bărbatul din Apellos m-a aprobat, comentând:

— Da, ai înțeles. În realitate, nu exista „cerc perfect”. Este ilogic ca oamenii voștri de știință, cunoscând acest lucru, să aproximeze în continuare mișcarea circulară ca fiind un cerc perfect, pentru că așa ceva pur și simplu nu există. Ei ar trebui să se acomodeze la acest tip nou de gândire, dar asta nu este așa de simplu.

— Mă întreb cum se pune această problemă la nivel cuantic, am spus eu, reflectând mai mult pentru mine.

— Problema din lumea „macro” este o extensie din lumea „micro”. Savanții voștri merg în continuare pe ideea de „cerc perfect” și „sferă perfectă”, pentru că baza mecanicii cuantice, așa cum o concep ei, este încă prea materialistă. Acolo se pornește de la premiza că există materie și energie, chiar dacă o mare parte dintre fizicieni bănuiesc că esența a tot ceea ce există este doar energia. Dacă calculele s-ar realiza pornind de la ipoteza existenței energiei, iar oamenii de știință ar înțelege în sfârșit că materia este doar o concentrare locală de vibrații, atunci s-ar admite că ipoteza cercului perfect sau a sferei perfecte nu mai are sens.

Meditând mai târziu la aceste aspecte, mi-am dat seama că suportul conceptual al științei actuale suferă încă de superficialitatea sau „lenea” de a considera lucrurile la

valoarea lor exactă și „corectă”. Se fac mereu aproximații, care de fapt „se adună” și în final oferă un rezultat fals în mare parte, chiar dacă la o privire generală el pare să respecte legile Naturii. Unul dintre cele mai bune exemple este cel al spațiului creat de figurile geometrice, în special de cerc și sferă.

Problema cu aceste „spații” este că ele, ca multe alte noțiuni și fenomene, nu sunt încă bine înțelese de matematicieni. Spațiul care este „adoptat” pentru calcule, fie el euclidian, hilbertian, minkowskian etc, este un spațiu idealizat, în care se petrec evenimentele. Însă pentru ca ele să aibă loc, este necesară existența unui alt spațiu prealabil. Prin urmare, avem un spațiu-timp la modul general, în care se creează alte spații-timp, după necesități. De pildă, ca lucrurile să „funcționeze”, noi folosim un sistem de axe și niște coordonate care pur și simplu sunt arbitrare și teoretice. Dacă vrem cu adevărat să înțelegem Natura, atunci este necesar să scoatem aceste coordonate „din teorie” și să le punem „în concret”. Asta înseamnă că va exista un spațiu-timp desemnat, având un anumit nivel de vibrație, în care se va afla un alt spațiu-timp cu un alt nivel de vibrație. Între aceste nivele de vibrație există în mod permanent legături, care se manifestă prin discontinuități extrem de mici. Savanții doresc să unească diferite structuri sau forme între ele, fără să bănuiască faptul că fiecare obiect reprezintă în realitate un spațiu-timp „particular”, iar legăturile dintre obiecte reprezintă unirea la nivel cuantic între mai multe astfel de structuri „particulare” de continuum spațio-temporal. Spațiul Minkowski este foarte convenabil pentru o asemenea abordare, deoarece el consideră timpul ca fiind legat de cea de-a patra lui dimensiune, pe lângă cele trei dimensiuni spațiale cunoscute. Într-un asemenea spațiu obiectele în sine reprezintă un „continuum spațiu-timp separat și independent”. Unirea obiectelor reprezintă unirea unor dimensiuni foarte apropiate care ar crea această dimensiune aparent continuă, în care noi considerăm că trăim.

PROBLEMA CONȘTIINȚEI ÎN LUMEA CUANTICĂ

Dificultățile de concepție științifică nu se opresc însă aici. Bărbatul din Apellos a subliniat un adevăr pe care îl știam de multă vreme de la Cezar și de la doctorul Xien.

— Orice atom este în primul rând o entitate, o anumită formă de conștiință. Am observat că există oameni de știință care au intuit acest adevăr, dar marea lor majoritate îl ignoră. Nu poți să consideri un atom doar spunând că e ceva foarte mic și atât. Asta e o viziune care pune limite prin ea însăși. Chiar dacă știința voastră a trecut cumva dincolo de „bariera atomică” și a plonjat în lumea particulelor elementare, ea nu înțelege corect fenomenele care au loc acolo și nici modul lor de formare.

Mi-au trecut atunci reflex prin minte câteva elemente ce definesc incipient fizica la nivel microcosmic: setul definit de patru numere cuantice pentru a caracteriza starea electronului pe orbită în jurul nucleului (*Numerele cuantice descriu de obicei energia electronilor în atom, dar indică și diversele valori (cuantificate) ale momentului cinetic orbital și de spin ale acestora. Cele patru numere cuantice sunt: 1. Numărul cuantic principal (n) – indică numărul stratului electronic; 2. Numărul cuantic secundar sau de moment cinetic orbital (1) – determină numărul substraturilor electronice și forma orbitalilor; 3. Numărul cuantic magnetic (m) – cuantifică orientarea în spațiu a momentului cinetic și indică numărul orbitalilor disponibili într-un sub-nivel; 4. Numărul cuantic de spin (s) – cuantifică momentul cinetic de spin al electronului; imaginea intuitivă (deși nu întru-totul exactă) asupra spinului electronic este aceea conform căreia spinul se datorează rotației electronului în jurul propriei sale axe; momentul cinetic de spin „dă naștere” unui moment magnetic propriu al electronului – n. ed.*), straturile și substraturile electronice din structura atomului, precum și orbitalii săi pentru a caracteriza probabilitatea unde se află un electron. Totuși, bărbatul din Apellos a subliniat că teoria cuantică actuală, chiar dacă este destul de complexă, nu prea e de folos atâta timp cât fundamentele ei nu sunt încă pe deplin cunoscute.

— Mai degrabă, a spus el, situația seamănă cu cea a unui căutător de comori care bâjbâie cu o mică lumânare aprinsă printr-o cavernă uriașă, aflată în cea mai desăvârșită beznă. El speră să facă marea descoperire, crezând că aceasta ar putea fi într-o anumită direcție, dar se înșală, pentru că nu a pătruns pe unde trebuie în caverna respectivă.

— Păi așa ar putea să continue să caute mult și bine, fără niciun rezultat esențial, am spus eu.

Bărbatul din Apellos m-a aprobat:

— Ideea e că el ajunge doar din când în când la câte o stalagmită sau la o baltă de apă, dar nu găsește niciodată locul comorii, deși adeseori trece pe lângă el. E un fel „de-a v-ați-ascunselea” la nesfârșit.

L-am întrebat atunci care ar fi cauzele principale pentru asta, iar bărbatul din Apellos mi-a spus că prima e concepția materialistă, iar cea de-a doua e un corolar al acesteia: orgoliul și aroganța științifică. Știam prea bine cum stau lucrurile în această privință, așa că nu puteam decât să-i dau dreptate.

— De aceea, a mai spus el, o schimbare radicală de viziune în concepția științei voastre este cu adevărat necesară. Nu toate lucrurile la care ați ajuns sunt greșite, dar nici nu veți putea face saltul decisiv dacă vă mențineți la acest nivel. E ca și cum aștepți să fierbi un ou în apă la 70 de grade Celsius.

În principiu, modelul inițial al atomului – bazat în mare parte pe modelul Sommerfeld (*Acest model, care este o dezvoltare a modelului lui Bohr, presupune că electronii se rotesc în jurul nucleului atomic nu doar pe traiectorii circulare, ci și pe traiectorii eliptice – n. ed.*) – nu este chiar greșit, deși este fundamentat aproape numai pe aproximări (*Modelele Bohr și Bohr-Sommerfeld sunt modele pre-cuantice și au fost elaborate la începuturile fizicii atomice. Mecanica cuantică nerelativistă a apărut cam la 11 ani după elaborarea modelului Bohr-Sommerfeld și abia după aceea, odată cu postularea ecuației lui Erwin Schrödinger, publicată în 1926, a fost elaborat modelul cuantic nerelativist al atomului, despre care am putea spune că este cel contemporan. Totuși, modelul actual cel mai riguros este modelul cuantic relativist al atomului, bazat pe ecuația lui Dirac. – n. ed.*). De exemplu, la nivel cuantic nu se poate vorbi despre traiectoria (*Autorul face referire indirectă la principiul de incertitudine al lui Heisenberg, care spune că nu se pot cunoaște simultan viteza*

și poziția unei microparticule (raportate la o aceeași direcție a spațiului), ci doar una sau alta dintre aceste mărimi – n. ed.) unui electron sau a unei particule elementare, ci despre probabilitatea de existența a unui cumul de unde într-o anumită zonă din acel atom. Aproape toate fenomenele legate de lumea cuantică a atomului sunt descrise de modele bazate pe incertitudini și aproximări pe care oamenii de știință le-au făcut, din dorința ca „lucrurile să iasă totuși într-un anumit sens, care este de altfel binecunoscut de către toți aceia care au cunoștințe în domeniu”.

MODELE ATOMICE

De pildă, în prezent unii încă își imaginează electronii ca niște particule care se mișcă foarte repede în spațiul din jurul nucleului atomului, formând un „nor electronic”, fără să se poată spune totuși nimic precis despre traiectoria sau poziția lor exactă în atom. Tocmai în aceasta constă splendoarea fenomenelor cuantice, deoarece ele sunt o dovadă cum nu se poate mai bună a afirmației că „obții ceea ce vrei să vezi și să crezi”.

Modelul planetar al atomului este un exemplu bun în acest sens. Lumea dorea să înțeleagă structura atomului, iar aceasta, la început, a fost asemănată cu sistemul planetar, în care electronii se rotesc pe orbite eliptice în jurul nucleului așa cum planetele se rotesc în jurul Soarelui. S-a înțeles însă repede că electronii ar cădea pe nucleu și totul ar colapsa într-un timp foarte scurt. De aceea modelul planetar a fost completat cu ideea orbitelor staționare, o idee bună, care făcea deja – încet, dar sigur – legătura cu mecanica cuantică. În acest fel modelul planetar a devenit un model pre-cuantic care apela la ideea cuantificării orbitelor electronilor. În cadrul lui se consideră că electronii se mișcă pe orbite ca niște cercuri concentrice, fiecare „orbită” reprezentând în fapt un nivel energetic (*Modelul Bohr, care în 1913 a „detronat” Modelul Rutherford. – n. ed.)*. Acest model, care vorbește chiar și despre valențe. (*Pe scurt, valența unui atom reprezintă capacitatea lui de combinare cu alți atomi, pentru a forma compuși chimici sau molecule)*; *De exemplu, Bohr a propus modelul său cu aproape*

douăzeci de ani înainte de descoperirea neutronului în 1932, de către James Chadwick, deși existența neutronului a fost teoretizată înainte de Ernest Rutherford, în 1920 – n. ed.) atomilor nu a rezistat nici el prea mult, datorită inconsistentelor de concepție”.

Mecanica cuantică a arătat mai apoi că, de fapt, electronii nu orbitează nucleul atomic și că ei nu pot fi „găsiți” într-un anumit loc și la un moment de timp specific în atom. Mai curând, ei „acoperă” o plajă de probabilități ale prezenței lor în interiorul atomului, deoarece par să existe simultan în diferite locuri în același timp. Această situație este valabilă până în momentul în care efectuăm o măsurătoare asupra unui electron, caz în care îl vom putem găsi într-o anumită zonă a atomului. Dar nu înainte. Tocmai de aceea modelul „norului de electroni” din jurul nucleului atomic pare să prezinte satisfăcător această situație, deoarece măcar el oferă o idee generală a ceea ce există acolo. Dar asta nu înseamnă că lucrurile au fost înțelese pe deplin.

De fapt, esența mecanicii cuantice nu este înțeleasă nici în prezent cu adevărat. Există o serie de fenomene care se petrec la scară cuantică și care nu pot fi explicate cu ajutorul aparatului matematic al mecanicii cuantice actuale. Unul dintre acestea – celebru în felul său – este cel legat de „experimentul celor două fante”, care a pus în evidență o proprietate extraordinară și deocamdată miraculoasă a microparticulelor, anume aceea că ele „simt” cumva faptul că sunt observate.

PROBLEMA INCERTITUDINII CUANTICE: ESTE HAZARD SAU ORDINE PERFECTĂ?

Interpretarea probabilistică a mecanicii cuantice prezintă prin însăși natura sa un înalt grad de incertitudine (*Din nou autorul se referă indirect la Principiul de incertitudine al lui Heisenberg din mecanica cuantică – n. ed.*), fiind dintotdeauna considerată „ciudată” prin raportare la concepția și viziunea „normală” asupra fizicii clasice și existenței obișnuite, dar reprezintă trăsătura definitorie a mecanicii cuantice. În realitate, lucrurile nu ar mai părea așa de stranii, dacă s-ar

cunoaște mai bine modul în care apar și se formează atomii în planul fizic. Pentru a acoperi acest gol fundamental de concepție, mecanica cuantică impune ideea „hazardului”. Există însă o „descendență” precisă a formării fiecărui atom și o cauzalitate în existența lui, deoarece în realitate nimic în Creație, fie la nivel macrocosmic, fie la cel microcosmic, nu se petrece „la întâmplare”. Dilema între „hazard” și „cauzalitate precisă” a constituit de la început mărul discordiei între fizicieni. În fizica cuantică, de exemplu, se vorbește foarte mult despre unde și despre calitatea lor, pe când în fizica relativistă a lui Einstein se vorbește despre energie ca mărime concretă, ce poate lua diverse valori precise. Prin urmare, nu putem „înota” mereu în eternă „incertitudine” a undelor și a modului lor general de manifestare, care oferă mai mult o idee despre felul în care au loc fenomenele și cum sunt lucrurile, dar nu o precizie a lor. Sigur că, dintr-o anumită perspectivă ambele variante sunt valabile, deoarece ele oferă în condiții diferite, explicații diferite: uneori lucrurile apar ca fiind doar generale sau exprimate în termeni probabilistici, precum în cazul undelor, alteori ele devin concrete, ca în cazul implicării observației în experiment.

— „Incertitudinea” pe care o reclamă unul din principiile fizicii microcosmosului în știința voastră a apărut, de fapt, din incapacitatea voastră de a măsura ceva anume, mi-a spus bărbatul din Apellos. Aceasta nu are de-a face cu realitatea. E ca și cum ai spune că, dacă tu nu știi cum sunt lucrurile într-un anumit loc, atunci presupui că ele ar putea fi „cam așa”, cu o anumită probabilitate și faci din asta un „final” al cunoașterii tale în direcția respectivă. Dar, dacă voi nu știți să măsurați acel ceva, asta nu înseamnă că aveți și dreptate.

— Păi asta e polemica din ultima sută de ani, care a înclinat în direcția „hazardului”, am spus eu. Dar adepții acestei idei (Reprezentanții „interpretării Școlii de la Copenhaga”, avându-i ca principali exponenți pe Niels Bohr și Werner Heisenberg, care au definit un set de reguli pentru înțelegerea mecanicii cuantice. Einstein a fost de la început reticent față de „spiritul Școlii de la Copenhaga”, pe care l-a negat până la moarte. Unul dintre adversarii „interpretării Școlii de la Copenhaga”, John G. Cramer, afirma în lucrarea sa, „The Transactional Interpretation of Quantum Mechanics” (1986), că: *„În ciuda unei literaturi extinse care se refera la, discuta și critica*

„interpretarea Școlii de la Copenhaga a mecanicii cuantice”, nicaieri nu pare sa existe vreo declarație concisa care sa defineasca pe de-a întregul aceasta interpretare”, (n. ed.)) nu au spus că nu știu să măsoare realitatea cuantică, ci că ea nu se poate măsura decât în anumite condiții.

— Ei au tras această concluzie presupunând că, dacă nu pot să folosească măsurătoarea pe baza fotonilor, care implică lumină, asta înseamnă că nu mai există altă metodă de măsurare a unei realități cuantice. În realitate, interpretarea „incertitudinii” cuantice este greșită, așa cum o vedeți voi. Ea nu înseamnă că Natura este incapabilă să controleze sau să „măsoare” acele realități cuantice. Dacă ar fi după cum e interpretat Principiul incertitudinii, pe care l-ați formulat, ar însemna că în Natură nu este ordine și că totul e haos.

— Și atunci? Cum ar trebui gândită? am întrebat, sincer uimit.

— Ideea este că „incertitudinea” nu trebuie rezolvată, ci reinterpretată și atunci ea nu mai este incertitudine.

Nu mai pornești de la ideea că „nu poți să vezi particula”, deoarece acest lucru nici nu mai este important atunci, ci prin înțelegerea corectă a „incertitudinii”, mișcarea aparent liniară a particulelor este transformată într-un gen de rotație a lor și atunci imediat ai moment unghiular! Tu chiar îți dorești atunci ca particula să intre într-o stare de „rotație”.

— Și atunci cum o văd eu?

— Nu te mai interesează să o vezi, ci te interesează că ea, prin rotație, produce o anumită radiație specifică, de fapt niște unde de natură electromagnetică, ce sunt specifice acelei mișcări de rotație.

— Bun, dar de ce să nu o și văd? am insistat eu. Înțeleg, am rotația și undele specifice ale particulei, dar cu toate astea nu o văd. De ce?

— Pentru că nu ai cum să o mai vezi cu aparatura voastră actuală. Ți-am mai spus, depinde mult și de capacitățile voastre tehnologice de măsurare. Oamenilor voștri de știință le place să creadă că dețin totul în această privință și, dacă ei nu pot să măsoare sau să vadă ceva cu ceea ce ei au ca instrumente de măsură, atunci ei cred că acea realitate nu există.

Nu m-am lăsat:

— Și ce e nou în asta? N-am văzut particula nici înainte, nu o văd nici acum, chiar cu aceste explicații. Ce e nou, deci, din acest punct de vedere?

— Apar multe alte fenomene, printre care cel de absorbție. Apare un turbion și atunci particulele vor avea tendința să se miște în jurul unui „punct gravitațional”. Aspectul gravitațional e foarte important aici.

— Asta oricum se întâmplă din momentul începutului rotației.

— Da, dar în momentul în care reinterpretezi „incertitudinea”, tu îți aranjezi aparatele să măsoare această realitate nouă și atunci tu vei vedea fenomene cuantice pe care nu le cunoșteai.

Avea dreptate, deoarece în domeniul cuantic realitatea se schimbă în conformitate cu ceea ce vrei să urmărești. Totuși, aveam dubiile mele în direcția transformării mișcării particulelor.

— Încă nu mi-e clar cum stau lucrurile cu transformarea în „rotație”, am spus.

Bărbatul din Apellos era foarte răbdător, mi-ar fi plăcut să am așa un profesor și pe băncile liceului.

— E un fenomen foarte important. Mișcarea rectilinie a unei particule se transformă în mișcare de rotație și atunci tu nu poți să mai vezi particula.

— De ce? Un glonț care iese din țeava unui pistol sau o săgeată slobozită dintr-un arc se rotesc și în același timp înaintează „rectiliniu” cu o anumită viteză.

— Tu, când vezi o particulă, o vezi în funcție de lungimea de undă a fotonului pe care îl folosești și care îți apare ca „lumină”. Dacă particula respectivă se mișcă astfel încât tu să poți observa mișcarea ei, poți să-ți dai seama unde este. Dar în momentul în care tu ai capacitatea să observi și să măsori, să zicem, într-un interval de 40 de picometri *(Un picometru (pm) măsoară* 10^{-12} *m. De exemplu, un atom de hidrogen are diametrul de 53 pm – n. ed.*), iar particula se mișcă în 10 picometri, tu nu poți să o mai observi.

— Bine, dar ar putea să existe fotoni cu lungimea de unda care să permită observarea particulei, am observat eu.

— Într-adevăr, dar nu aveți voi aparatura necesară care să creeze astfel de fotoni, mi-a răspuns bărbatul din Apellos,

spunându-mi totodată că era totuși timpul să continuăm cu vizionarea aspectelor despre istoria reală a omenirii.

Subiectul abordat era extrem de atractiv pentru mine. Mi-am propus să-l cercetez cât mai profund, deoarece mi se părea o piatră de temelie pentru înțelegerea corectă a realității. Într-o serie de experiențe excepționale, pe care le-am trăit ulterior, am putut să pătrund mult mai adânc în semnificațiile adevărate ale principiului de incertitudine al lui Heisenberg. Dar despre toate astea voi vorbi pe larg într-unul din volumele viitoare.

PRIMELE EXPERIMENTE ÎN „MAȘINA TIMPULUI ȘI SPAȚIULUI”

Anul 2015, până la începutul toamnei, a fost foarte intens. Construcția aparatului – cel puțin la început – a necesitat foarte multe pregătiri, discuții, întâlniri, probe și soluții. Distribuția sarcinilor pentru alte persoane s-a făcut pe principiul diviziunii muncii, în sensul că nu s-au oferit decât datele strict necesare pentru partea de proiect ce revenea fiecăruia dintre membrii echipei de lucru. Aceasta este o practică normală și binecunoscută, mai ales în cadrul proiectelor militare; ea previne, cel puțin teoretic, scurgerea nedorită a unor informații.

Coordonarea datelor de proiect am realizat-o împreună cu Cezar și locotenentul Nicoară. Prevăzător, Cezar a făcut contracte de confidențialitate cu cei care au colaborat cu noi. În plus, întâlnirile au avut loc în spații atent monitorizate de noi, pentru a evita orice „interferențe” nedorite. În principiu, echipa nu a fost numeroasă, dar chiar și așa trebuia să fim foarte atenți.

PROVOCĂRI ȘI OBSTACOLE

Contrar unor păreri încetățenite, proiectele mari și complicate – fie că sunt guvernamentale sau nu – au de multe ori o eficiență mai scăzută decât cele care sunt abordate la un nivel mai mic. Aceasta se datorează într-o anumită măsură aparatului birocratic destul de complicat ce apare la acel nivel, intervențiilor politice sau de altă natură, precum și numărului mare de oameni ce iau parte la proiectul respectiv. De obicei, un astfel de proiect reprezintă o „entitate” complexă, a cărei inerție este destul de mare. În cazul proiectelor mai mici lucrurile se pot mișca mult mai repede, dar resursele și posibilitățile sunt și ele mai reduse.

Proiectul Eden a venit de la început cu două probleme majore, pe care trebuia să le depășim: pe de o parte era necesară proiectarea unor softuri foarte complicate, care să asigure funcționarea specifică a lui Eden; aici ne bazam pe geniul extraordinar al lui Midas. Pe de altă parte, problema financiară se contura la orizont ca fiind un obstacol serios. Deși inițial am crezut că fondurile nu vor fi o problemă, curând aveam să ne dăm seama că ne confruntam cu dificultăți uriașe din acest punct de vedere. S-a dovedit că doar realizarea scheletului exterior al „mașinii”, la care s-au adăugat alte aranjamente de bază, au ridicat cheltuielile spre o valoare ce depășea cu mult atât posibilitățile noastre financiare curente, cât și economiile pe care le aveam. Iar asta nu reprezenta decât vârful iceberg-ului, căci mai erau plățile colaboratorilor, cele contractuale, dar mai ales unele materiale speciale, despre care am vorbit deja. Așadar, costurile estimate inițial au devenit mult mai mari când am început să punem proiectul în practică.

A fost un moment dificil, resimțit cel mai intens cam pe la sfârșitul lui aprilie. Nici eu, nici Cezar nu eram dispuși la compromisuri, deoarece proiectul fusese deja adaptat într-o măsură considerabilă de noi, astfel încât să fie totuși accesibil, fără a pierde prea mult din posibilitățile aparatului. Cu toate acestea, costurile de producție erau enorme. Mărturisesc că simțeam „presiunea” acestui fapt și chiar Cezar era preocupat, deoarece proiectul trebuia să meargă înainte.

Totuși, chiar dacă începeam să ne confruntăm cu aceste dificultăți, primele experimente erau deja pe rol. Softul de bază al aparatului fusese deja proiectat de Midas, iar primele teste de corelare cu cele două bobine Tesla uriașe, adaptate însă constructiv la planurile noastre, au fost pozitive.

Cam prin acea perioadă am început primele antrenamente, chiar dacă aparatul era într-o fază incipientă de construcție. Interacțiunea cu frecvențele modulate de Eden, care devenea gradat o „mașină de distorsiune controlată a spațiului și timpului”, era evidentă și puternică. Midas mi-a explicat că aceasta se datora mai ales energiei modulate a celor două bobine Tesla speciale și că mai avea nevoie să facă unele ajustări de programare. Practic, totul era un joc al frecvențelor, care trebuiau combinate astfel încât acțiunea lor să fie cât mai fină la nivel biologic. În tema proiectului, frecvențele modulate într-un anumit mod de softul de bază rezonau în același timp cu diferite glande ale corpului, în special cu glanda pineală, cu diferite structuri biologice interne și chiar cu structura ADN-ului. Software-ul avea ca scop o permanentă orientare a frecvențelor în funcție de starea biologică a celui care era în aparat. La fiecare impuls exterior se aștepta să apară un feed-back. Pentru aceasta s-au proiectat de la zero senzori speciali, care nu se găseau pe piață. Asta s-a dovedit ceva extrem de sofisticat și a necesitat luni de zile de efort foarte intens din partea lui Midas, pentru a găsi soluția de combinare a frecvențelor. Într-un moment de sinceritate, el mi-a mărturisit că, din punct de vedere profesional, programarea lui Eden a fost cea mai mare și mai dificilă provocare cu care s-a confruntat până atunci.

— Încă nu sunt mulțumit de ceea ce am făcut, îmi spunea. Funcționează, dar nu este perfect... Mai am nevoie de timp, trebuie să insist.

UN „UPGRADE” NECESAR LA ȘTIINȚA CONTEMPORANĂ

Totuși, eu consideram că rezultatele de până atunci erau foarte bune, deoarece vedeam cum tehnologia ce se năștea în cadrul proiectului nostru tindea să „spargă” tiparele obișnuite

și învechite ale științei actuale. În primul rând, munca noastră oferea dovezi clare despre existența planurilor subtile de manifestare. Am atins de multe ori acest subiect în cărțile mele, pentru că îl consider de o importanță fundamentală. Nu văd cum știința contemporană ar putea face pași semnificativi înainte, fără să înțeleagă structura reală a Universului, care are la bază ierarhizarea dimensiunilor de existență pe principiul frecvențelor de vibrație a energiei.

Pentru a face lucrurile mai clare pentru Midas, în faza de început am fost nevoit să-i explic pe scurt câteva elemente de bază în această privință, pentru a fi sigur că iese din strânsoarea conceptelor limitate ale savanților de azi. Noi aveam nevoie de spiritul lui liber și de gândirea lui foarte deschisă, pentru ca el să înțeleagă în mod corect *modul real în care Eden trebuia să lucreze*. Din fericire, asta s-a dovedit destul de ușor cu Midas, care deja avea anumite idei despre lumile subtile și plurivalența lor. Era necesar doar să-i sintetizez unele aspecte în direcția asta și să trasăm linia sau abordarea corectă a temei proiectului.

Rareori mi-a fost dat să întâlnesc persoane cu o inteligență așa de ascuțită. Acest tânăr reușea să extragă doar din câteva fraze esența unor elaborări complexe, care ar fi necesitat poate îndelungi discuții și, chiar mai mult, să extrapoleze apoi în mod corect concluziile la care ajungea. Era o plăcere să discuți cu el, dar pentru asta era de asemenea necesar să fii tu însuți la înălțime. Ca orice tânăr extrem de dotat la nivel mental și intuitiv, Midas avea de asemenea pretenții ridicate în privința interlocutorului, de la care solicita o bună pregătire mentală. În cazul lui, această atitudine avea o justificare, căci era aproape imposibil să discuți cu el dacă subiectul nu-l interesa, ori nu considera că îi solicită cu adevărat capacitățile intelectuale.

Midas a prins repede ideea că formele de manifestare a energiei în Univers sunt nesfârșite și că asta duce implicit la existența unor lumi, planuri și dimensiuni foarte complexe, în afara planului fizic în care trăim noi.

— Există multe planuri așa-zis paralele, dar ele sunt potențiale, adică nu sunt „active” decât atunci când devii conștient de ele, i-am spus eu. Planul sau dimensiunea de care ești conștient, acela este cel în care exiști.

— Eu exist doar aici, în planul fizic? Spuneai că existența omului este multidimensională, complexă.

— Așa este, dar tu ești deocamdată conștient numai de planul fizic. Pentru tine, doar el există. Celelalte dimensiuni în care exiști, cum ar fi cea eterică, astrală și așa mai departe, sunt doar potențiale pentru tine... cel puțin deocamdată. Tu îți dai seama de existența lor cel mult într-un mod indirect, prin efectele pe care ele le produc și pe care tu le resimți uneori la nivelul corpului tău fizic, care acum este singurul de care pari să fii pe deplin conștient și convins de existența lui.

— Dar ai spus, totuși, că sunt mai multe astfel de planuri de existentă. Ce să mai cred?

— Asta e o realitate, eu doar îți confirm acest fapt. E mai puțin important dacă tu crezi asta sau nu. Ceea ce contează, este să devii conștient de celelalte dimensiuni ale existenței tale.

— Cum?

Am zâmbit. Midas avea un stil foarte concis, pragmatic și direct de a afla lucrurile. Era de asemenea foarte concentrat, țintuindu-te cu privirea, mai ales atunci când ceva îi stârnea interesul.

— Prin expansiune. Gândește-te la un balon. La început, el este aproape dezumflat, iar volumul pe care îl ocupă este mic. Dacă începi să sufli în el și îl umfli, el crește în dimensiuni și cuprinde din ce în ce mai mult spațiu. La fel e și conștiința ta: cu cât se expansionează mai mult, cu atât devii conștient de mai multe dimensiuni ale Universului.

— Adică eu trăiesc simultan în mai multe dimensiuni, care sunt paralele, a spus Midas.

Nu eram sigur dacă era o întrebare sau o afirmație din partea lui. I-am răspuns:

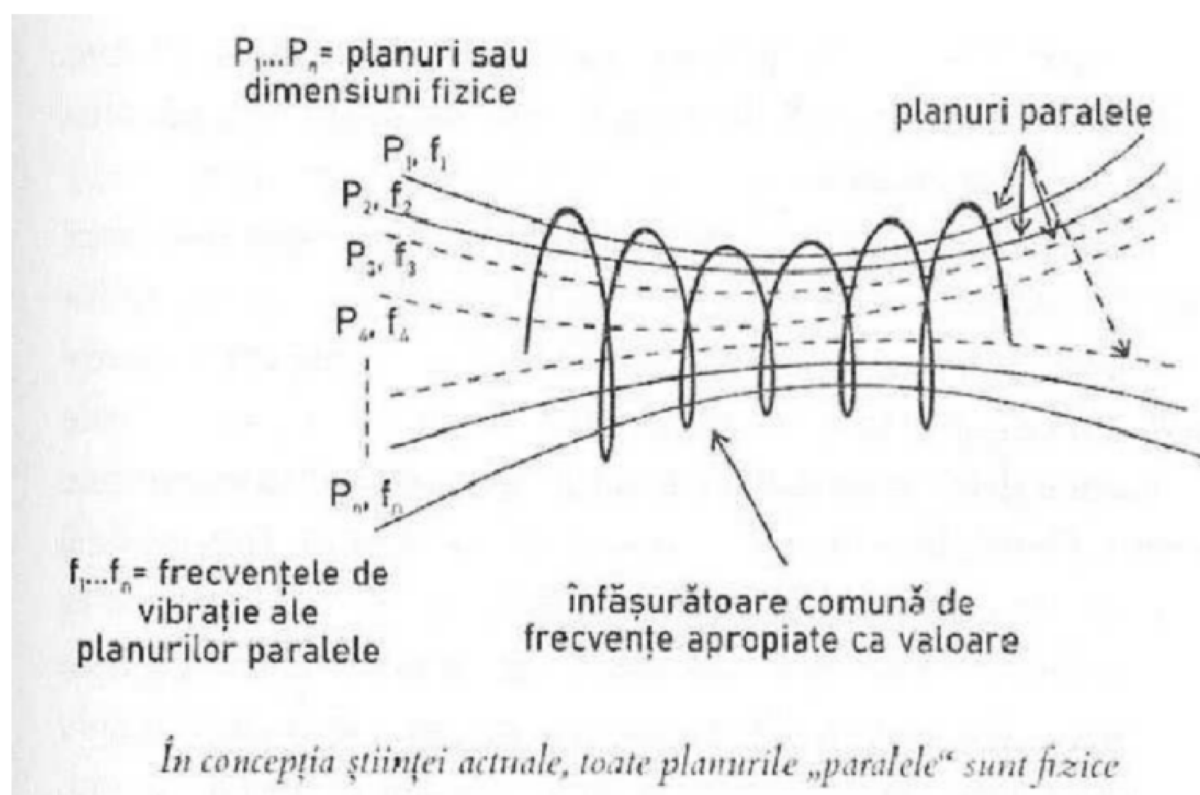
— „Paralele” le numesc oamenii de știință contemporani. Pentru ei, în momentul în care un plan există, acela este plan fizic. Nu poate fi altceva, în concepția lor.

— Am citit, însă, despre oameni care sunt conștienți de alte dimensiuni sau care chiar au pătruns în ele, au trăit acolo, iar apoi au revenit. Asta înseamnă că ei au fost și poate încă sunt perfect conștienți de acel plan sau de alte dimensiuni paralele. Ce răspuns are știința la asta?

Midas era destul de „incisiv”, dar totuși într-un mod constructiv. El chiar voia să știe, să înțeleagă. Am încercat să-i explic cu propriile „arme” ale științei actuale:

— Ea zice că astfel de planuri de existență pot să existe, că ele sunt „paralele” cu al nostru, dar ca toate sunt fizice. Știința actuală nu merge pe ideea că acele planuri sau dimensiuni „paralele” ar putea fi mai rafinate decât planul fizic, adică nu acceptă faptul că ar putea exista planuri de existență cu frecvența de vibrație mai înaltă decât cea a materiei ponderale, cum ar fi, de pildă, planul eteric. Pentru știința contemporană, tot ceea ce există este planul fizic, indiferent că este conștientizat sau nu. Frecvențele de vibrație a acestor planuri fizice „paralele” sunt apropiate, adică ele fac parte dintr-un „mănunchi comun”, o înfășurătoare comună de frecvențe, dar în cele din urmă pentru ei este vorba tot despre materie fizică.

Mai apoi, pentru Midas a fost ușor să înțeleagă faptul că toată matematica și fizica actuală sunt construite „pe orizontală”, nu pe verticală. Unii oameni de știință nu concep, de pildă, că ar putea exista un plan sau o dimensiune strict energetica.

În concepția științei actuale, toate planurile „paralele“ sunt fizice

Chiar și atunci când ei se referă la gândurile sau la emoțiile cuiva, ei nu văd asta ca o manifestare într-un alt plan de existență, ci spun că acelea sunt gândurile și emoțiile unor oameni din planul fizic și că ele reprezintă doar un schimb chimic între diferiți senzori ai corpului fizic.

— Este ca un blocaj conceptual, i-am explicat lui Midas. În concepția savanților de azi, un plan subtil energetic nu are cum să existe. Dacă analizezi bine, chiar ecuațiile fizicii matematice sunt concepute de la bun început pentru a arăta și descrie doar planul fizic.

Într-adevăr, pentru oamenii de știință contemporani nu există nicio ierarhizare a planurilor de manifestare după frecvența de vibrație a energiei. Ei nici măcar nu concep așa ceva. Pentru ei, într-adevăr orice este posibil, dar numai în planul fizic: să devii ce vrei, să deschizi portaluri în alt plan, chiar să faci salturi în timp, dar toate acestea se pot întâmpla doar în planuri fizice.

Midas s-a „acomodat” destul de repede, din punct de vedere conceptual, cu structura de bază a Universului și cu legile lui principale. Aveam nevoie ca el să fie convins de această ierarhizare energetică, pentru a programa corect codul sursă și subrutinele necesare ale software-ului general al aparatului. Dacă viziunea lui ar fi fost conformă cu paradigma actuală a științei, nu cred că am fi putut avea succes în construcția lui Eden, cel puțin nu la nivelul distorsiunilor spațio-temporale pe care „mașina” le putea crea. Noi aveam nevoie de un substitut al funcției cristalului eteric, iar în cele din urmă Midas a înțeles modul de operare.

SUBTILITATEA UNEI ERORI

Cam prin acea perioadă a intervenit un element care avea să dea un impuls deosebit întregului proiect. În ceea ce mă privește, aspectul a implicat și o latură emoțională, care a mai atenuat stresul perioadei foarte intense de la începutul proiectului.

La mijlocul lui iunie, exact în momentul configurației stelare ce a fost calculată, au început primele asamblări ale aparatului. Construcția a decurs destul de repede, mai ales că

multe dintre subansamble fuseseră deja comandate sau premontate. După aproximativ două săptămâni Eden era, din perspectiva lui exterioară, aproape complet realizat. Urma lucrul la „interior”, unele montaje electronice, anumite finisări și mai ales cuplarea la sursa energetică.

Din acest ultim punct de vedere, o sarcină dificilă a fost cea a construcției celor două bobine Tesla speciale, de mari dimensiuni. Ele pot fi considerate „inima” aparatului și sursa distorsiunilor spațio-temporale pe care Eden le poate determina conform instrucțiunilor clare și precise, lansate de la consola centrală de comandă. Mi s-a interzis ferm să prezint schițe sau desene, oricât de simple, ale acestor bobine sau să ofer alte detalii sau caracteristici constructive ori de funcționare. Soluția tehnică ce mi-a fost transmisă telepatic, pe care am „extras-o” din cortex fără ca măcar să o înțeleg inițial prea bine, este cu adevărat uluitoare. Fiecare piesă componentă a bobinelor a fost realizată în alt loc, pentru a evita orice problemă de scurgere de informații și orice legătură sau imixtiune nedorită.

Totuși, buna desfășurare a construcției și a experimentelor care au urmat nu au fost complet lipsite de surprize. În luna iulie am început primele antrenamente, iar starea ce îmi învăluia corpul imediat ce urcam în scaun și setam parametrii care urmau să determine distorsiunea spațio-temporală era absolut uluitoare. Eram așa de bucuros de ceea ce reușisem să facem până în acel moment, încât îmi petreceam ore în șir, mai ales noaptea și în mai multe etape, încercând să mă adaptez cât mai bine la „comunicarea energetică”, subtilă, cu Eden. Fiind vară, programul era mai liber și am convenit cu Cezar să profit la maxim de acea perioadă, pentru a-mi stabiliza energetic structură interioară, adaptată la energia specifică aparatului.

Aceasta nu era deloc mică și, în plus, crea unele unde în organism, ce reverberau la niveluri foarte profunde. De obicei, simțeam efectele ca pe niște valuri sau fluxuri ce îmi creau în corp senzația de imensitate la nivel mental. La început a fost chiar dificil, pentru că apărea senzația de amețeală, ca și cum corpul nu putea susține și controla acea energie. Cu toate acestea, nu eram deranjat atât de intensitatea energiei, cât mai curând de acele efecte de ondulație, pe care organismul meu

părea să nu le „înţeleagă” şi cu care corpul meu era în curs de acomodare.

Cumva, „maşina” încerca să rezolve sarcina ei, impusă de programarea distorsiunii spaţio-temporale dorite, printr-un fel de disociere a unor niveluri energetice din fiinţa mea sau cel puţin aceasta era senzaţia pe care mi-o crea de fiecare dată atunci când antrenamentul depăşea 40 de minute. Dacă prelungeam şedinţa peste o oră, apăreau primele semne de greaţă şi ameţeală accentuată. Ceea ce mă deranja, de fapt, era nu atât apariţia acelor simptome, cât mai ales senzaţia că ceva nu era armonios în acel tip de manifestare. Eram dispus să accept o perioadă de acomodare a organismului la noul tip de energie şi la frecvenţele corespunzătoare, dar ceea ce eu simţeam în mod regulat şi accentuat, mereu având aceeaşi simptomatologie, nu putea fi corect.

Cam după o săptămână i-am spus lui Cezar despre aceste rezultate. Am avut o lungă discuţie, analizând punct cu punct toate aspectele. În partea a doua a acelei discuţii ni s-a alăturat şi locotenentul Nicoară, care a surprins destul de repede „veriga slabă” a situaţiei. Logic, el a mers pe fir şi a dedus că ar putea fi o eroare de programare, deoarece acolo se face „distribuţia frecvenţelor”. Iniţial am fost puţin uimit, deoarece ştiam de la consultările cu Midas că totul era foarte bine înţeles şi stabilit şi nu pricepeam unde s-ar fi putut strecura eroarea. Am aranjat imediat o întâlnire cu el şi cu locotenentul Nicoară şi am trecut în revistă cu mare atenţie, toţi trei, liniile de cod ale softului elaborat de către Midas.

Pentru mine acea sarcină a fost dificil de urmărit şi de multe ori a trebuit să cer lămuriri, datorită complexităţii codului. Cu toate acestea, era o adevărată plăcere să parcurgi şi să înţelegi, chiar dacă parţial, modul excepţional în care acel geniu al programării a conceput funcţionarea aparatului. Era, practic, o îmbinare între anumite elemente aparţinând planului fizic şi metode de calcul tensorial, care făceau trimitere la planul eteric. Acel cod sursă şi „învelişurile” lui reprezentau o adevărată artă în IT, înlocuind o parte din emisiile subtile ale cristalului eteric.

Verificările noastre au fost făcute prin încrucişare şi în scurt timp locotenentul Nicoară a exclamat cu satisfacţie că a descoperit ceea ce el credea că a produs eroarea. Nicoară a observat că pentru anumiţi parametri rezultaţi într-o evaluare

preliminară și care reintrau mai apoi în fluxul de calcul, Midas considerase doar primele cinci zecimale, deși valorile erau calculate până la a noua zecimală.

Din ce îmi aduc aminte, cred că a fost prima și, poate, ultima dată când l-am văzut pe Midas pus în încurcătură, mirat și totodată contrariat. El ne-a explicat că pur și simplu nu a considerat că rezultatele ar putea fi influențate de aparent foarte micile contribuții corespunzătoare intervalului dintre a șasea și a noua zecimală. „Rotunjirea” valorilor la a cincea zecimală i se păruse firească și suficientă. Eu, pe de altă parte, mi-am adus aminte de discuțiile avute cu bărbatul din Apellos, în care el îmi arătase erorile asemănătoare pe care le făceau oamenii de știință contemporani, „neglijând” valori pe care ei le considerau nesemnificative, dar care în realitate puteau determina unele efecte foarte fine, de o importanță evidentă pentru anumite mărimi corespunzătoare planurilor subtile.

Analizând problema, ne-am dat seama că Eden nu acționează doar la nivel celular, ci chiar la niveluri mult mai profunde, mergând până la nivel cuantic. Aici, orice „cantitate” este importantă, deoarece spațiul și timpul sunt foarte subtile. Probabil că, dacă as fi continuat antrenamentele cu setul de valori inițial, efectele ar fi putut deveni foarte neplăcute și chiar periculoase, conducând la o dereglare a funcțiilor celulare.

După efectuarea modificărilor și chiar îmbunătățirea unor subrutine, pe care Midas le-a realizat într-un timp foarte scurt, am reînceput experimentele în interiorul aparatului. Modificările s-au dovedit a fi corecte, deoarece acum simțeam undele de energie în corp precum o „armonie”, putând chiar să prelungesc ședințele mai mult de două ore. Mi-am dat seama că totul era o problemă de antrenament regulat. Structura mea fizică, celulară, trebuia să se obișnuiască cu noile frecvențe ale energiei și cu schimburile biochimice specifice. Cu alte cuvinte, aveam nevoie de un timp de adaptare.

Construcția aparatului implica de asemenea și în mod permanent ajustări la softul central, la funcționarea bobinelor speciale, precum și la alte părți componente din ansamblul general. Se tindea către o perfectă corelare a tuturor acestor elemente, până când s-a atins într-adevăr un punct de echilibru al frecvențelor, la care Eden părea că funcționează „în regim propriu”.

Intrasem într-un flux corect de distribuție a undelor și a armonicelor lor și simțeam că avansam destul de repede. Realizam, de pildă, bio-feedback-ul dintre transformările la nivel celular și condiția mea mentală. Asta nu era ceva nou în tehnologia actuală, dar în cazul lui Eden lucrurile păreau mult mai complexe și rapide. Efectele apăreau aproape instantaneu după începerea antrenamentului și se dezvoltau în funcție de setările pe care le făceam. Simțeam că era o creștere accelerată, în sensul rafinării ființei, chiar dacă scopul încă nu era prea clar, adică nu știam prea bine la ce anume ar putea conduce acele rezultate.

VIZITA NEAȘTEPTATĂ

La o lună de la începerea antrenamentului, Midas m-a anunțat că introduce un nivel superior în programare, o modulare a energiei care va produce modificări mai profunde la nivel celular. În ședințele inițiale de proiectare, noi stabiliserăm o valoare rezonabilă pentru modulul gradientului nivelurilor energetice, tocmai pentru a oferi timp corpului și minții să preia corect informația energetică. În felul acesta „cizelam" gradat corpul și mintea, fără să știm însă cu precizie care este ținta reală a acelei tehnologii. Bănuiam doar că ea putea să fie legată de pătrunderea cu ușurință în dimensiunile subtile ale Universului, în orice caz, de facilitarea unor „extensii" ale conștiinței pentru a avea acces la informații superioare.

Cam în acea perioadă, într-o seară mă aflam cu Cezar în living, după o ședință de antrenament în care ajunsesem la un fel de „prag" al conștiinței. Remarcasem atunci că nu puteam spune nici că alunecasem în somn, dar nici că eram perfect lucid. Mai degrabă era ca o stare de semi-trezie, în care cele două stări – de vis și de veghe – se întrepătrund. Discutam cu Cezar despre posibila evoluție a acelei condiții, căutând să ne dăm seama dacă aceasta putea fi făcută printr-o prelungire a timpului acordat fiecărei ședințe sau prin modificarea altor parametri, cum ar fi intensitatea energiei sau distribuția spectrală a acesteia. În toiul discuției, amândoi am auzit ușa de la intrarea în vilă deschizându-se și apoi pași pe holul larg până

la living. Eram parcă într-un film, așteptând un deznodământ. În acel moment, atât Cezar, cât și eu am avut telepatic aceeași percepție și am știut că cel care sosise era vechiul meu prieten Elinor.

M-ani ridicat repede din fotoliu și am făcut doi pași spre ușă, când aceasta se deschise și în pragul ei l-am revăzut pe Elinor. Ce surpriză minunată! Uimit și în același timp foarte bucuros mi-am arătat efuziunea, îmbrățișându-l și conducându-l în cameră, pentru a-i face cunoștință cu Cezar. Între timp, remarcam aceeași „înghețare” în timp a înfățișării lui Elinor, undeva în jurul vârstei de 38 de ani; de asemenea calmul, prezența zâmbitoare și aura lui radiantă, plină de vitalitate și putere de acțiune.

Cezar se ridicase și el din fotoliu și atunci le-am făcut cunoștință. Într-un fel, ei se știau deja din spusele mele, dar nu se întâlniseră niciodată față în față. Atunci am avut ocazia să-mi dau seama de adâncul respect pe care și-l purtau fiecare. Poate că sună cam emfatic, dar aveam impresia unor „titani” care s-au întâlnit și și-au unit forțele pentru a realiza ceva spiritual măreț. Păreau a fi „din aceeași lume”, având aceleași aspirații și capacități pentru a susține Binele și a ajuta oamenii. Prin jocul sorții am avut ocazia de a fi în preajma lor, de a le asculta învățăturile și de a participa la unele dintre cele mai uimitoare „aventuri”, care cu greu își găsesc loc în preocupările omului comun.

Discuția a început într-un mod foarte firesc, fiind orientată imediat spre proiectul Eden.

— Știu despre planul vostru și despre ceea ce ați început să faceți, dar ceea ce m-a adus aici au fost unele blocaje pe care le-am simțit în această acțiune de anvergură.

Uimit și în mod reflex am spus:

— Dar nimeni nu știe de proiectul nostru în această locație...

Cezar și Elinor au zâmbit discret și atunci am înțeles o dată în plus că, pentru cei care au un grad înalt de evoluție spirituală, cunoașterea nu mai este necesar să le parvină prin metode obișnuite, ci ea poate fi transmisă direct, la nivelul unor planuri superioare.

Cezar i-a răspuns lui Elinor, subliniind în sinteză unele implicații la nivel politic, precum și situația oarecum ingrată pentru care deocamdată nu puteam merge mai departe în mod

„oficial” cu acest proiect extraordinar. În timp ce vorbeam și schimbam păreri între noi, am coborât toți la subsol, în camera mare, unde se construia aparatul. Elinor a fost impresionat de complexitatea și anvergura proiectului, dar mai ales de rapiditatea cu care el a înaintat. I-am povestit atunci pe scurt despre cristalul eteric și legătura telepatică dintre mine și acesta, felul în care am fost inspirat să încep acest proiect, dar și despre faptul că în prezent ne confruntăm cu dificultăți financiare, care pot amâna destul de mult realizarea acestuia.

— Da, este un impas serios, a recunoscut Elinor.

După câteva clipe de gândire, el a continuat:

— Am totuși o propunere pentru voi. Dacă sunteți de acord, de acum înainte eu voi susține financiar acest proiect. Știu că este important și că trebuie dezvoltat cu atenție.

A fost o surpriză minunată, la care cel puțin eu nu m-am așteptat. Oferea un impuls nou și posibilitatea rafinării planurilor de construcție a aparatului, precum și a unor îmbunătățiri semnificative. Firește, atât eu, cât și Cezar am intuit că sumele de care dispunea Elinor proveneau din rezultatele științei alchimiei, dar am simțit că nu era cazul să dezvoltăm subiectul. De fapt, mai apoi am reflectat cu un zâmbet amar la mentalitatea stranie a societății contemporane: fiind adânc ancorată în materialism, ea respinge cu ironie unele domenii științifice, adevărate arte ale cunoașterii – cum ar fi alchimia și astrologia – dar pe de altă parte este foarte bănuitoare și înfierează rezultatele concrete care pot să rezulte pe aceste căi. E doar o problemă de îndoctrinare a conștiinței, prin care tot ceea ce nu este înțeles sau cunoscut de știința contemporană, se consideră că este înșelătorie sau că nu poate să existe.

În continuare l-am informat pe Elinor despre membrii echipei de lucru și despre alte detalii constructive și idei despre proiectul nostru. A fost o discuție foarte fructuoasă, care s-a extins mai apoi asupra altor domenii conexe. Așa după cum am spus, am apreciat propunerea de susținere financiară a lui Elinor ca fiind o adevărată șansă providențială, care oferea posibilități minunate pentru dezvoltarea proiectului. Integritatea și verticalitatea lui Elinor erau desăvârșite, el operând doar în spiritul ajutorului dezinteresat. Nu ne-a cerut nimic, nu a pretins nimic, însă noi am simțit că era de datoria

noastră să-l informăm asupra stadiului lucrărilor, mai ales că ideile și intuiția lui s-au dovedit de multe ori foarte valoroase.

Dată fiind noua situație, Elinor ne-a spus că va mai rămâne un timp în țară pentru a ajuta în mod direct la buna desfășurare a construcției lui Eden și, de asemenea, pentru a superviza antrenamentele mele. Prezența lui a adus un impuls deosebit și aici nu mă refer doar la ajutorul financiar excepțional pe care ni l-a oferit, ci și la influența lui subtilă foarte rafinată. Asta a contribuit mult la primul rezultat notabil pe care l-am avut lucrând cu Eden.

UN PAS IMPORTANT

Cam după o săptămână de la sosirea lui Elinor, într-o noapte m-am așezat ca de obicei în scaunul „mașinii” pentru a începe ședința obișnuită de antrenament. Era ceva mai târziu decât în alte zile, trecuse de ora unu noaptea. Mă simțeam puțin obosit, dar nu așa de mult încât să abandonez pregătirea din acea noapte. Am pornit sistemul, am auzit zumzetul specific al bobinelor Tesla, care s-a transformat într-un sunet mai înalt, dar nu obositor; am văzut printre pleoapele întredeschise lumina alb-albăstruie emanată de bobine, precum și derularea informațiilor digitale pe ecran, am fixat la o valoare mai înaltă decât de obicei frecvențele de lucru și armonicele lor și... am adormit sau cel puțin așa am crezut. Aceea a fost prima dată când s-a întâmplat așa ceva. Mă pregăteam deja de aproape două luni, trecusem prin diferite faze și stări, dar niciodată nu „adormisem”.

Analizând ulterior ce s-a petrecut atunci, am realizat că toate condițiile tehnice erau asemănătoare cu cele de la alte ședințe de antrenament: aparatele funcționau corect, chiar dacă erau ajustate la alți parametri decât în alte zile, sursele de energie se comportau normal, iar variațiile de impuls energetic se aflau în limitele permise.

Cu toate acestea, am alunecat în somn. M-am gândit că starea mea de ușoară oboseală fizică ar fi putut determina aceasta, dar mi-am amintit că nu era prima dată când am realizat ședințele de antrenament într-o astfel de condiție, fără a avea nicio problemă în acest sens.

Cel mai interesant aspect a fost însa ca nu am pierdut conștiința a ceea ce eram și făceam atunci. Undeva, pe fundal, creierul îmi dădea informația că „am adormit”, dar în realitate eu eram destul de conștient de mine însumi. Totuși, realizam că ceva era oarecum „în ceață”, dar nu puteam spune ce anume. Conștiința mea părea cumva „îngreunată”, iar percepțiile mai „lente”. Stăteam în scaunul dispozitivului și auzeam murmurul slab al aparatelor din cameră, dar cu toate acestea remarcam ceva ciudat: îmi vedeam corpul puțin încețoșat, așa cum el stătea în scaun, iar timpul parcă încremenise.

După ce „m-am trezit”, nu puteam înțelege cum „am adormit”, din moment ce eu am fost conștient de toate acele aspecte, care păreau să fi fost identice atât în vis, cât și în realitatea planului fizic. „Până la urmă, am dormit sau nu?” m-am întrebat. La asta nu am putut să răspund atunci. Am refăcut din memorie „filmul” până la momentul în care, credeam eu, am alunecat în somn, dar nu am putut să identific perioada tranziției. Nu puteam spune cum anume s-a petrecut acel ceva, care mă făcea să cred și să afirm că am fost treaz, dar că totuși am dormit.

Gândindu-mă mai bine în zilele următoare, am ajuns la concluzia că, atunci, nu a existat un hiatus sau o „rupere” efectivă de conștiință, ci doar o percepție „mai lentă” a ei. La trecere, am continuat să fiu același eu, dar într-o altă stare de percepție și, probabil, aceasta a determinat creierul să interpreteze că „am adormit”.

A doua zi i-am relatat lui Cezar acea experiență. Zâmbind, el mi-a spus că, de fapt, experimentasem prima stare de conștiință modificată prin efort propriu, care a implicat *dedublarea în plan eteric*. Chiar dacă acest tip de experiență îmi era de mult timp cunoscut (din expedițiile la care am luat parte în trecut), atunci a fost prima dată când m-am dedublat „prin forțe proprii”, fără ajutorul unor câmpuri de forțe sau sasuri interdimensionale. Este adevărat că am beneficiat de asemenea de avantajele tehnologiei, dar fenomenul s-a produs efectiv datorită anumitor transformări de stare ce au avut loc în ființa mea.

Seara m-am întâlnit cu Elinor la vilă, unde i-am relatat și lui ceea ce trăisem în timpul ultimei ședințe de antrenament. M-a felicitat pentru reușită și a adăugat că acest tip de

experiență „în afara corpului” ar putea fi mult ajutată de un antrenament regulat și de o nutriție corectă.

— Această capacitate de dedublare conștientă ar trebui să devină ceva obișnuit și destul de ușor de făptuit, mi-a zis el. Conștiința este una singură, dar pare să fie „divizată” în mai multe „conștiințe”, ce corespund fiecărui corp subtil pe care îl avem. Până acum erai conștient în cea mai mare parte doar de corpul tău fizic, însă tocmai ai experimentat în mod conștient existența corpului tău eteric. La fel se va întâmpla când te vei dedubla în plan astral sau te vei „trezi” în timp ce visezi, fiind perfect lucid și conștient de faptul că ești în timpul visului.

— Cam târziu a venit această capacitate de a mă dedubla conștient, am zis eu cu un anumit regret.

— Asta se datorează în primul rând blocajelor de tot felul și impurităților, atât fizice, cât și subtile. Nu este neapărat o condiție, dar este valabilă la majoritatea oamenilor.

El mi-a recomandat mai apoi o serie de trei tehnici simple de purificare pentru a ușura astfel de experiențe, deoarece un corp fizic greu și „îmbâcsit” de impurități nu poate să „urmărească” cu suficientă acuratețe variațiile uneori foarte rapide ale multitudinii de parametri la nivel celular ai ființei umane. Impuritățile sunt adunate de-a lungul anilor fie printr-o alimentație greșită, fie datorită altor obiceiuri nefericite, cum ar fi consumul de alcool, dar mai ales fumatul, ceea ce scade semnificativ frecventa de vibrație a corpului fizic. În astfel de condiții, organismul nu poate să urmeze variațiile fine ale energiei și tocmai de aceea îi este foarte greu, dacă nu chiar imposibil să realizeze tranziția de la planul fizic la planurile subtile ale existenței. Cu cât diferența de nivel de vibrație dintre corpul fizic și cel eteric sau cel astral este mai mare, cu atât experiențele de dedublare conștientă în plan eteric sau astral sunt mai greu de accesat.

Tehnicile pe care Elinor mi le-a indicat sunt în general cunoscute. Una dintre ele este chiar postul negru, recomandarea lui fiind aceea de a ține post negru o zi sau chiar două pe săptămână, în care, timp de 24 de ore nu este indicat să consum decât apă.

Celelalte două tehnici sunt de proveniență orientală și vizează o purificare fizică și parțial subtilă a ființei. Deși eram de acord cu procesul purificării ființei pentru a obține rezultate din ce în ce mai bune în cadrul antrenamentelor mele, eram

totodată conștient că aceasta putea fi de asemenea o problemă de timp. Purificarea fizică și mai ales cea psiho-mentală se realizează gradat, deoarece inerția sistemelor bazate pe reflexe și obiceiuri sedimentate în timp – cum ar fi diferite mișcări sau atitudini corporale, vicii sau concepte eronate – este destul de mare la schimbare.

— Ce spui tu este adevărat, a spus Elinor. Cei mai mulți oameni trăiesc într-un mod mecanic și nu cunosc principii simple de conduită pentru o viață sănătoasă. Vibrația materiei corporale și cea a minții sunt, în general vorbind, într-o strânsă legătură. Nu prea poți spune că un măcelar are nu știu ce trăiri metafizice, pentru că atunci e ca și cum ai vrea să lipești cu lipici pentru hârtie, un lemn de o piesă din oțel. Există întotdeauna o corelație între formă și conținut. În principiu, una o modifică pe cealaltă. Schimbările în gândire și concepție, la nivelul minții, determină ajustări la nivelul fizic, pentru că ceea ce este mai înalt și mai fin comandă ceea ce este mai jos și mai grosier.

Din punct de vedere ezoteric cunoșteam destul de bine legea devenirii și a transformării, despre care Cezar și doctorul Xien îmi vorbiseră de mai multe ori. Preocuparea mea venea însă de la faptul că procesul purificării ființei nu mai urma în cazul meu o cale naturală, ci cumva tindea să fie „forțat” de însăși acțiunea aparatului. Aveam deja experiența antrenamentului în interiorul lui Eden și simțeam foarte bine influxurile energetice care acționau în corp. Ceea ce încă nu știam cu siguranță, însă, era până la ce nivel acele influxuri și frecvențe de vibrație puteau acționa în ființa mea și cu ce efecte. Elinor mi-a spus atunci că, în opinia lui, Eden este menit să producă expansiunea conștiinței individuale și accesul ei la dimensiuni și realități subtile superioare. Cu alte cuvinte, el era menit să contribuie în mod accelerat la evoluția mea spirituală, dacă „salturile” energetice nu erau prea mari, astfel încât structura mea corporală să le respingă.

CONEXIUNEA CU APELLOS

Așa după cum prevăzusem, influența energetică a „mașinii” asupra corpului meu era mai intensă și mai rapidă decât purificarea prin metodele indicate de Elinor. Probabil că soluția moderată ar fi fost să dozez la un nivel potrivit intensitatea energiei vehiculată de Eden, iar în paralel să fi continuat practica tehnicilor de purificare indicate. Aș fi obținut în acest fel un anumit echilibru în purificarea și pregătirea structurii mele fizice și subtile.

ELIXIRUL

Eram, însă, nerăbdător. Știam și simțeam ca aș fi putut „duce” mai mult, chiar dacă nu eram încă perfect pregătit pentru asta. Posibilitățile pe care Eden le oferea mă atrăgeau în mod deosebit, iar perspectiva așteptării timp de luni de zile, pentru a lăsa timp suficient structurii ființei mele să se adapteze frecvențelor și intensității energiei, nu mă mulțumea deloc.

Discutând sincer cu Elinor după aceea, i-am expus punctul meu de vedere și l-am întrebat dacă procesul purificării și al pregătirii structurii fizice și subtile nu ar putea fi ajutat prin intermediul unui produs alchimic special. Știam prea bine ceea ce simțisem atunci când, cu mulți ani în urmă, el mi-a oferit câteva picături dintr-un astfel de elixir. Atunci (*Luna februarie, 2005 – vezi volumul 3, Misterul din Egipt – Primul tunel 2007 – n. ed.*), Elinor mi-a explicat în mare despre importanța extraordinară a elixirelor alchimice, la care medicina modernă nici măcar nu visează. El mi-a spus că, în cazul acestor substanțe uluitor de eficiente, transformarea materiei inițiale – care poate să fie de natură vegetală, animală sau minerală (metalică) – merge până la nivel cuantic, datorită purității ei extraordinare. Atunci, materia respectivă, care este chiar elixirul, devine cumva inteligenta. Așa se explică, de altfel, acțiunea ei, care este holografică, în sensul că se extinde la toate nivelurile ființei, nu doar la cel fizic. Elinor mi-a precizat, totuși, că astfel de substanțe alchimice excepționale au diferite

grade de putere și acțiune asupra ființei umane, în funcție de stadiul sau etapa la care ele au ajuns în procesul Operei alchimice (*Prin „Operă” sau „Lucrare” în domeniul alchimiei se înțelege procesul etapizat de transformare a Materiei Prime până la stadiul ultim, care este Piatra Filozofală sau Chintesența – n. ed.*). Cu cât această etapă este mai apropiată de faza ultimă sau Piatra Filozofală, cu atât substanța respectivă este mai pură și mai eficientă.

— Cu toate acestea, îmi spunea Elinor, elixirele alchimice pure sunt foarte puține. Dacă se administrează substanța obținută când ea se află încă la un stadiu impur, există pericolul de otrăvire a ființei sau de provocare a unor grave afecțiuni în structura ei fizică sau mentală.

— Totuși, Evul Mediu abunda în sute de tipuri de elixire și poțiuni, unele mai puternice decât altele, care umpleau apotecile de atunci, mi-am manifestat pe bună dreptate mirarea. Asta înseamnă că ele nu erau bune sau că erau impure?

— Să nu facem confuzia între elixirele alchimice autentice și așa-zisele elixire spagirice (*Termenul de spagirism a fost introdus de Paracelsus (1493-1541) și, mai apoi, de discipolii săi în lucrările de specialitate ale vremii, fiind asociat în timp Și chiar confundat cu alchimia. Se poate spune însă, în termeni generali, că spagirismul reprezintă alchimia vegetală – n. ed.)* „de mâna a doua”, obținute adeseori empiric sau fără o reală știință a operațiilor. Acestea din urmă nu produceau aproape niciun rezultat asupra ființei și nu-l vindecau pe cel bolnav. Uneori efectele erau chiar adverse și îl îmbolnăveau și mai mult.

— Totuși, foarte mulți vorbeau despre și căutau produsele spagirice, am zis.

— Da, însă trebuia să-ți asumi riscuri. Spagiria realizată în mod corect are la bază operații specifice alchimiei vegetale, cum ar fi fermentarea, distilarea, separarea, purificarea și reunificarea elementelor, pentru a extrage esența plantelor. Fiecare căutător în tainele alchimiei se străduiește să realizeze asta după cât înțelege și se pricepe el, cu mijloacele tehnice pe care le are la îndemână. Entuziasmul singur nu este de ajuns, căci trebuie dublat de o mare cunoaștere și o răbdare fără cusur. Mulți spițeri erau „de ocazie” și obțineau produse finale

frumos colorate, pe care le vindeau apoi fie în formă lichidă, ca un elixir, fie în formă solidă, ca o sare. Realizarea operațiilor trebuie realizată însă cu mare atenție și migală. Altfel, strici produsul și poți chiar să nu-ți dai seama de aceasta. Cunoașterea operațiilor și experiența dobândită trebuie să fie profunde, astfel încât elixirul obținut să fie cu adevărat „alchimic". Pentru asta e nevoie să se ia în vedere și alte principii și operații alchimice, despre care nu are rost să vorbim aici. Ele necesită însă o cunoaștere divinatorie din partea alchimistului și o inițiere în tainele acestor arte. Ezoterismul, cabala și astrologia sunt esențiale.

— Atunci cum îți explici abundenta substanțelor spagirice în acea perioadă? Dacă multe erau ineficiente sau chiar periculoase, cum de lumea totuși cumpăra?

— Să știi că nu prea este mare diferență față de ceea ce găsești acum pe piață. Mulți își laudă produsele ca fiind „miraculoase" și chiar „iluminatoare", când în realitate acestea se sprijină pe o adâncă ignoranță. La fel ca și atunci, demult, în prezent întâlnești aceeași atitudine referitoare la astfel de produse: comerț, înșelătorie, impostură, credulitate. Pe atunci, lucrurile de acest gen mergeau, datorită marii neștiințe a oamenilor, dar nici situația actuală nu este prea diferită, pentru că în farmacii poți să găsești nenumărate tipuri de medicamente pentru „vindecare", care în realitate nu fac mai nimic. Din punct de vedere vital, energetic, ele sunt „moarte". Aparent, pot aduce unele îmbunătățiri în cazul anumitor boli, mai ales dacă acestea nu sunt prea grave; sau pot bloca un timp evoluția periculoasă a bolii, dar în ansamblu nu doar că nu vindecă realmente acea boală, ci provoacă și o serie întreagă de efecte secundare în organism, ce pot genera la rândul lor alte probleme. Cum s-ar spune, „pe o parte astupi, iar pe cealaltă găurești". Chiar și cu multe leacuri vegetale se întâmplă același lucru. Trebuie să fii tu însuți un bun cunoscător, ca să-ți dai seama despre ce este vorba în realitate.

Am zâmbit, văzând modul direct și chiar radical în care Elinor trata acest aspect. Avea perfectă dreptate, pentru că orice persoană cu o anumită cultură în domeniu, știe foarte bine aceste lucruri. Fiind de sinteză, medicamentele alopate mai mult distrug și impurifică ființa, decât o vindecă. Pentru organism este mai mult o muncă de Sisif, pentru că ceea ce

aparent se repară într-un loc, chiar dacă parțial, se strică în altul.

— Din câte înțeleg, lucrurile nu s-au schimbat prea mult în ultimele sute de ani, am spus.

— Acele substanțe spagirice rareori produceau vreun efect, în majoritatea cazurilor fiind doar simple uleiuri colorate. Spițerii (Este o denumire utilizată mai ales în timpul Evului Mediu Și se referă la farmaciști, la cei care vindeau produse spagirice – *n. ed.*) vremii fie nu cunoșteau modalitatea corectă de obținere a unui elixir vegetal puternic prin intermediul spagiriei, fie erau escroci. Probabil acesta a fost unul dintre motivele care au contribuit în timp la respingerea și ignorarea alchimiei, chiar dacă spagiria constituie o ramură distinctă a ei, cea legată de regnul vegetal.

În urma acelei discuții și a sugestiei pe care am făcut-o, Elinor a acceptat să grăbească procesul de purificare și vitalizare a ființei mele prin câteva doze zilnice dintr-unul din elixirele sale alchimice, pe care mi l-a oferit. Nu am cerut detalii „tehnice” despre natura acelei substanțe ori despre felul în care a fost obținută, deoarece nu eram suficient de pregătit să înțeleg acele lucruri. În plus, alchimia este probabil cea mai „păzită” artă care există la ora actuală, deoarece se consideră că cel care stăpânește secretul ei suprem, cel al obținerii Pietrei Filozofale, iar apoi chiar obține acest produs neprețuit, este într-un anumit sens ca un „zeu” printre oameni. Spațiul și timpul nu îl mai influențează decât, poate, într-o foarte mică măsură. El devine atunci un *adept*, un adevărat înțelept, având acces la o mare parte din secretele Creației, deoarece Piatra Filozofală reprezintă chintesența a tot ceea ce există în manifestare.

Conform cu indicațiile primite de la Elinor, am diluat fiecare doză, astfel încât absorbția elixirului să se realizeze cât mai eficient prin osmoză, fără să violentez structura mea fizică. Chiar și așa, mai bine de o săptămână am fost „zguduit” de frisoane, deoarece simțeam vitalitatea de o incredibilă prospețime și putere cum pătrunde în fiecare parte a ființei mele. Efectul era colosal, fără nicio comparație cu vreun medicament sau leac, chiar natural.

— Gândește-te că tu, în acest fel, ai acces la un ocean de energie, care este foarte pură și rafinată, îmi spunea Elinor. E ca și cum ai introduce în organism o „uzină atomică” în miniatură. Ce ai luat tu acum este suficient pentru aproximativ trei luni de zile, dar mare parte dintre efecte se vor extinde pe mai multe luni și chiar ani, după care se vor diminua gradat. Totuși, o esență a lor va continua să rămână „încastrată” la nivelul tău celular, deoarece acolo s-a realizat un salt energetic semnificativ.

Într-adevăr, trăiam parcă o nouă viață. Atunci am devenit pe deplin convins că totul este energie și că ea pătrunde orice colț al Creației, hrănindu-l și transformându-l încontinuu. În primele ședințe de antrenament ce au urmat, am crezut că nu voi putea rezista. Pierdeam senzația de corp fizic și nu îmi mai simțeam conturul trupului. Senzația continuă era aceea de „ridicare”, însoțită de o stare de așa mare exaltare interioară, încât îmi era foarte dificil să mă concentrez. Câteva zile am trăit din plin euforia elixirului alchimic, fiind îndeaproape observat de Elinor. Gradat, am început să controlez acele stări ca de „beție a fericirii”, ajungând chiar să păstrez senzațiile extatice pe fundal, în timp ce mintea era focalizată spre interior, pentru a modula cât mai bine frecvențele specifice ale energiei furnizată de Eden.

De la început am realizat că existau mari diferențe de stare și eficiență în timpul procesului de concentrare, prin comparație cu antrenamentele de până atunci. Dacă în primele faze „mergeam pe bicicletă”, acum puteam spune că „zburam cu avionul”. Este destul de greu să descriu expansiunea pe care o simțeam atunci, căci ea îmbrăca într-un anumit fel spațiul spre exterior, dar în același timp simțeam cum mă focalizam cu mare viteză spre interior, spre nivelurile atomice. Mișcările spre în afară și spre înăuntru erau simultane și asta mi-a creat la început o stare de oarecare amețeală, dar atunci reușeam cumva să mă „suspend”; mă „uitam” de undeva de sus la ambele mișcări ale energiei, fără să mai fiu influențat de ele. Capacitatea mea de absorbție energetică, precum și purificarea corporală se amplificaseră mult datorită dozării atente a elixirului alchimic. Era o adevărată minune, eram perfect conștient de asta și îi purtam o adâncă recunoștință lui

Elinor, care mi-a oferit acea oportunitate într-un mod foarte altruist.

— Totuși, ceea ce tu ai luat în această perioadă a fost doar un elixir modest, dacă este să facem o ierarhizare aproximativă, mi-a spus într-o zi Elinor, după ce i-am mulțumit pentru că mi-a oferit posibilitatea de a experimenta acea substanță alchimică. Mai degrabă ea este o esență.

SEMNE DE ÎNTREBARE

Ne aflam, împreună cu Cezar, pe terasa din fața livingului, stând comod în fotoliile mari și bucurându-ne de o după-amiază târzie, liniștită și minunată. Verdele vegetației abundente din grădină și paleta de culori a florilor înconjurau gazonul din partea laterală a vilei, venind până în dreptul terasei unde ne aflam noi. Elinor și-a continuat ideea:

— Substanța este pură, foarte benefică, însă relativ limitată ca efecte prin raport la elixirele din fazele superioare și incomparabilă cu Elixirul Suprem, ce are la bază chiar Piatra Filozofală.

M-am gândit că, dacă la acest elixir „mediu” spre slab ce mi-a fost oferit de Elinor, eu am simțit acele efecte extraordinare, atunci ce ar putea fi în cazul luării Elixirului Suprem? Eram totuși puțin confuz și de aceea am întrebat:

— Ce iau eu este tinctură sau elixir? Ce fel de tinctură?

— Nu e tinctură alcoolică la care te gândești tu, căci în alchimie „tinctură” înseamnă altceva. Există o departajare între substanțele care ajung la grade diferite de evoluție în timpul operațiilor alchimice. Ceea ce ți-am dat ție este o substanță care are o natură vegetală.

Cezar a intervenit și el cu interes:

— Înțeleg că puterea de acțiune a elixirelor alchimice este diferită, în funcție de etapa lor de evoluție.

— Nu toate substanțele alchimice vindecătoare sunt denumite elixire, a precizat Elinor. Chiar dacă ele au efecte benefice asupra organismului, puterea lor diferă după gradul de evoluție la care au ajuns prin sublimarea lor în procesul

alchimic. *Extractele* au o acțiune mai redusă asupra organismului; ele sunt cele mai obișnuite produse, pentru că se obțin relativ ușor, însă chiar și aici trebuie multă atenție, altfel produsul final va fi lipsit de principiile lui active. *Tincturile* au o acțiune mai puternică, dacă sunt atent obținute, esențele sunt și mai rafinate, iar *elixirele* sunt cu adevărat miraculoase. Acestea nu au egal, pentru că reprezintă o „energie materializată”, care este însă extrem de pură. La vârf este elixirul suprem. Piatra Filozofală.

— Dar aceste elixire sunt diferite, ca putere, în funcție de regnul din care sunt obținute? am insistat eu.

Mi-ai spus că ceea ce am luat eu aparține de alchimia vegetală, deci cumva dintr-o anumită plantă, presupun.

— Da, dintr-o specie de *drosera*. Și elixirele sunt diferite. Cele mai puternice provin din regnul metalic. Elixirul vegetal este de asemenea puternic și nu poate fi luat decât în diluții accentuate.

Tu ai luat niște doze dintr-o esență a cărei putere de pătrundere este medie, dar tot a trebuit să o diluezi semnificativ.

Apoi Elinor mi-a explicat că, prin dozarea atentă a acelei esențe pe care am luat-o timp de aproximativ trei săptămâni, mi-am purificat destul de mult fluxurile astrale ce corespund influențelor planetare asupra organismului uman și chiar am întărit aceste influențe în ființa mea. Rezultatele au început să apară în timpul antrenamentelor, când am avut primele „transmisii mentale”, mai bine zis primele percepții subtile ale unor imagini akashice. Au apărut spontan, în timpul concentrării mentale, deși intenția mea era să-mi îmbunătățesc capacitatea de dedublare conștientă.

ACCES LA CLIȘEELE AKASHICE ȘI O DILEMĂ NEREZOLVATĂ

Într-una din acele seri, în timp ce eram destul de profund focalizat asupra jocului energiei în corpul și în mintea mea, am vrut să mă „dilat” mai mult, cuprinzând cu mintea o zonă

destul de mare în jurul meu. Simțeam că starea energetică era cea potrivită pentru a ieși din corp în mod conștient și doream de acea dată să pot avansa mai mult cu acest tip de experiență. Cezar mă sfătuise să abordez gradat aceste „deplasări” cu corpul eteric, căutând să rămân cât mai conștient la fiecare detaliu.

La una dintre ședințele de antrenament, însă, a apărut o situație ambiguă pentru mine. Simțeam că sunt aproape de a mă dedubla conștient, dar în loc de aceasta, în planul viziunii mentale mi-au apărut brusc scene din trecutul omenirii. M-am întrebat imediat dacă acelea erau imagini pe care le văzusem în fața ecranului holografic, asistat de bărbatul din Apellos, sau erau imagini pe care le vedeam pentru prima dată atunci? Incertitudinea mea era că, deși ceea ce vedeam îmi era cunoscut, totuși unele dintre imagini erau noi, adică nu îmi aminteam să le fi urmărit pe ecranul holografic.

Dintr-o anumită perspectivă acest lucru mi se părea firesc. Dispozitivul celor din Apellos prezenta în sinteză ceea ce privitorul solicita prin concentrare asupra subiectului pe care și l-a propus. Exista, așadar, un fel de „buclă de reacție”, un fel de feedback, între ființa mea și aparat, mediată de o tehnologie foarte avansată. Întrebarea era, însă, de ce mi-au apărut acele imagini și, mai ales, de ce am remarcat unele pe care nu le mai văzusem în succesiunea celor prezentate pe ecranul holografic? Era ca o informație nouă și nu știam dacă aceasta era ceva inedit sau pur și simplu era vorba despre un „upgrade” personal, ca urmare a elixirului alchimic și a frecvențelor specifice emise de Eden.

Imaginile akashice care mi-au apărut erau clare, vii și îmi creau impresia că mă aflam chiar în acel spațiu și timp. Experiența se apropia foarte mult, ca modalitate de expresie, de ceea ce trăisem atunci când am experimentat deplasarea temporală cu „mașina timpului” din Camera Ocultă din Egipt. Nu mai vedeam efectiv imaginile, ca în cazul ecranului holografic, ci le „asistam” cumva din interiorul meu, simțeam atmosfera și starea specifică a locurilor și ființelor din acele timpuri. O percepție asemănătoare am avut și în timpul vizionării imaginilor pe ecranul holografic, dar la o intensitate mai mică. I-am înfățișat lui Cezar problema și, după ce am discutat asupra ei, am luat hotărârea să cerem părerea celor

din Apellos, întrucât era implicată și experiența mea cu tehnologia pe care ei au pus-o la dispoziție. De altfel, ne gândeam de ceva timp că demararea discuțiilor cu cei din Apellos despre Eden și despre proiectul nostru particular ar putea să ne ajute într-o anumită măsură, tehnologic vorbind. Era în septembrie și mă gândeam că o nouă vizită la hangarul lor ar fi plăcută, căci vremea era caldă, iar peisajul superb.

CONSILIUL DIN APELLOS. DECIZIA DE COLABORARE

Cezar a avut o lungă discuție cu membrii Consiliului din Apellos, cu care avea deja legătura directă din Sala Proiecțiilor. După colaborarea reușită dintre mine și bărbatul din Apellos, cu vizionarea imaginilor pe ecranul holografic și la intervenția înțeleptului Dryn, Consiliul a hotărât că legătura poate să devină directă, pentru o mai eficientă comunicare. Cezar mi-a spus că, în baza încrederii reciproce și având în vedere avansul lor tehnologic remarcabil, le-a vorbit despre proiectul Eden, despre ceea ce noi construiam și despre dificultățile tehnologice cu care ne confruntam. Prima dintre ele era cea care ne făcea să lucrăm, oarecum, „în orb”, adică să nu știm cu precizie ce anume putea să facă un astfel de aparat, adică nu ne era clar deocamdată care era menirea lui. Aveam unele idei, dar nu eram absolut siguri. Planurile primite telepatic de mine au fost respectate, dar eficiența și scopul construirii lui Eden nu se puteau proba decât prin intermediul elementului uman, adică prin experiențele pe care eu le puteam trăi acolo, în interiorul aparatului.

Cezar a ridicat apoi problema apariției imaginilor akashice în timpul unuia dintre antrenamentele mele. Pe de o parte aparatul ajuta la dedublarea conștientă în plan subtil, mai precis în planul eteric, așa după cum am experimentat eu însumi, dar, pe de altă parte și în mod neașteptat, el a făcut posibilă și manifestarea de tip akashic în câmpul conștiinței mele. Era fără îndoială un salt semnificativ, deoarece perceperea cu claritate a unor clișee akashice nu este ceva tocmai ușor de realizat.

Totuși, exista un decalaj între ceea ce eu văzusem pe ecranul holografic și ceea ce percepusem în experiența respectivă, iar asta crea o anumită confuzie. Ceea ce îmi apăruse atunci în „câmpul vizual” al minții mele era de fapt o succesiune de imagini, pe care deja o cunoșteam din vizionarea pe ecranul holografic, legată de Marele Consiliu Planetar de la Teotihuacan și, de asemenea, de cucerirea Troiei. Puteam vorbi totuși despre o diferență și exact acesta a fost punctul principal al discuției lui Cezar cu membrii Consiliului din Apellos; el a menționat imaginile în plus care mi-au apărut în timpul antrenamentului, ca fiind diferite de cele pe care deja le cunoșteam. Ca urmare, Cezar a pus problema verificării lor, iar acest lucru putea fi făcut cel mai bine și ușor chiar pe ecranul holografic al celor din Apellos.

Proiectul Eden a atras atenția membrilor Consiliului, care au solicitat un scurt răgaz pentru a analiza situația cu specialiștii lor. Au revenit după câteva ore, iar Cezar mi-a spus că de această dată la discuție a luat parte și Méntia, cea cu care am avut ocazia să discut cu mai multe luni în urmă, în timpul vizionării imaginilor despre trecutul omenirii, fiind asistat de bărbatul din Apellos. Ea conducea echipa de cercetători în domeniul medicinei, care după cum am spus era o știință mult diferită de medicina actuală din societatea noastră, în primul rând prin gradul de cuprindere și înțelegere a noțiunii de sănătate, iar apoi prin metodele de investigare și de vindecare pe care le folosea.

Méntia a spus că, după o scurtă evaluare a situației, problema pare să fie mai complexă. A menționat că nu era vorba neapărat dacă ceea ce am „văzut” eu în timpul antrenamentului a fost sau nu adevărat. Ei au verificat înregistrările de pe ecranul holografic și, într-adevăr, imaginile noi despre care eu am vorbit nu apăreau în acele arhive.

Ni s-a transmis că era important să știm ce însemna acest lucru. Méntia era interesată mai ales de faptul că eu am primit acele imagini, care nu erau identice cu ceea ce apăruse pe ecranul holografic, ceea ce însemna că în ființa mea s-au produs anumite transformări la nivelul cortexului. Ea a menționat că asta însemna în primul rând o evoluție la nivelul conștiinței individuale. Cumva, „antena” conștiinței mele și-a mărit aria de recepție și într-un mod misterios a avut acces la

acele imagini noi. Eram ușor nedumerit de importanța pe care ei o acordau acestui lucru. I-am spus lui Cezar:

— Bine, și ce este așa deosebit în asta? Am primit niște imagini noi despre acele evenimente. Ei și? Normal că există o evoluție datorită antrenamentelor mele, doar asta urmărim, nu? Sincer să fiu, cred că se pune prea mult accent pe o chestiune care mie mi se pare firească.

— Méntia era interesată exact de acest pas pe care l-ai făcut, de ceea ce s-a transformat în tine, mi-a răspuns el calm. Probabil că din punctul de vedere al cercetării, aceasta reprezintă ceva important. Chiar a propus să mergem în locul pe care îl știi, acolo unde ai mai fost, cel cu ecranul holografic. Vrea să verificăm acele imagini în timp real.

VERIFICARE PE ECRANUL HOLOGRAFIC

Întâlnirea fusese deja programată pentru a doua zi, astfel încât în jurul prânzului eram deja în interiorul hangarului. Datorită încrederii reciproce și a nivelului superior de colaborare la care se ajunsese cu cei din Apellos, nu a mai fost nevoie de măsurile obișnuite de securitate care existau până atunci. În hangar erau, ca de obicei, doar câteva persoane. Bărbatul din Apellos ne aștepta, iar după câteva momente, în care l-am prezentat pe Cezar, ne-a făcut semn să-l urmăm.

Am fost conduși în camera cu ecranul holografic, unde ni s-a pus înregistrarea cu fragmentul despre Consiliul planetar din Teotihuacan. Am revăzut împreună cu Cezar acele imagini în sinteză. Cele noi, care mi-au apărut în timpul antrenamentului, apăreau imediat după imaginile generale despre construcția și existența anticului oraș și înainte de imaginile care prezentau instantanee din desfășurarea efectivă a Consiliului. Acele imagini se refereau la un grup de ființe E N K, ce au fost luate cu o navă pleiadiană din zona spațio-portului, aflat la o anumită depărtare de Teotihuacan, așa cum îl știm noi azi. Când ele mi-au apărut în câmpul conștiinței, în timp ce mă aflam în scaunul aparatului, „am știut” că acele ființe au fost duse într-un alt sistem stelar din galaxie, pe o planetă cu o frecvență de vibrație ceva mai înaltă decât cea a Pământului, probabil în vederea diversificării vieții de acolo sau pentru stimularea ei.

Având acel punct de pornire, bărbatul din Apellos a realizat el însuși legătura cu ecranul holografic, pentru a verifica dacă imaginile menționate de mine chiar existau în înregistrările akashice universale. Dată fiind „dexteritatea” lui mentală foarte bună și puterea telepatică pe care o avea, după câteva secunde am putut vedea toți trei aceleași imagini pe ecranul holografic, exact așa după cum eu le descrisesem. Asta dovedea că ele nu reprezentau produsul imaginației mele și, în plus, că Eden putea să faciliteze un anumit gen de interacțiune cu conștiința individuală a ființei umane care se afla în scaun, pentru ca astfel ea să aibă acces la „curgerea timpului”.

După obținerea acestui rezultat în cazul Consiliului Planetar din Teotihuacan, am verificat în același mod și imaginile noi pe care le-am perceput în cazul cuceririi cetății Troia. Acestea înfățișau prezența unei delegații de trei ființe extraterestre umanoide, a căror rasă nu o cunoșteam, într-o sală de piatră aproape goală, situată în interiorul cetății, discutând cu Regele. El era destul de în vârstă și părea cuprins de o mare agitație. Empatic, „știam” deja că asistam la ultimele clipe ale Troiei. Bărbatul din Apellos a sintetizat apoi el însuși aceste imagini pe ecranul holografic și astfel am avut dovada sigură a faptului că, prin intermediul lui Eden, puteam „să văd în timp”, dar fără să am totuși un control pe deplin conștient asupra procesului. De pildă, imaginile akashice mi-au apărut spontan, fără ca eu să mă fi gândit la asta.

După ce am făcut acele verificări, bărbatul din Apellos a luat legătura cu Méntia prin intermediul ecranului holografic, pentru a o înștiința de rezultatul întâlnirii noastre. Am revăzut-o astfel în hologramă pe acea femeie specială din orașul subteran Apellos, iar impresia pe care ea mi-a creat-o a fost chiar mai puternică decât prima dată. Era fără îndoială o femeie foarte frumoasă și puternică, atât din punctul de vedere al radiației vitale personale, cât și al personalității ei remarcabile. Era precisă, cu mult „foc” și manifesta o natură deosebită. Ochii ei închiși la culoare, brun-negri, emanau multă forță și hotărâre, contrastând cu pielea foarte deschisă la culoare, aproape ireal de albă. Un impact deosebit îl avea părul ei negru, puțin peste umeri, cu breton, ca în cazul femeilor din Egiptul Antic, care de asemenea contrasta puternic cu pielea ei aproape albă.

Discuția a fost scurtă; după ce i s-a prezentat situația, ea ne-a invitat, pe Cezar și pe mine, în Apellos, deoarece dorea să analizeze acest caz – care i se părea interesant – cu mijloacele lor tehnologice avansate.

— Analizele preliminare ne arată că Eden a provocat anumite transformări la nivel celular și cred că și la nivelul ADN-ului, a spus ea. Asta s-a întâmplat într-un timp scurt, din câte am înțeles, ceea ce este remarcabil.

Apoi mi s-a adresat în mod specific, orientându-se către mine:

— Aș vrea să verific structura actuală a ADN-ului tău și să fac și alte tipuri de măsurători. Suntem interesați de această evoluție, pentru că ea este cumva neobișnuită. Pare că s-au făcut niște „salturi” remarcabile și aș dori să cercetez cauzele.

Avea un stil de a vorbi și de a se mișca foarte „curat” și în același timp puternic; era aproape imposibil să nu te simți atras de ea și să nu o admiri profund din perspectiva calităților ei feminine, a personalității foarte vii și a capacităților ei mentale superioare.

Atât Cezar, cât și eu am acceptat cu bucurie invitația și, în ceea ce mă privește, chiar am simțit o anumită emoție, știind că voi vizita din nou acel oraș magnific din interiorul Pământului.

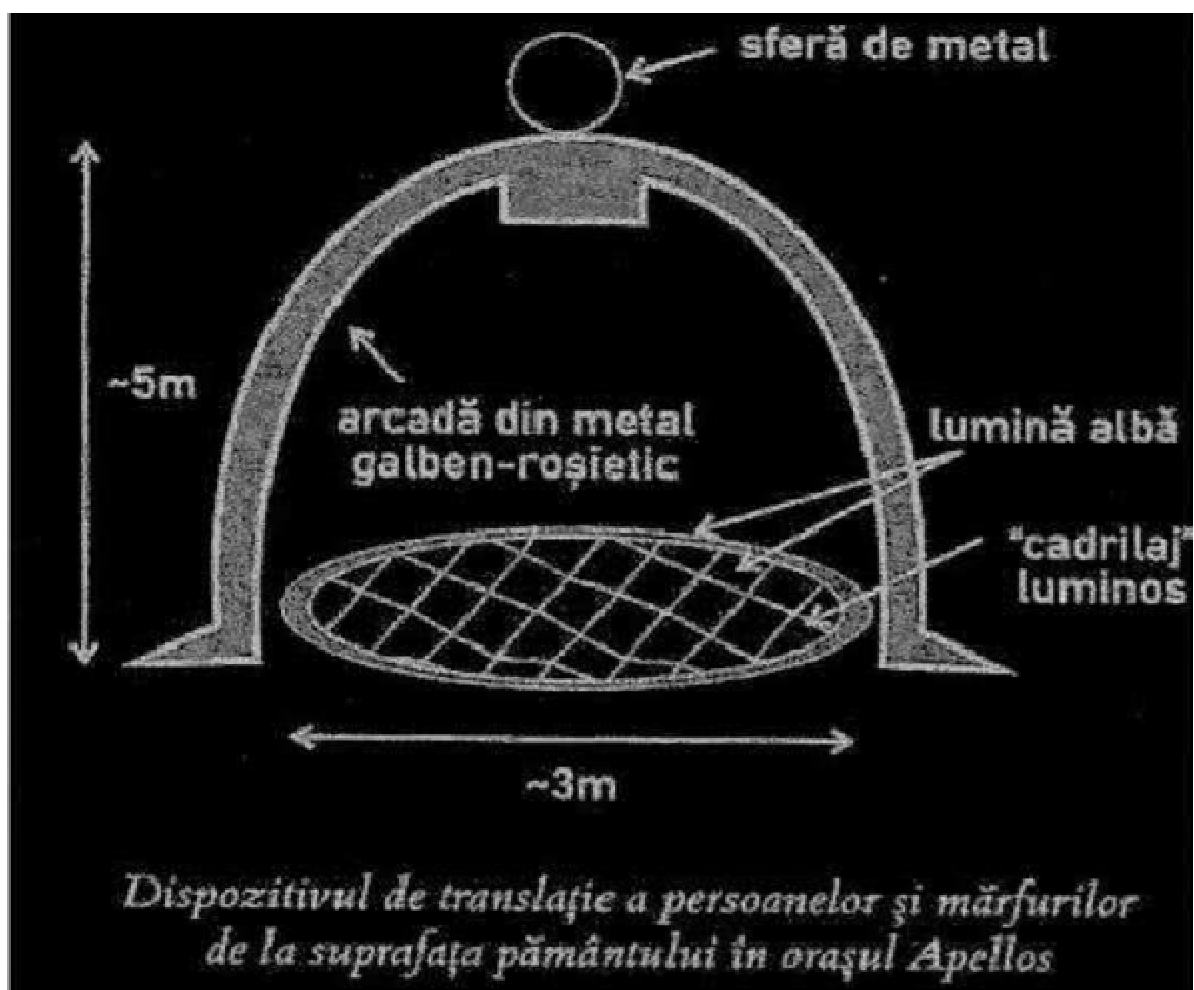
A DOUA VIZITĂ ÎN APELLOS

Apellos impresionează imediat prin strălucirea sa, prin eleganța și armonia ce pot fi observate în formele construcțiilor, în tehnologia pe care o deține, în modul în care a fost creat. Se poate observa imediat că face parte din „altă ligă”, pentru că și frecvența de vibrație a energiei specifice acelui loc este elevată. Probabil aceasta se datorează și moștenirii extraterestre, deoarece locuitorii orașului reprezintă exemplul unei categorii de ființe E N K superioare, provenite din combinarea ADN-ului de tip E N K cu ADN extraterestru. Aceasta se poate simți imediat, aproape din tot ce te înconjoară în acel loc: oameni, peisaj, construcții, mijloace de transport, tehnologie. Cumva, te simți mereu „purtat” de o stare de bine, de bucurie, de chef de viață. Oamenii sunt foarte frumoși,

binevoitori, dar de asemenea fermi atunci când este cazul. Au un gen de verticalitate și seriozitate, ceva în genul celei pe care am văzut-o la siriusieni, dar în același timp sunt și foarte agreabili, zâmbitori și deosebit de inteligenți. Ceea ce mi-a plăcut foarte mult este pragmatismul lor, care este însă armonios. Nimeni nu pierde vremea, toți știu precis ce au de făcut, sunt întotdeauna exacți cu ceea ce solicită, dar mai ales sunt atenți. E acel gen de atenție subliminală, prin care deși realizează tot felul de acțiuni, incluzând aici și discuțiile pe care le poartă, se poate simți totuși spiritul viu și atent din ei, care le permite să se „separe” cumva de ceea ce realizează în acel moment. Nu este o atenție tensionată, nu creează senzația de nerăbdare sau iritare, ci dimpotrivă, induce sentimentul de calm și siguranță. Ei nu par să se grăbească vreodată și dau mereu impresia că stăpânesc evenimentele din jur.

Povestindu-i lui Cezar toate aceste observații ale mele după experiența avută în Apellos, el mi-a spus că acelea erau unele dintre trăsăturile distinctive a ceea ce ar putea să însemne nivelul 4D de conștiință și de trai. Apellos era ca o „enclavă 4D” subpământeană, care prosperase uimitor și care manifesta o vie activitate în orașele de la suprafață, în special pe teritoriul țării noastre, ajutând și sădind semințele unor transformări viitoare de excepție în conștiința oamenilor.

În aceste condiții, era o adevărată plăcere să merg din nou în orașul lor, unde începeam să mă simt foarte bine primit și în care simțeam că mă integrez perfect. Méntia ne-a precizat că nu mai era nevoie să parcurgem traseul prin Tomassis, ci că puteam sosi în Apellos utilizând propria lor cale de comunicare prin intermediul acelui tip special de „lift”, care de fapt ținea locul unui fel de semi-teleportare.

Dispozitivul de translație a persoanelor și mărfurilor de la suprafața pământului în orașul Apellos

Am fost conduși de bărbatul din Apellos și de încă două gărzi în secțiunea mai retrasă a hangarului, ce era izolată de restul sălii prin niște pereți înalți, acolo unde văzusem la prima vizită dispozitivul de translație sub formă de cerc. Era destul de larg și, dacă adăugam arcada spectaculoasă și luminile albe care delimitau suprafața, provoca o impresie puternică. Nu am remarcat însă nicio consolă în apropiere, niciun dispozitiv de comandă.

Translația a fost mai simplă decât mi-am imaginat. Cezar, bărbatul din Apellos și cu mine am pășit în interiorul cercului ușor luminat. Cele două gărzi au rămas la o mică distanță de acesta, în exterior, asistând procesul. Când am pătruns în cerc, luminile de pe suprafața sa, ca niște linii și pătrate au devenit mai puternice, dar atunci am sesizat faptul că lumina albă avea și anumite reflexii violete, care o făcea și mai frumoasă. Luminile de pe marginea cercului, ce era destul de groasă, pulsau într-un ritm egal și destul de repede.

Practic, procesul translației se activa instantaneu după ce se pășea în interiorul cercului. Într-adevăr, am simțit atunci o

anumită senzație de furnicături în corp, cam la fel ca atunci când am trecut prin distorsiunea din al doilea tunel, pornind din Sala Proiecțiilor. Apoi a urmat un gen de „aspirație”, o ușoară senzație de amețeală, senzația unei călătorii cu liftul, dar cu o mare viteză, însă totul fiind oarecum învăluit în „ceață”. Apoi, după câteva secunde vederea s-a clarificat din nou și ne-am pomenit pe o platformă asemănătoare cu cea pe care fusesem la vizita mea anterioară în Apellos, dar ceva mai mică. Ne aflam de asemenea în interiorul unui cerc de aceeași mărime și structură, însă aici luminile lui erau de culoare albastră.

Am ieșit din cerc și bărbatul din Apellos ne-a invitat să-l urmăm într-o navetă mică, un fel de „capsulă” aerodinamică, ce avea patru locuri. Nu văzusem până atunci acel tip de navetă în Apellos. Capsula se afla la marginea platformei, în sustentație, integrată pe o „linie” cu arcade ce duceau spre centrul orașului, înainte de a păși în interiorul ei, m-am oprit câteva clipe pentru a admira din nou acel oraș superb, cu lumina lui extrem de plăcută și cu aerul foarte proaspăt, purtat de o briză ușoară. Am revăzut cu multă plăcere clădirile ca de cristal, strălucirea lor ce parcă atingea sufletul și m-am lăsat „îmbăiat” de murmurul specific, continuu, ce producea o stare de profundă relaxare în ființă.

O LUME 4D

Călătoria cu naveta a fost scurtă, viteza de deplasare fiind considerabilă. Capsula a oprit tot în dreptul unei platforme, în fața unei clădiri destul de înalte, despre care bărbatul din Apellos ne-a spus că reprezintă sediul de studiu și cercetare al orașului. Știam deja că acel sediu era condus de Méntia, cu care urma să ne întâlnim. Am pătruns pentru prima dată într-o construcție din orașul Apellos. Impresia a fost puternică, căci design-ul, formele, culorile, materialele, totul trimitea, cumva, la o imagine futuristă. Am remarcat mai ales rotunjimile, faptul că aproape nu existau colțuri sau unghiuri, ci totul era curbat și redat apoi pictural prin linii sau alte modele simbolice care aveau un efect foarte relaxant asupra psihicului și mentalului.

În holurile foarte largi am văzut puține persoane, care se deplasau fără grabă în diverse direcții și am remarcat ținuta lor demnă, dar mai ales frumusețea și armonia care le caracterizau. Nu păreau deloc mirate de prezența mea și a lui Cezar acolo, deși noi contrastam în mod evident ca îmbrăcăminte cu ceea ce purtau locuitorii din Apellos. Văzusem interioare ale unor clădiri din lumea noastră, asemănătoare cu cel din clădirea în care ne aflam noi atunci, dar cu toate acestea impresia era diferită. Poate că diferența venea de la radiația specifică a materialelor, poate din modul în care erau dispuse formele și soluțiile constructive ale spațiului, dar în orice caz, în Apellos parcă respiram „un altfel de aer”. Cezar a făcut chiar un scurt comentariu, certificând faptul că frecvența de vibrație a materiei și a mediului înconjurător era superioară celei din planul fizic de la suprafață. Încă o dată, el mi-a spus că Apellos întrunește condițiile de bază ale existenței în ceea ce noi numim dimensiunea 4D de existență, superioară celei 3D, a planului fizic. Deși civilizația din Apellos era bazată tot pe existența în planul fizic, totuși frecvența generală de vibrație era superioară, spre limita trecerii în planul eteric.

Condiția trupească a locuitorilor, modul lor de viață, forma de organizare socială, construcțiile și tehnologia, toate certificau un nivel cu mult superior a ceea ce poate fi întâlnit în mod obișnuit în lumea terestră de la suprafață. Erau, după părerea mea, un exemplu de urmat și acțiunile lor au dovedit că ei ne susțin și își doresc ca noi să evoluăm, pentru a depăși vicisitudinile acestei perioade critice a omenirii, în care ne aflăm în prezent.

Am fost conduși în partea din dreapta a marelui hol de la intrarea în acea clădire, unde am văzut ceea ce ar fi putut fi asemănat cu un lift din lumea noastră, atât doar că acesta părea că nu are pereți, ci doar o bază luminată, de formă rotundă. Cu toate acestea, puteam să observ o anumită semi-transparență, care delimita spațiul din interiorul liftului, de exterior, dar nu am putut să identific materialul din care acea suprafață era realizată. La o înălțime medie, pe peretele aproape transparent și circular era un panou ca un ecran ce rămânea închis la culoare, atâta timp cât în lift nu se afla nimeni. În momentul în care noi am pătruns în incinta acelui lift, ecranul s-a luminat discret, iar pe el au apărut mai multe indicative, dar și o structură schematică a clădirii, reprezentată

holografic și cu multe lumini ca de leduri, roșii și albastre, în interiorul ei. Bărbatul din Apellos a indicat cu degetele un anumit traseu pe acea reprezentare holografică și atunci am simțit imediat ascensiunea, lină la început, apoi tot mai rapidă, însă fără nicio senzație de disconfort. Vedeam totul sub mine, ca și cum aș fi zburat prin aer. La început a fost destul de înfricoșător, dar acolo exista ceva care te făcea să ai deplină încredere, era ceva ce nu pot descrie bine, dar care acționa într-un mod foarte benefic asupra subconștientului.

LABORATORUL DE CERCETARE

După mai puțin de 15 secunde liftul a încetinit și apoi s-a oprit, iar noi am pășit într-o sală imensă, în care predominau culorile alb și bleu. Spațiul era luminat pretutindeni de o lumină egală, foarte plăcută, dar nu vedeam niciun bec sau alt dispozitiv de iluminat. Mi-am dat seama imediat că era un laborator de cercetare ultrasofisticat. Am văzut acolo ansambluri și dispozitive ce îmi erau complet necunoscute, o tehnologie mult mai evoluată decât cea pe care o știm noi pe Pământ. La o privire generală, puteam spune că uriașul laborator era axat mai mult pe studii medicale, dar am remarcat și unele dotări ce mă făceau să cred că ar putea fi vorba despre studii în fizică și biologie.

Prima persoană pe care am văzut-o venind spre noi a fost Méntia. Știam deja că ea conducea domeniul științific al medicinei în Apellos, dar așa cum aveam să aflu mai târziu, i s-a încredințat de către Consiliu coordonarea întregii activități științifice la nivelul civilizației lor. În partea din spate a laboratorului am observat mai multe persoane, lucrând fiecare în fața unui ecran foarte mare, așa cum noi lucrăm la birou, în fața unui monitor mic. La ei, „monitorul” – în întregime transparent, ca o „sticlă” translucidă – avea dimensiuni foarte mari, cam trei metri în lungime și doi metri în înălțime. Proiecțiile la suprafața ecranelor erau holografice, de mică adâncime, iar oamenii de știință lucrau în picioare, în fața lor, dirijând cu mâinile tot felul de modificări ale acelor proiecții și operând comenzi mai ales prin intermediul vocii. Am remarcat că, în ciuda spațiului foarte mare de acolo și a faptului că în

interiorul lui se aflau zeci de persoane care își desfășurau activitatea, atmosfera era foarte liniștită și destinsă, fiind dominată de un fel de zumzet general, la o frecvență foarte plăcută.

Méntia ne-a întâmpinat zâmbind și ne-a rugat să o urmăm într-o parte laterală a acelei săli, unde am văzut mai multe aparate adecvate studiului medical. Am recunoscut sincer, în mine însumi, că acea femeie era superbă. M-a frapat însă un amănunt: atunci când am văzut-o în imaginile de pe ecranul holografic, ea mi s-a părut mai înaltă, dar în realitate am constatat că înălțimea ei nu depășea, după estimarea mea, cam 1,65 m. Purta un costum mulat pe corp, ca un fel de combinezon de culoare alb cu inserții bleu, având pe umăr un semn distinct de culoare aurie. Ochii negri, migdalați, plini de un „foc” lăuntric intens, accentuau forța ei interioară și personalitatea ei puternică. Méntia era foarte inteligentă și, din felul în care vorbea și se purta, demonstra o minte ascuțită, bine structurată și calculată.

Ne-am oprit în dreptul unui scaun ergonomie, având pe ambele margini ale sale multe accesorii și aparatură specială. Mi-am dat seama că era folosit pentru studiu, mai ales că la mică distanță de el se afla unul din ecranele holografice transparente de mari dimensiuni. Între ecran și acel scaun ergonomie erau alte câteva aparate de forme diferite, dar nu am observat cabluri de legătură. Probabil că civilizația din Apellos depășise de mult acest stadiu de evoluție tehnologică.

Era prima dată când mă întâlneam față în față cu Méntia și, după ce am ajuns în dreptul scaunului ergonomie, am surprins-o în timp ce mă privea cu mare atenție. A intrat direct în subiect, întrebându-ne ce anume face Eden și care este menirea lui.

— În mare, am înțeles principiul lui de funcționare, a spus ea. Sunt pulsuri dirijate și armonice de energie pe frecvențe specifice diverse. Este clar că în structura biologică se produc anumite transformări, în primul rând la nivel celular, care pot merge chiar până la nivelul ADN-ului. Vom verifica asta acum, dacă ești de acord. Nu am înțeles însă care este scopul real al aparatului.

— Bănuim că reprezintă o „poartă” de acces la anumite noduri spațio-temporale, iar prin ele, la dimensiuni subtile, a spus Cezar.

Méntia se gândi puțin, apoi vorbi cu o voce scăzută, mai mult pentru ea:

— Are sens. Cel din scaun devine el însuși „poarta”.

Se îndreptă apoi spre ecranul holografic, care la apropierea ei se lumină, prezentând anumite grafice. Privind-o din profil, abia atunci am observat că la gulerul ușor ridicat al combinezonului era atașat un mic dispozitiv în formă de cerc, care începuse să lumineze intermitent, dar discret, schimbându-și constant culoarea. Méntia a modificat anumiți parametri cu mâna dreaptă direct pe imaginea holografică, în timp ce mâna stângă o ținea puțin lateral de trup, așezată pe unul dintre aparatele destul de complicate, care părea a fi un fel de convertor al informației. Degetele ei se mișcau corelat cu imaginile de pe ecran, dar nu puteam spune ce anume urmărea să obțină. Vedeam multe simboluri, imagini, fragmente de imagini, animații și grafice, într-o derulare rapidă. Totul a durat mai puțin de jumătate de minut, dar în acel scurt interval de timp ea a părut complet absorbită în ceea ce făcea. Brusc, concentrarea ei devenise totală, ca și cum noi nu mai eram lângă ea.

ANALIZE ȘTIINȚIFICE ȘI UNELE RĂSPUNSURI. VERIGA LIPSĂ

Apoi s-a dat înapoi un pas și mi s-a adresat direct, spunându-mi că, dacă eram de acord, puteam face împreună unele investigații științifice neinvazive, deoarece tehnologia lor permitea o analiză foarte specială a structurilor biologice, până la nivel cuantic. M-am așezat în acel scaun ergonomie și, imediat, din partea lui dreaptă s-a ridicat un braț ce avea la capăt o placă dintr-un metal perfect lustruit. Brațul m-a „scanat” în regiunea capului, apoi s-a retras. Îl vedeam pe Cezar cum venise lângă marele ecran, urmărind cu atenție schimbările ce apăreau pe el.

Méntia mi-a spus apoi să nu mă sperii, pentru că pentru un timp scurt nu voi mai percepe exteriorul, ci voi fi cufundat într-o lumină albă, puternică. Mi-a explicat că un câmp energetic vitalizant și foarte penetrant avea să mă înconjoare în totalitate. Abia încheiase de vorbit când, într-adevăr, am văzut

cum din laterala mea dreaptă se ridica precum un zid ceva alb cu irizații sidefii, după care brusc m-am simțit cuprins într-un nor alb de mare densitate. Am putut atunci să simt în interiorul organismului meu zonele slabe și cele puternice, am perceput organele care lucrau armonios și unde existau anumite probleme, gradul de puritate a sângelui, precum și „uzura” celulară. Într-un fel, era ca o transmisie telepatică, dar în realitate simțeam ca și cum „citeam” toate acele rezultate în interiorul meu, într-un mod foarte liber și natural.

Apoi, după aproximativ un minut „norul alb” s-a disipat gradat și am văzut din nou spațiul ambiental al laboratorului. Méntia mi-a făcut semn să vin în fața ecranului împreună cu Cezar, pentru a ne arăta o structură celulară și un flux energetic care o străbătea. În dreapta acelei structuri, pe imaginea holografică puteam vedea macromolecula de ADN, dar în forma ei biologică, aș putea zice „în timp real”. Apoi imaginile au început să se succeadă repede, arătând o „pătrundere” în structura ADN-ului până la nivel de atomi și legături covalente.

Méntia a explicat, referindu-se la mine:

— Organismul tău trece printr-o perioadă de accelerare evidentă a unor procese biochimice interioare, care ne arată chiar un fel de „rearanjare” a sa. Aparatele înregistrează o creștere a numărului de fotoni în schimburile celulare. Există niște modificări chiar și la nivelul ADN-ului, în special la legăturile pe care le fac, separat, atomii de potasiu și cei de zinc în ADN.

A făcut apoi o scurtă pauză, apoi s-a întors spre mine și m-a rugat să-i spun cum am ajuns de fapt să percep imaginile akashice în Eden, pentru ca ea să aibă o idee mai clară despre ceea ce s-a petrecut atunci. L-am privit pe Cezar și, având aprobarea lui din privire, am povestit cum a început totul, de la transmisia subtilă în Camera Ocultă din Irak, în legătură cu cristalul eteric, la percepția telepatică prin care am „văzut” planurile de construcție ale aparatului; apoi modul în care el a fost construit, principiile lui de bază și felul în care mă antrenam. Méntia mă asculta cu atenție, mă aproba din când în când atunci când repetam ceea ce ea deja știa, iar la sfârșit mi-a spus:

— Acum am o imagine destul de clară asupra situației. Dacă voi corela descrierile cu rezultatele pe care le-am obținut

din scanarea organismului tău, apare ceva neobișnuit. E o verigă ce lipsește. În toată această „aventură” pe care ai avut-o cu Eden, era imposibil să ajungi la acest stadiu de transformare a percepțiilor, doar prin caracteristicile aparatului. Graficele îmi arată, din interpolare, că evoluția în cadrul antrenamentelor nu a fost constantă. În tot acest proces trebuie să mai fie ceva despre care nu mi-ați spus sau pe care nici voi nu-l cunoașteți.

CONCLUZIA FINALĂ

A urmat o pauză de mai multe secunde și, înainte ca aceasta să devină stânjenitoare, Cezar a răspuns:

— Există, într-adevăr, un element care nu a fost menționat. Nu pentru că am fi dorit să ascundem ceva, ci din respect și considerație pentru persoana care este implicată. Statutul ei este special și ea nu dorește să fie cunoscută, dar poate că în acest context al lucrurilor este chiar mai bine dacă ne cunoaștem cu toții.

Apoi Cezar m-a rugat pe mine să vorbesc despre Elinor și despre elixirul pe care el mi l-a oferit pentru a ajuta evoluția mea în timpul antrenamentelor pe care le-am realizat cu „mașina spațiului și a timpului”. Am sintetizat atunci repede, în câteva cuvinte, legătura noastră cu Elinor, am vorbit pe scurt despre cunoașterea lui extraordinară în arta alchimiei și am punctat elementele referitoare la administrarea acelui „elixir”, de fapt o esență spagirică puternică, și efectele purificatoare remarcabile pe care le-a avut asupra mea. Am menționat de asemenea și implicarea lui Elinor în proiectul nostru, dar și motivele care ne-au determinat până atunci să nu abordăm calea oficială de dezvoltare a lui.

La sfârșit am observat că Méntia era cu adevărat impresionată și totodată foarte interesată de ceea ce eu am relatat. Interesul ei nedisimulat a făcut-o să ne spună că, prin natura preocupărilor ei profunde în domeniul medical – corelat de asemenea cu alte domenii conexe, cum ar fi biologia și fizica cuantică – studiase parțial și domeniul alchimiei. Sesizam chiar o efervescență în felul în care vorbea acum și o anumită inspirație în felul în care analiza lucrurile, entuziasmul

cunoscut al cercetătorului care „prinde” o idee nouă și este pe cale să o dezlege.

— Nu m-am gândit la această posibilitate, cu alchimia, dar acum lucrurile îmi apar ca fiind evidente, a spus ea. Este clar că acel elixir a contribuit cel mai mult la „saltul” pe care l-ai realizat, deoarece doar aparatul singur nu ar fi putut să provoace în organismul tău așa multe combinații biochimice și transformări la nivel celular, care să fie stabile și „curate”, astfel încât să-ți faciliteze viziunile pe care le-ai avut. Probabil că pentru asta ar fi fost necesar un timp mult mai îndelungat...

Apoi ea tăcu brusc, preocupată de o idee ce părea că îi acaparează atunci întreaga atenție. Era în fața unuia dintre aparate, destul de complicat ca structură, lucrând la el într-un mod pe care îl puteam asocia cu programarea în domeniul computerelor. După câteva secunde ne-a spus, continuând să lucreze:

— Dacă ai fi folosit doar posibilitățile lui Eden, ar fi fost nevoie de aproximativ patru ani pentru ca acele transformări să se producă în ființa ta. Așa, însă, folosind elixirul alchimic, ai avut nevoie de aproximativ o lună.

După aceea ea a venit în fața noastră și ne-a spus că dorește să aranjăm o întâlnire între ea și Elinor, dacă el va fi de acord. Pentru aceasta, va veni la suprafață, oferindu-se să ne ajute și în ceea ce privește proiectul, deoarece avea mandat în această privință de la Consiliul din Apellos. A adăugat că dorește să aibă o convorbire importantă cu Elinor, în perspectiva ajutorului pe care Apellos își propune să-l acorde populației din România.

— În anumite zone de pe glob se procedează în mod identic, ne-a spus ea. Există multe alte orașe subterane care au hotărât să ajute populația de la suprafață, ce corespunde zonei lor de proiecție subterană. Este o acțiune coordonată.

Ne-am bucurat că legătura cu Apellos devenea tot mai puternică și am primit cu bucurie cererea Méntiei de a ne vizita. Totuși, i-am cerut un scurt răgaz pentru răspunsul final, deoarece trebuia să avem confirmarea din partea lui Elinor.

ELINOR ȘI MENTIA: O DISCUȚIE MEMORABILĂ

Ne-am reîntors din Apellos prin aceeași metodă folosită la venire, utilizând „liftul” de semi-teleportare. Am ajuns în București noaptea foarte târziu. Cezar a rămas la Baza Alpha, pentru a rezolva unele probleme, urmând să vină și el a doua zi în capitală.

La vilă, Elinor se afla în laboratorul său de la subsol. Nu m-am mirat prea mult, chiar dacă era cam 3 dimineața. Părea că nu doarme și nu se odihnește niciodată sau cel puțin eu nu l-am văzut vreodată să facă asta, chiar dacă de-a lungul timpului am petrecut mai multe zile împreună.

CONFIRMĂRI

Stabilisem cu Cezar să-l înștiințăm pe Elinor despre existența orașului Apellos din scoarța Pământului și despre legăturile noastre cu acea civilizație, deoarece trebuia să-i spunem despre Méntia și rugămintea ei de a-l întâlni. Eram cam obosit, dar m-am gândit totuși să profit de ocazie și să-i fac un rezumat asupra acestor aspecte. Elinor m-a ascultat cu atenție, dar puteam să observ că nu era surprins de ceea ce îi împărtășeam. Chiar mai mult, din aprobările lui tacite cu capul mi-am dat seama că știa foarte bine despre misterele din interiorul Pământului. Eram puțin contrariat și la un moment dat m-am oprit din relatare, pentru a face o remarcă:

— Pari să fii destul de familiarizat cu structura internă a planetei... Nu ești surprins nici când îți spun despre existența orașelor de acolo. Acum, pot să înțeleg asta din faptul că internetul cuprinde multe referințe în legătură cu acest subiect, dar chiar și când am menționat despre Shambala, tu ai păstrat aceeași atitudine.

— Asta pentru că am fost acolo de multe ori, mi-a răspuns Elinor zâmbind. La un moment dat acest lucru devine o necesitate, mai ales prin prisma unor misiuni importante ce trebuie îndeplinite la suprafață.

Am rămas mut de uimire. Surpriza mea trebuie să-l fi amuzat pe Elinor, căci a continuat să-mi explice:

— Tu știi deja foarte bine că atunci când corpul și mintea ajung la un grad înalt de purificare, frecvența de vibrație personală crește foarte mult și atunci ai acces la realități pe care omul obișnuit nu doar că nu le înțelege, dar nici măcar nu știe despre existența lor sau, mai rău, le neagă cu îndârjire.

Am tăcut puțin, pentru că mi-am simțit sufletul inundat de o mare bucurie și de dorința de a ajunge și eu în acel tărâm așa-zis „mitic”, pe care am avut totuși ocazia să-l văd de foarte aproape.

Bănuiam modalitatea prin care Elinor a avut acces în Shambala, dar cu toate acestea am formulat o „întrebare”, care de fapt era o certitudine:

— Cred că ceea ce ai obținut prin intermediul alchimiei ți-a oferit această posibilitate.

Elinor nu mi-a răspuns, dar a înclinat afirmativ capul. Am avut atunci tendința să-l întreb mai multe despre Shambala, despre locuitorii ei, despre ce a văzut efectiv acolo și mai ales ce a făcut acolo, dar imediat am simțit, ca un răspuns telepatic din partea lui, că nu este momentul pentru o astfel de discuție.

Am revenit la cele ce îi spuneam despre Apellos și i-am vorbit despre Méntia, despre funcția ei acolo și despre călătoria mea și a lui Cezar în acel oraș, din care tocmai ne-am întors. I-am relatat cum am ajuns să-i spunem Méntiei despre esența spagirică pe care am luat-o în doze progresive și, bineînțeles, despre cine mi-a dat-o. În final, am formulat rugămintea femeii speciale din Apellos de a se întâlni cu el, remarcând faptul că civilizația de acolo dorește să ajute populația țării noastre și, cel mai probabil, Méntia a văzut o oportunitate pentru aceasta în întâlnirea pe care o dorea.

Elinor a acceptat imediat acea propunere, căci, evident, în cazul Méntiei nu se punea problema confidențialității; prin chiar statutul și nivelul ei de evoluție, ea făcea parte dintr-o categorie superioară, dintr-o „lume” comună cu cea a lui Elinor, care vede și percepe într-un mod elevat natura realității.

A fost de altfel singura dată când s-a pus problema ca Elinor să se întâlnească cu cineva prin intermediul nostru. Știam deja că poziția în societate a unor astfel de ființe umane, precum doctorul Xien, Shin Li sau Elinor trebuie să fie foarte ocultată, pentru ca misiunile lor să decurgă într-un mod cât mai liber. Omenirea actuală, în majoritatea ei covârșitoare, nu este

capabilă să înțeleagă deocamdată natura unor astfel de acțiuni sau cauzele care le guvernează. Datorită opacității conștiinței lor, oamenii ar pune piedici în calea unor astfel de misiuni spirituale importante, care de fapt sunt exclusiv îndreptate spre binele societății. Tocmai de aceea, pentru unele dintre aceste ființe superioare, care sunt implicate în proiecte complicate la diferite niveluri ale omenirii, condiția esențială este ocultarea perfectă. Ele trăiesc în societate și par a fi integrate în ea, dar cu toate acestea nu ies niciodată în evidență, își iau cu mare atenție măsuri de precauție și au grijă să „traverseze” epoci întregi, sute sau chiar mii de ani, aproape fără să fie remarcate.

INEDIT ȘI UIMITOR DESPRE MÉNTIA

Personalitatea acestei femei din Apellos mi s-a părut fascinantă de la primul contact vizual. Stabilisem cu Méntia, care părea să fie foarte eficientă în tot ceea ce își propunea, să ne întâlnim în cursul acelei zile în București. Dacă Elinor accepta discuția cu ea, atunci aceasta putea să aibă loc chiar în vila lui. Răspunsul său a fost pozitiv, astfel încât m-am întâlnit cu Méntia în oraș și ne-am îndreptat apoi spre casă, fiind destul de emoționat de prezența ei lângă mine. Impactul energetic subtil fusese puternic atunci când am văzut-o prima dată, în imaginea de pe ecranul holografic; apoi, în Apellos, i-am admirat prezența foarte „intensă” și natura mentală deosebită. Acum, când se afla fizic în dreapta mea, în mașină, puteam spune că radiația ei subtilă era chiar mai puternică, probabil datorită stării de concentrare mentală în care se afla. Era mai tăcută decât la întâlnirea din Apellos, care avusese loc cu o zi înainte; mai interiorizată, dar în același timp am simțit din atitudinea ei că devenise cumva mai permisibilă, probabil datorită faptului că deja legăturile între civilizațiile noastre începeau să prindă contur tot mai mult. Pentru mine era evident că atunci ea se focaliza asupra întâlnirii cu Elinor, pe care o considera importantă.

Eram însă emoționat și pentru situația specială în care mă aflam. Realizam că, pentru prima dată în lumea noastră fizică eram în prezența unei ființe care făcea parte din altă civilizație,

având puternice influențe de natură extraterestră. Probabil că Méntia mi-a perceput gândurile și emoțiile, căci mi-a spus:

— Da, influența extraterestră este puternică în ADN-ul nostru și, în termeni de epoci, relativ recentă. În primul rând este o hibridizare cu una dintre civilizațiile pe care voi le numiți „pleiadiene”. Structura ADN-ului nostru este însă mult mai complexă și în cadrul ei există și alte ramuri de hibridizare: cea cu ADN-ul ființelor siriusiene și cea cu ADN-ul ființelor din sistemul planetar al stelei Spica (*Spica este cea mai luminoasă stea din constelația Fecioara, fiind o stea binară (ea este de fapt un sistem stelar format din două stele, care orbitează centrul de masă al sistemului). Spica se află la o distanță de 260 de ani lumină de Sistemul nostru Solar – n. ed.*), după cum apare ea în cataloagele voastre astronomice. Din anumite rațiuni nu am dorit ca acest lucru să fie cunoscut până acum de voi, dar colaborarea începe să fie fructuoasă și unele lucruri pot fi împărtășite.

Româna ei era foarte corectă și totodată „dulce”, pentru că nu pot găsi un alt cuvânt ca să exprim mai bine accentul slab, dar savuros, pe care îl avea. I-am spus aceasta și mi-a mulțumit, zâmbind discret. A adăugat apoi, că în limbajul celor din Apellos numele ei nu se pronunță „Méntia”, așa cum mi s-a recomandat la prima „teleconferință”.

— „Méntia” este mai ușor de pronunțat pentru voi. În realitate, numele meu este Mentiktla, care în limba noastră înseamnă „rază de bucurie”.

Felul în care și-a pronunțat numele în propria ei limbă a sunat foarte plăcut, evocându-mi ceva din „stilul” mayaș, deși între Apellos și vechiul popor nu știam să existe vreo legătură. Am întrebat-o apoi dacă vine des „la suprafață” și, dacă poate să îmi spună, în ce scop face aceasta.

— Da, vin regulat în lumea voastră și uneori rămân pentru perioade mai lungi de timp. Sunt misiuni de documentare și de ajutor sub diferite forme, pe care îl pot acorda, în special în domeniile medical și biologic. Structurile noastre sunt destul de bine dezvoltate aici, în lumea voastră, iar acțiunile pe care le întreprindem nu ies cu nimic din comun.

— Și susții această activitate doar în România? am întrebat, curios să aflu „aria ei de acoperire” în lume.

— Nu, firește că lucrăm și în alte state. Colaborările sunt foarte extinse și complexe.

— Dar cum te descurci acolo?

— La ce te referi?

— La limba vorbită, la discuții, am precizat eu. S-a uitat la mine puțin mirată și mi-a spus:

— Cunosc foarte bine douăzeci si trei de limbi de limbi și dialecte străine și nu întâmpin nicio problemă de comunicare în zonele în care ne desfășurăm activitatea. De multe ori combinăm limbajul vorbit cu transmisiile telepatice.

Am înghițit în sec, căci performanța ei era cu mult peste „standardul” unui poliglot obișnuit. Dar, într-un fel, acest lucru era explicabil, dată fiind inteligența ei extraordinară și capacitățile mentale speciale pe care le aveau cei din Apellos. Într-o discuție pe care am avut-o cu bărbatul din Apellos, imediat după prima „teleconferință” cu Méntia, el mi-a spus că, din punctul de vedere al modului în care noi considerăm și „măsurăm” inteligența ființelor umane, Méntia are coeficientul IQ de 174, destul de mult peste condiția de geniu. Mi-a mai spus că este ambidextră (*Persoană care se folosește cu aceeași îndemânare de ambele mâini – n. ed.*) și că are vârsta biologică de 41 de ani, chiar dacă, așa după cum am putut și eu să constat, ea arată ca o femeie de cel mult 30 de ani.

Îi priveam admirativ chipul din profil și alura corpului ei zvelt, atletic. Atunci când am văzut-o pentru prima dată, în urmă cu aproape un an, ca imagine pe ecranul holografic, a fost surpriza momentului. Mai apoi a urmat discuția sintetică dintre mine și ea, astfel încât nu am putut să mă focalizez prea bine asupra caracteristicilor persoanei. În Apellos, pe de altă parte, scopul întâlnirii a fost precis, iar durata ei destul de scurtă. Abia acum simțeam o anumită relaxare în comunicare și aveam timpul disponibil pentru a face observații mai atente, căci interacțiunea mea cu Méntia era mult mai liberă și lipsită de „presiunea timpului”.

Se însera, dar lumina amurgului făcea ca pielea ei foarte deschisă la culoare, spre alb, să contrasteze și mai mult cu părul ei negru, cam până pe la umeri, drept și lucios. Ceva din acea imagine de profil mă trimitea cu gândul la sculpturile din Grecia Antică sau mai curând la reprezentările picturale ale Egiptului Antic. Un element pe care l-am remarcat cu oarecare surprindere a fost că, deși era foarte frumoasă și elegantă, Méntia nu era machiată și nu purta niciun fel de accesorii. Nu am observat să aibă cercei, brățări, inele, medalioane sau alte

pandantive. Cu toate acestea, ea emana o eleganță rafinată, nobilă, ca o trăsătură distinctivă a propriului ei trup. Nici în cazul întâlnirilor pe care le-am avut cu ea ulterior, nu am văzut vreodată să poarte fuste sau rochii cu decolteuri, ci întotdeauna purta haine aproape mulate pe corp, elegante și atent combinate. Totuși, de mai multe ori am văzut că la gulerul scurt al bluzei sau, uneori, în zona de jos a mânecilor, avea un fel de bandă cu un model ce imita cumva broderiile românești și am tras concluzia că acestea îi sunt pe plac.

CINCI ORAȘE SUBTERANE ȘI AJUTORUL LOR NEBĂNUIT

Discuția a continuat pe seama acțiunilor ei la suprafața pământului și în mod special în zona României. Mi-a spus că preferă zonele mai retrase, cu puțini oameni, cum ar fi orașele mici, comunele și uneori chiar satele, chiar dacă, fiind o specialistă în domeniul medicinei și al biologiei, ar fi putut găsi mai multe posibilități de acțiune și manifestare în orașele mari. A preferat să-și desfășoare activitatea întotdeauna în zonele de munte și nu a fost atrasă niciodată de orașele cu litoral, fie el la mare sau ocean.

— Cred că este o trăsătură specifică civilizației noastre. Preferăm mereu înălțimile munților, clima lor. Aglomerările urbane sunt doar opțiunea voastră, nu e neapărat nevoie de așa ceva. Dar societatea voastră a luat această cale și, în timp, ați creat anumite dezechilibre. Eu vin în astfel de locuri numai

atunci când este absolut necesar. Dar nu suntem singurii care acționăm în acest fel.

N-am înțeles prea bine ce a vrut să spună. Am întrebat:

— Te referi la alte populații din interiorul planetei?

— Da, există cinci orașe subterane, asemănătoare cu Apellos, care sunt relativ apropiate de suprafață, fiecare cu civilizația lui specifică. În timp s-a format o rețea de comunicare între cei care acționăm în lumea voastră și venim din cele cinci orașe. E mai eficient așa.

Mi-am adus aminte de dezvăluirile despre acest aspect, pe care mi le-a făcut unul dintre însoțitorii pe care i-am avut la prima vizită în hangarul celor din Apellos. La fel ca Méntia, el mi-a spus că există cinci orașe principale sub suprafața terestră ce corespunde României și chiar a menționat localizările lor generale. Am amintit asta în discuția cu Méntia și i-am spus și despre vizita în Tomassis.

— Tomassis este la mare adâncime, nu se încadrează în categoria celor cinci orașe mai apropiate de suprafață, așa cum este Apellos. Cel din zona Dobrogei corespunde aproximativ la verticală cu orașul Tulcea, iar cel din nord-estul țării este sub munții Ceahlău. Populația țării voastre este bine susținută.

Am zâmbit admirativ. Era confortabil să știm că nu suntem singuri și că avem sprijin, chiar dacă într-un mod ocultat. Dar, m-am gândit mai apoi, dacă tot există o astfel de mișcare destul de intensă a celor din „interior” și dacă sunt așa de avansați tehnologic și doresc să susțină România, cum se face atunci că ei nu acționează mai prompt, pentru a determina schimbări mult mai rapide și eficiente la nivelul întregii țări? I-am împărtășit și Méntiei această nedumerire. A fost pentru prima dată când i-am văzut surâsul fermecător.

— Acționăm mai mult decât îți poți imagina. Uneori, asta a mers până la sacrificiu. Este însă drept că înainte, în secolele trecute, era mai ușor de intervenit, deoarece structura societății voastre și mijloacele tehnologice pe care ea le avea la dispoziție erau precare. Intervențiile noastre erau mai eficiente, fără să stârnească bănuieli. Acum, însă, este nevoie de mult mai multă precauție. Dar au existat în istoria voastră cazuri în care anumite persoane ce aveau legătură cu noi s-au manifestat în mod direct și chiar s-au sacrificat pentru binele națiunii voastre.

Am fost foarte surprins să aud asta. Am rugat-o să-mi dea un exemplu.

— Este considerată chiar erou național. În societate ea a avut numele de Ecaterina Teodoroiu (*Născută Toderoiu în 1894, ea a murit în 1917 în bătălia de la Mărășești, în fruntea unui pluton de infanterie al Armatei Române, în Primul Război Mondial – n. ed.*). Chiar dacă ea a fost și încă este considerată de către aproape toată lumea „un om obișnuit”, în sensul că ambii ei părinți ar fi fost ființe umane care au aparținut civilizației de la suprafața pământului, în realitate unul dintre părinții ei era de la „suprafață”, iar celălalt din „interior”, însă nu din Apellos. Acolo, numele ei a fost Amnita. Există chiar o poveste locală ce se referă la nașterea ei specială. Datorită combinației specifice de ADN, ea a avut gena ființelor subpământene, ceea ce a determinat ca ea să aibă impulsul de a acționa așa cum a făcut-o. Astfel de ființe manifestă un spirit foarte puternic, dar asta nu înseamnă că toți cei care s-au evidențiat ca eroi sau mari conducători în istoria țării voastre, au provenit din orașele noastre subterane.

Recunosc că nu m-aș fi gândit niciodată la ceea ce Méntia îmi spunea. Era uluitor, dar totodată simțeam un val de recunoștință îndreptat spre aceste ființe din „interior”, care ne ajută de secole să depășim momentele dificile ale istoriei noastre. Gândindu-mă mai bine, abia atunci am realizat că teritoriul de azi al României a fost ținta a numeroase cotropiri, dar când acestea au ajuns în zona de proiecție la suprafață a orașelor din interiorul Pământului, ele au fost mai puțin eficiente sau chiar s-au oprit complet. În Transilvania, de pildă, timp de secole și chiar mii de ani înainte, nu a intrat nimeni, nu a trecut nimeni de pădurile înfricoșătoare sau de brâul Munților Apuseni. Sau, chiar și după sute de ani de ocupație austro-ungară, aceasta s-a retras fără să lase aproape niciun fel de urme. Nu s-a preluat mai nimic de la unguri sau austrieci, nu s-a realizat nicio mixare a limbii, obiceiurilor sau tradițiilor. Aceeași caracteristică este și în nord, în Bucovina. În munți ne-am găsit mereu apărarea și șansele de reușită. Și tot munții reprezintă, în general vorbind, calea celor din „interior”, prin care ei vin la suprafață. Acolo sunt portalurile principale de legătură cu „interiorul”. Tocmai de aceea, nu era deloc întâmplător că Méntia prefera doar zonele muntoase și își realiza o mare parte din misiunile ei într-un astfel de cadru.

GENII, ADN, TEHNOLOGIE

După ce mi-am permis aceste reflexii lăuntrice timp de câteva secunde, am revenit la discuția noastră despre zonele muntoase pe care Méntia le prefera.

— Asta înseamnă că aveți conexiuni în astfel de zone muntoase, am spus, dorind să înțeleg felul în care interacționează cu populația locală toți cei care vin „la suprafață”.

— Colaborăm cu mai multe asociații de profil, a spus Méntia. Eu sunt mai ales interesată să ajut copiii care sunt încarnări ale unor ființe speciale și care au nevoie de susținere pentru a se manifesta. Te-ai aștepta ca ei să provină din orașele mari, dar e chiar invers; cei mai multi vin în astfel de zone limitrofe, mai puțin populate. Statisticile noastre arată de asemenea o densitate mai mare a lor spre zonele de munte.

— Dar cum îi identificați? am întrebat cu mirare. Doar nu există un „tabel cu reîncarnări”.

— Nici nu e nevoie de așa ceva, mi-a răspuns ea. Ne dăm seama din studiul ADN-ului. Voi încă nu ați descoperit această tehnologie, dar în interiorul macromoleculei există niște grupări sau formațiuni specifice, care indică posibilități latente precise de manifestare a acelei persoane în această lume, la un nivel mult superior. Atunci când identificăm o astfel de familie de „semnături cuantice”, știm că acel copil poate să aibă un destin special.

Entuziasmat de astfel de posibilități tehnologice foarte avansate, am spus:

— Puteți folosi apoi ecranul holografic pentru informații suplimentare despre acea persoană în viitor.

— Sondarea viitorului prinde contur abia de la o anumită vârstă, iar în astfel de cazuri este chiar mai incertă, deoarece acea persoană specială are mai multe grade de libertate și liniile temporale de acțiune sunt numeroase și dificil de urmărit chiar și pentru noi. Dar este totuși adevărat că această metodă ne oferă uneori idei de acțiune, pentru a nu interfera prea mult cu alți factori determinanți din viața copilului.

— Înțeleg că e mai mult o susținere generală a persoanei, urmând ca ea să se dezvolte după cum dorește.

— Chiar mai mult decât atât, în funcție de anumite alegeri ulterioare, putem spune cu destul de mare precizie în ce direcție anume se vor manifesta caracteristicile speciale ale acelor ființe. Apoi, discret, susținem într-un mod „nevăzut” acești copii sau chiar tineri și căutăm să-i ajutăm, fără ca cei din jurul lor să bănuiască acest lucru. Pe măsură ce ei cresc, apărem în viața lor fie ca profesori, fie ca meditatori sau acționăm prin intermediul firmelor noastre.

— Dar ei sunt conștienți că sunt susținuți în acest mod?

— În general, consideră că au oportunități fericite în viață, iar noi căutăm să le întărim această convingere. Ne-am rafinat mult modurile de acțiune și putem trece aproape „nedetectați”. Totuși, în foarte rare cazuri, unii dintre ei, care sunt dotați cu o intuiție specială, încep să-și pună anumite întrebări. Dar, pentru că noi nu avem decât dorința de a ajuta, ne putem de asemenea retrage imediat atunci când lucrurile ajung la o anumită limită.

Eram impresionat nu doar de gradul avansat al tehnologiei lor, ci și de latura lor umană, de ajutorul altruist pe care îl ofereau.

— Ai acționat la fel și în alte țări? am întrebat.

— Nu am călătorit foarte mult, dar sunt mereu la zi cu ultimele voastre descoperiri în știința medicală, în biologie și fizică. Unele dintre ele, însă, nu sunt date niciodată publicității, după cum cred că știi deja.

Uimit, am întrebat-o:

— Dar cum ai acces la acestea? V-ați infiltrat și în Servicii?

— Nu, asta nu ne interesează. Politica, sistemul vostru decizional, luptele de culise între Agențiile de spionaj și contraspionaj, toate astea sunt departe de sfera noastră de interes. Ne place ceea ce este curat, pur și superior. Însă tehnologia noastră este mai avansată decât tot ceea ce există acum pe Pământ în mod oficial și ne permite să intrăm chiar și acolo unde se crede că este ascuns sau inaccesibil.

— Adică pe *darknet*, am spus eu, crezând că am înțeles.

— Nu doar acolo. Ți-am spus, tehnologia noastră nu e limitată doar la fluxurile de informații dirijate în special prin electricitate, așa cum e în lumea voastră în prezent. Méntia

scoase din geanta ei de voiaj un fel de tabletă, puțin mai mare decât cele de pe piața noastră, dar foarte

simplă. Practic, era ca o suprafață de sticlă, rotunjită la margini, cu o grosime cam de cinci milimetri.

Pe suprafața ei au apărut imediat anumite puncte luminoase, la colțuri în special, de culori diferite. Nu puteam privi cu atenție, deoarece conduceam, dar mi-am dat seama totuși că sistemul de prezentare era foarte apropiat de ceea ce văzusem pe ecranul holografic. Totuși, acea „tabletă” părea că expune imaginea doar în format bidimensional.

Probabil că Méntia mi-a perceput telepatic gândul, căci a precizat imediat:

— Opțiunea bidimensională este doar pentru aici, la suprafață, pentru a nu șoca. În rest, desigur că lucrez pe această tabletă, cum îi spuneți voi, în sistem holografic. Funcțiile ei de căutare sunt mult mai sofisticate, dar cel mai important este că ea permite accesul la informații care există chiar și în afara conectării pe cale electromagnetică. Nu are importanță dacă dispozitivul de stocare este sau nu conectat la „rețea”.

CONTACT EXTRATERESTRU: STATUS QUO ÎN SOCIETATE

Am rămas perplex. O astfel de tehnologie „la purtător” era încă de neconceput la noi, cei de la suprafață, cel puțin din cele ce eu știam până atunci.

— Asta seamănă mai mult cu o achiziție extraterestră, am spus, oarecum în glumă.

Méntia mi-a răspuns însă într-un mod foarte natural și serios:

— Bineînțeles. Avem multe proiecte în desfășurare cu unele civilizații extraterestre avansate. Dar, la urma urmelor, asta este firesc în cazul nostru. Nu înțeleg de ce voi vă chinuiți așa mult cu această negare fără sens a existenței lor.

— Păi, se are în vedere impactul social pe care astfel de dezvăluiri l-ar determina, dar mai ales interesele oculte care există, i-am răspuns eu.

— Da, cunoaștem toate acestea, dar primul motiv este falsificat, iar al doilea ține în special de voința populației.

— Falsificat? În ce sens? am cerut eu lămuriri.

— „Impactul” negativ asupra societății, în special acela de natură religioasă, nu ar determina haosul la care se așteaptă autoritățile voastre. Este o supradimensionare intenționat calculată a acestui efect, în scopul de a speria și a introduce respingere pentru această idee a dezvăluirii. Ar putea fi unele focare de nemulțumiri, dar ele nu vor prolifera prea mult. Situația s-a mai schimbat în ultimii cincisprezece ani.

— Și noi știm asta, avem studii realizate în secret. Însă există oponența unor forțe despre care văd că și tu ești avizată.

— Evident. Cum altfel? Cunoaștem bine dedesubturile intereselor „oculte” și ce vor de fapt aceste ființe avide de putere.

— O altă idee a fost contactarea directă a omenirii de către cel puțin una dintre civilizațiile avansate; s-a pus problema aterizării lor directe cu navele lor. Am văzut documentația unor astfel de planuri, măsuri, posibilități și efectele lor asupra societății, am spus eu, sperând să o surprind cu această informație.

— Știm și despre acest lucru, a zis ea, zâmbind. La un moment dat planul chiar a fost de actualitate, dar o analiză mai aprofundată a arătat că nivelul de conștiință și de voință a omenirii nu întrunea condițiile necesare pentru a se realiza un astfel de contact. Acest plan a fost dezvăluit de către alte grupări de ființe extraterestre cu interese obscure către unele grupări secrete de oameni de la suprafața planetei.

Méntia devenise îngândurată, iar vocea ei scăzuse în intensitate. Privea fix înainte, prin sticla parbrizului și părea preocupată de ceva anume.

— Cred că voi cunoașteți deja aceste lucruri, adăugat ea.

A trebuit să admit că eu, cel puțin, nu cunoșteam acele date. După un timp de tăcere, ea a continuat să vorbească, însă de data aceasta pe un ton egal, aproape monoton, cu o mare concentrare.

— Reprezentanții acestor grupări oculte, având o mare putere de influență, au manipulat în așa fel lucrurile, încât oamenii să fie îndoctrinați cu ideea xenofobiei fată de ființele extraterestre. Și atunci, în cazul în care navele extraterestre ar fi coborât pe Pământ, s-ar fi creat un haos de nedescris, care ar fi putut anula intervenția benefică ce s-a dorit pentru civilizația umană.

Acum înțelegeam mult mai bine toată „busculada” mediatică ce apăruse în urmă cu 10-12 ani, dar căreia nu-i acordasem o atenție deosebită.

— Dacă mă gândesc bine, Hollywood-ul a pus serios umărul la fabricarea acestei percepții în subconștientul oamenilor, am spus. Mare parte din serialele și filmele așa-zis SF, care au fost create în ultimii treizeci de ani, au fost direcționare spre a convinge populația că ar trebui să lupte cu arma în mână împotriva unui atac extraterestru iminent.

Méntia a înclinat capul, fiind de aceeași părere.

— În aceste condiții, dacă se forța și planul inițial ar fi fost urmat, el ar fi fost prea direct, intempestiv, aproape dur pentru mentalitatea generală, a continuat ea. Proiecțiile și estimările noastre arătau un grad ridicat de haos, care ar fi îngreunat tranziția spre o lume superioară, în loc să o ușureze.

— Chiar și în astfel de condiții, poate totuși ar fi fost bine să se urmeze acel plan, mi-am spus eu părerea. Puțin modificat, dar măcar se intra într-o altă zonă de realitate.

— Nu se acționează niciodată în mod forțat. Nu intervenim dacă nu există o anumită stare de fapt. Societatea voastră a ajuns aici printr-o combinație de ignoranță și indolență, care au fost atent cultivate prin manipulare. Asta s-a dovedit o metodă eficace. Manipularea este principala armă a elitei voastre mondiale oculte și ea a fost folosită pe o scară imensă. Asta a generat o serie de efecte în lanț, care au ajuns să se manifeste chiar și la nivelul sănătății corporale a oamenilor, cu implicații directe asupra ADN-ului. De altfel, e punctul principal pe care doresc să-l discut cu Elinor.

SĂNĂTATEA FIINȚEI UMANE: UN ACCENT DEOSEBIT

Am comentat puțin asupra acestui subiect, luând în discuție și alimentația. Méntia mi-a spus că toți locuitorii din Apellos sunt vegetarieni și că, printre multe altele, produsul pe care noi îl numim „zahăr” este o mare problemă pentru populația de la suprafață, mai ales că este consumat pe scară largă. Din discuție am înțeles că îi plac fructele, în mod

deosebit căpșunile și piersicile, iar mierea de albine este unul dintre alimentele ei favorite.

— În cercetările pe care le fac atât în Apellos, cât și aici, la suprafață, sunt foarte interesată de structura biochimică a plantelor și fructelor, mi-a spus ea. Bogăția și varietatea lor este uimitoare, dar oamenii par să nu înțeleagă încă foarte bine importanța lor pentru sănătate.

Am aprobat-o cu hotărâre, menționând de asemenea și legislația păguboasă pentru cultivare, în general vorbind un lanț întreg de factori ce pare mai curând menit să îngreuneze consumul pe scară largă a unor astfel de produse naturale, în loc să-l stimuleze. Méntia a înclinat ușor din cap, în sens afirmativ, cu un aer puțin trist.

— În Apellos flora este redusă, dar cu toate acestea noi consumăm mult mai multe produse din plante decât voi, care le aveți la îndemână într-o varietate impresionantă. Este însă adevărat că tehnologia noastră de a combina principiile active din plante sau de a le extrage în mod corect este mult superioară celei pe care o aveți voi acum, dar chiar și așa, ponderea a ceea ce este natural și vegetal trebuie să crească foarte mult în alimentația oamenilor.

— Poate e și o problemă de educație, am spus eu. În orice caz, este clar că populația ar trebui să insiste pe această linie. Dar, dacă e să fac o comparație, stăm mult mai bine decât Occidentul. Europa vrea să pară că ne învață despre ce avem nevoie pentru sănătatea noastră, dar ignoră o lungă tradiție pe care noi o avem pe acest teritoriu, moștenită de la strămoșii noștri daci. Ei aveau cunoștințe avansate despre virtuțile plantelor, care s-au transmis apoi la greci, iar de la aceștia la romani și apoi în restul continentului. Cumva, ele sunt „înscrise” în ADN-ul nostru și, chiar dacă există încă o mare ignoranță în rândul populației cu privire la aceste lucruri, totuși comparativ cu alte țări din Occident, în România farmaciile nu merg prea bine, pentru că populația folosește multe leacuri naturale din plante. Este o mare uimire pentru companiile farmaceutice.

Méntia a confirmat asta și a precizat că „educația” occidentală prezintă lucrurile doar dintr-o perspectivă aridă, fizică și chimică, în realitate, sănătatea ființei umane pornește întotdeauna de la nivel spiritual, apoi implică nivelul emoțional,

iar în final se concretizează la nivelul fizic, care este chiar corpul nostru.

— Organismul reacționează foarte bine la principiile vegetale, dar se inhibă atunci când se consumă produse din carne, a mai spus ea. Medicina voastră cunoaște foarte bine efectele și reacțiile care apar în corp în ambele cazuri. Există și la voi studii complexe, iar teoria este destul de bine dezvoltată. Ceea ce lipsește, însă, este o înțelegere mai profundă asupra constituenților plantelor și aici mă refer în special la esențele de natură subtilă care există în plante, dar care nici măcar nu sunt bănuite de știința voastră. De aceea nu puteți obține elixire eficiente, într-un mod natural.

— Peste 90% din produsele din farmacii sunt medicamente de sinteză, am completat eu. Nu e nevoie să-ți mai spun ce implică asta, ce interese, ce industrii, ce tendințe nocive. Lucrurile sunt binecunoscute de către mulți oameni, dar și mai mulți sunt cei cărora pur și simplu nu le pasă. De aceea spuneam că, la bază, poate este în primul rând o problemă de educație. Formarea mentalității sănătoase în acest sens ar trebui să înceapă încă de pe băncile școlii.

Méntia mi-a spus că, deși nu cunoștea această expresie, totuși i-a înțeles sensul. Mi-a dat chiar exemplul ei, care, de mică a urmat o educație foarte bună în ceea ce privește sănătatea ființei, mai ales că ea provine dintr-o familie din Apellos care are o lungă tradiție în știința medicinei.

REUNIUNEA

Între timp am ajuns la vilă, unde Elinor ne aștepta. Cezar sosise și el de ceva vreme și i-am găsit pe amândoi discutând relaxați în living-ul mare. Am observat că Elinor a fost impresionat foarte plăcut de prezența Méntiei și după câteva formule de introducere ne-am așezat confortabil, eu și Cezar pe canapeaua largă, iar Elinor și Méntia în cele două fotolii elegante din cameră. Nu mi-am putut reține un zâmbet, amintindu-mi cum, cu mulți ani în urmă, în același fotoliu în care acum se afla Méntia, a stat Repa Sundhi, de la care am aflat lucruri extrem de prețioase. Acea noapte magică, marcată și de prezența misterioasă și teribilă a yidam-ului, a marcat

prin ceea ce a urmat o etapă foarte importantă în cunoașterea și evoluția mea spirituală.

Pe măsuța dintre fotolii era așezat un vas cu mai multe sortimente de fructe, între care am remarcat și câteva piersici. M-am gândit atunci că Elinor a fost destul de inspirat, dat fiind faptul că Méntiei îi plăcea acel fel de fructe. Imediat ea și-a întors pe jumătate capul spre mine, spunându-mi cu un zâmbet fermecător:

— Da, cred că voi servi din ele ceva mai târziu.

Ne-am amuzat atunci cu toții față de acea demonstrație simplă a capacităților ei telepatice, după ce eu le-am explicat râzând care a fost motivul intervenției Méntiei. Atmosfera era destinsă și cumva „luminoasă”, în lipsa unui termen mai bun pentru a explica senzația de foarte bine pe care o simțeam, privind acele ființe foarte speciale, prezente în aceeași cameră. Într-un fel, mi se părea aproape incredibil unde mă adusese „aventura vieții”, fiindu-i adânc recunoscător în primul rând lui Cezar pentru aceasta. El mi-a schimbat integral existența și m-a făcut să văd cu mult dincolo de limitele ei obișnuite, trezind totodată în mine capacități nebănuite. Iar acum luam parte la o întâlnire pe care din punctul meu de vedere o consideram a fi o întâlnire între înțelepți, având în vedere condiția mentală și spirituală elevată și foarte rafinată a celor trei ființe excepționale din fața mea.

PREMISELE ASCENSIUNII INDIVIDUALE ȘI TRANSFORMAREA ADN-ULUI

Destul de repede discuția a alunecat spre subiectele care ne interesau, iar Méntia a adus vorba despre unele modificări ce pot avea loc în structura ADN-ului uman, în perioada actuală.

— E adevărat, a spus Cezar, căci din cauza zonei speciale din galaxie unde a luat naștere, Pământul se află sub influența energetică subtilă a mai multor stele și constelații, dar această zonă – deși complexă – este totuși supusă unor influențe uniforme, care nu înregistrează „salturi” deosebite. Suntem, cum s-ar spune, în „ape liniștite”. Asta face ca posibilitatea unor combinații atomice și moleculare, inclusiv în interiorul

macromoleculei ADN-ului uman, să fie foarte mare, pentru că nu există influențe majore, determinante, de la alte stele sau obiecte cosmice foarte mari, care să influențeze preponderent doar într-o anumită direcție. Această caracteristică oferă vieții de pe Pământ o complexitate extraordinară și de aceea planeta noastră se bucură de o faună și o floră foarte variate.

Méntia l-a privit puțin surprinsă pe Cezar, ca și cum nu s-ar fi așteptat ca el să cunoască acele lucruri, dar l-a aprobat imediat.

— Da, nu există o influență subtilă determinantă, care să vină dintr-o anumită parte a galaxiei către zona în care se află Sistemul Solar. Nu primim o influență majoră specială și constantă din partea vreunui cluster stelar (*Clusterele stelare sunt considerate a fi rămășire din așa-numitul „univers timpuriu”, conținând de regulă mii de stele înghesuite într-o „sferă” cu un diametru de doar câțiva ani-lumină. Fizica unor astfel de manifestări cosmice nu este cunoscută încă, parte datorită distanțelor imense la care ele se află de galaxia noastră Și parte datorită naturii misterioase a interacțiunilor dintre stelele cluster-ului, aflate la mică distanță unele de altele – n. ed.)* sau vreunei alte manifestări cosmice gigantice. Însă tocmai asta facilitează transformarea civilizației voastre, pentru că astfel aveți mai multe grade de libertate, nu sunteți constrânși de un anumit tip de radiație majoră, care să determine evoluția vieții pe Pământ.

Cezar a înclinat afirmativ din cap și a continuat:

— Aici, însă, intră în joc alegerea, determinarea, voința individuală. Gradul de libertate pe care îl avem în această zonă a galaxiei permite „sculptarea” viitorului nostru. Influențele subtile planetare, dar mai ales influența formidabilă a Soarelui sunt libere să acționeze, căci aceste energii nu sunt copleșite de alte forțe puternice din zona galactică în care ne aflăm. Dacă în trecutul îndepărtat al omenirii, procesul „modelării” ADN-ului a fost susținut intens de prezența unor nave extraterestre uriașe și a Lunii pe cer, nu înseamnă că acest proces a avut loc doar atunci și apoi a încetat. În prezent transformarea continuă. Chiar dacă perioadele active ale acestor transformări au alternat cu unele de repaus, structura ADN-ului își continuă evoluția chiar și în prezent. Ne aflăm mereu sub influențe planetare sau stelare, deci această

transformare este continuă, numai că în această perioadă ea s-a intensificat.

— Cu atât mai mult, cu cât în prezent umanitatea este vizată pentru o nouă transformare a ADN-ului, în special la nivelul atomului de carbon, a precizat Méntia. Structura vieții bazată pe carbon se va „regrupa” într-un sens evolutiv, deci în primul rând cel care se va transforma, va fi ADN-ul uman.

Aici am intervenit și eu, cu o idee care mi se părea corectă:

— Nu poate fi vorba doar despre influențele planetare și cea a Soarelui aici. Cum rămâne cu fluxul de radiații cosmice neobișnuit de intens, în special radiații gamma, fotonice și de neutroni, în care am intrat de ceva vreme, care se amplifică tot mai mult și care provine de la anumite stele și chiar din centrul galaxiei? (*Autorul se referă în principal la nava siriusiană Neiberau – Geneza uitata, 2019, pag. 125; Conform științei actuale, în centrul galaxiei noastre se află o gaură neagră masivă, denumită Sagittarius A – n. ed.*).

— Da, însă cel despre care tu vorbești este un fenomen conjunctural la scară cosmică, mi-a explicat Méntia. Dintr-un anumit punct de vedere el este chiar ciclic. Aceste radiații au rolul, acum, să realizeze schimbări fundamentale în intimitatea organismului uman. Ele influențează structura internă a elementelor chimice și transformă structura psiho-mentală a ființei umane. Acest „duș” imens de energie cosmică va face ca atomii noștri să rezoneze cu putere, iar frecvențele specifice acestor radiații vor face ca mai ales atomul de carbon să fie „bombardat”, astfel că tot ce este viu pe planetă va intra în mutații și transformări semnificative.

— Asta e valabil pentru toți? am întrebat.

— În principiu, da, a răspuns Cezar. Aparent, oamenii sunt pregătiți pentru o transformare fundamentală, dar nu toți vor ajunge la asta, pentru că ea depinde mult, după cum spuneam, de alegere, de voința individuală. Unii vor accepta transformarea, alții însă, nu. Termenul obișnuit pentru ea este „ascensiune” și într-un fel chiar este vorba despre o ascensiune în termeni de frecvență de vibrație. Chiar asta face zona intensă de radiație cosmică în care a intrat Sistemul Solar și, implicit, Pământul: aduce schimbări la nivel celular și atomic în organismele vii, deoarece frecventa lor de vibrație este mult mai înaltă.

DECIZIA CONSILILULUI DIN APELLOS

Aici Méntia a început să aprofundeze subiectul, îndreptând discuția spre ideea ei principală, pentru care a dorit acea întâlnire.

— Problema este că, statistic vorbind, din studiile noastre a rezultat că apare o tendință de degradare accentuată a ADN-ului uman, care s-a transmis prin ramura simbolizată E N K, a spus ea. Acest ADN s-a diluat în timp, mai ales la popoarele nordice. Transformarea este viabilă atunci când fluxurile de radiații „au pe ce să lucreze”. Când structura ADN-ului începe să fie coruptă, atunci diferența de frecvență de vibrație dintre ea și radiațiile cosmice devine prea mare, iar transformarea nu mai poate apărea. La o astfel de degradare contribuie mai mulți factori. Starea de sănătate devine astfel un element important pentru transformarea de care vorbeai. Nu poți să evoluezi când abia te miști sau ești în pat, bolnav. În principal, pentru asta am venit aici, deoarece Consiliul nostru a decis să ofere un ajutor mai consistent populației, dar pentru asta e nevoie de verigi importante și foarte de încredere. Planul este mai vechi, dar anumite elemente de securitate și de prevenție ne-au împiedicat să-l lansăm până acum.

Nu eram siguri ce vrea Méntia să spună. Ne-am uitat întrebători unii la alții. Mirat, mi-am exprimat nedumerirea:

— Eu știam că popoarele nordice sunt robuste și sănătoase, departe de a avea vreo problemă de această natură.

— Nu, a răspuns ea sec. Degradarea ADN-ului în cazul lor este accentuată și asta se traduce prin „bolnav” la nivel profund. Această realitate nu apare „la vedere” în primele faze.

— Atunci cum se manifestă? Am insistat, destul de contrariat. Eu n-am remarcat o astfel de degradare accentuată.

— Ceva în structura ADN-ului lor s-a corupt. La început aceasta se manifestă la nivel sufletesc. Apare ca o nemulțumire generală, un gol în ființă, o retragere morbidă în sine, adeseori ca izolare destructivă. Capacitatea afectivă are mult de suferit. Apoi această stare începe să se extindă la nivel corporal, apar dezechilibre hormonale. E un cerc vicios, oamenii devin ca niște roboți.

— „Robotizarea” asta o întâlnim mai peste tot, în special în Occident, am spus.

— Da, însă la ei este mai accentuată.

Câteva clipe am rămas tăcuți cu toții, adânciți în gânduri. Apoi Méntia a reluat discuția:

— Ideea noastră este de a ajuta populația să fie cât mai sănătoasă, pentru a putea prelua în mod eficient energia influxurilor de radiații cosmice, care la un moment dat vor fi puternice, a spus Méntia în continuare. Șansele pentru ascensiune cresc atunci în mod considerabil. O minte încețoșată sau o persoană suferindă nu vor fi capabile să înțeleagă „mesajul” subtil al acestor energii foarte rafinate, cu atât mai puțin să-și reorienteze viața. Chiar și alegerile personale depind mult de starea de sănătate a ființei. Boala sau agitația trupească creează agitație mentală, care la rândul ei duce la decizii pripite și adesea eronate și, inevitabil, la suferință.

— Dar, am întrebat eu, dacă fluxul de radiații cosmice de frecvență înaltă modifică structurile intime celulare și chiar atomice, asta nu va realiza implicit și vindecarea oamenilor și orientarea lor spre evoluție?

— Frecvențele înalte trebuie totuși să aibă de ce să se „agațe”, trebuie să găsească o bază propice pentru a acționa. Ele nu acționează în mod mecanic, există o anumită „inteligență a energiei”, o interacțiune foarte complexă între natura subtilă a omului, corpul lui și aceste energii.

Cezar a intervenit:

— Asta înseamnă că se vor produce mutații în organismul uman.

— Întocmai, a spus Méntia. Vor apărea astfel multe gene hibride, iar unele dintre ele pot chiar să evolueze în mod semnificativ. De exemplu, rasa metisă, oarecum „intermediară”, ar putea să devină „de-sine-stătătoare” și să evolueze spectaculos, iar rasa neagră sau cea albă să diminueze ca pondere, număr de indivizi sau rată de evoluție. Hibridizarea devine astfel foarte importantă. Aceste transformări necesită însă din partea omenirii o sănătate durabilă, pentru că nu poți să ai pretenția că te transformi profund atunci când ești lipsit de energie vitală, când te hrănești într-un mod nepotrivit, când nu ai un ritm sănătos de viață, când ești mai tot timpul stresat sau înconjurat de

câmpuri electromagnetice nocive puternice. În astfel de condiții nu poți să rezişti acestor transformări interioare, deoarece corpul fizic nu este pregătit.

PROPUNERE PENTRU ELINOR

Spunând acestea, Méntia și-a îndreptat atenția spre Elinor, care în tot acest timp rămăsese tăcut, urmărind cu atenție discuția noastră. Părea că dorea în mod special să-l implice și pe el în dialog.

— Totuși, unii oameni vor să se transforme, dar nu știu cum să facă asta, a spus ea. Fie sunt înșelați de așa-zisele „metode eficiente” care se vehiculează, fie abandonează prea repede ideea. Pentru a evolua, omul trebuie să fie în primul rând sănătos, dar pentru asta el ar trebui să urmeze niște sfaturi simple și să aibă puterea de a ieși din „închisoarea” obiceiurilor rele, din rutina păguboasă sau din ignoranță. Mă gândeam că am putea găsi chiar o soluție alchimică, a pus ea punctul pe „i”.

Elinor nu a fost surprins de cererea Méntiei și i-a răspuns imediat, fapt ce mi-a arătat că în realitate era prezent la discuție, chiar dacă până atunci nu intervenise deloc.

— Te referi la elixirele alchimice? a întrebat el.

— La elixire, la extrase sau esențe din alchimia vegetală, da, la ele mă refer în principal. Considerăm că e timpul pentru implementarea lor ca tratamente pe scară largă. Firește, ca parte integrantă, dar esențială, în produsele pe baze vegetale.

Elinor răspunse rar, parcă alegându-și cuvintele:

— Așa ceva nu poate fi făcut peste noapte. Există anumite legi oculte, care nu permit răspândirea în masă a unor astfel de remedii foarte puternice, pentru că atunci se dezechilibrează anumite raporturi între destinele, eforturile și experiențele individuale ale oamenilor. Apoi, elixirele alchimice, mai ales cele de rang înalt și în special cel suprem, constituie un secret extrem de bine păstrat, tocmai din motivul pe care ți l-am spus.

Méntia părea oarecum nemulțumită și a căutat să argumenteze ideea ei:

— Chiar dacă alchimiștii trebuie să păstreze secretul, totuși unele aspecte ar putea fi revelate, a spus ea cu

aprindere. Populația se află într-o situație gravă, iar sănătatea ei este în pericol. Mulți oameni nu cred în existența energiilor subtile, ci în farmaceutica alopată, care este foarte bine gândită astfel încât populația să fie dependentă de medicamentele de sinteză. Trebuie găsită o cale de mijloc, cu produse naturale, dar care să fie încărcate puternic cu energie pură și vindecătoare, ceea ce poate fi făcut cel mai eficient prin intermediul elixirelor alchimice. Calea vegetală, utilizând plantele medicinale, e încercată deja, e bună, dar rezultatele vin mai încet și nu vindecă spectaculos și rapid, așa cum așteaptă mai toți oamenii.

Elinor a zâmbit și i-a răspuns calm:

— Ți-am spus, nu se poate acționa în acest fel, deoarece se încalcă legea karma-ei individuale. Dacă ar fi așa, secretele alchimice ar trebui cunoscute de toți. Realitatea este însă alta și asta arată starea în care se află omenirea.

— Totuși, statisticile noastre au arătat că acum este o perioadă adecvată pentru a se găsi o metodă de rezolvare a acestei probleme, a insistat Méntia. „Diluarea” ADN-ului, pe care o considerăm periculoasă, poate ajunge într-un punct critic și atunci totul ar putea deveni și mai dificil. Tu cunoști fără îndoială mulți alchimiști care se oculteazǎ și poți lua legătura cu ei pentru a hotărî împreună un mod armonios de a acționa, precum și elixirul sau elixirele cu care s-ar putea începe. Nu mă refer numaidecât la Aurul Potabil (*Acest elixir alchimic este o sare foarte pură, dizolvată Și diluată în alcool vegetal, care însă nu conține nici măcar un atom de aur. Numele de „aur potabil” vine de la culoarea ei galben-aurie, foarte pură Și strălucitoare, asemănătoare acestui metal nobil. Este considerat un panaceu Și, în principiu, vindecă toate bolile, inclusiv cele de natură psiho-mentală – n. ed.*), căci poate e prea mult. Dar un elixir cu o putere mai mică ar fi cel mai indicat pentru populație. Forma lui de prezentare ar putea fi indirectă: se amestecă într-o anumită proporție în emulsii, siropuri, poțiuni sau creme din plante. În scurt timp regenerarea ADN-ului ar fi extraordinară.

PROBLEMA COMPENSĂRII KARMICE

Elinor asculta atent punctul de vedere al Méntiei, dar rămase inflexibil:

— Pentru a beneficia chiar și de așa ceva, îți trebuie totuși o anumită pregătire lăuntrică. Altfel, oamenii nu ar învăța nimic, ar lua totul ca fiind normal și ar continua viața lor nechibzuită de până atunci. Mulți dintre ei nu cred în aspectele subtile, spunând că dacă acestea ar exista cu adevărat, atunci s-ar ști de ele. Există un rost al evoluției, nu putem interveni așa brusc, fără consecințe ulterioare neprevăzute.

— Aceste lucruri ne sunt foarte bine cunoscute și nouă, a răspuns Méntia. Dar trebuie început de undeva. Avem propriile noastre cercetări, am evaluat segmente de populație. Într-adevăr, oamenii nu sunt pregătiți la nivel de educație în aceste privințe, ei încă trăiesc după obiceiurile lor rele. Mănâncă ce nu trebuie, fumează mult, beau alcool sau se droghează. Modul lor de viață este haotic și distructiv.

— Mă întreb însă de ce voi, cu tehnologia atât de avansată pe care o aveți, nu le oferiți soluții puternice de recuperare, a „contracarat” Elinor.

Méntia a răspuns că în această privință situația s-a mai modificat, că a devenit mai permisivă. Din răspunsul Méntiei am înțeles ca cei din Apellos chiar se străduiesc să ne ajute, dar cu toate acestea nu ne pot oferi pur și simplu pe tavă astfel de soluții miraculoase, deoarece nu am ști cum sa le înțelegem și să le gestionăm în mod eficient. Ea a continuat:

— Trebuie ca soluțiile să vină de la pământeni, de la cei de la suprafață. Un ajutor gratuit trebuie să aibă un sens.

— Este chiar ceea ce eu însumi argumentam, a răspuns Elinor. O compensare din partea populației este necesară și ea vine mai ales printr-o cunoaștere autentică și o pregătire adecvată. Dacă oamenii nu înțeleg de ce ei se fac bine, în loc ca bolile lor să se agraveze, atunci nu rezultă un mare câștig evolutiv pentru ei.

ANALIZA UNOR POSIBILE SOLUȚII

Méntia îl privea mereu în ochi pe Elinor și îi răspunse pe un ton egal.

— Da. Tocmai de aceea ne-am gândit că unele dintre esențele alchimice, chiar dacă nu sunt elixire, ar putea contribui la o „trezire” parțială a oamenilor, ceea ce ar fi un punct promițător de plecare pentru o viziune mai bună asupra vieții. O „infuzie” de tehnologie din partea noastră este însă mult mai complicată. Ar implica legături guvernamentale, acceptare reciprocă, numeroase întâlniri bilaterale, producție... lanțul de elemente este lung, anevoios, iar succesul este incert, deoarece societatea de la suprafață este construită foarte mult pe principiul interesului personal, al egoismului, al concurenței și al tăinuirii. Acțiunea noastră ar deranja foarte mult, iar rezultatele, așa cum au arătat simulările noastre, nu conduc neapărat spre ceva pozitiv în momentul de față. Oamenii nu au maturitatea necesară pentru acest nivel de înțelegere, iar liderii lor sunt dominați de interese obscure.

— Dar menționai chiar studiile voastre, care arată că populația poate să primească acum un ajutor considerabil, i-a amintit Elinor.

— Da, dar ne gândeam la un ajutor furnizat într-un mod mai puțin evident. De aceea am hotărât să vin să discutăm și să găsim soluții. Ne-am gândit că esențele spagirice pot fi de un real folos. Estimarea noastră este că cel puțin ele vor putea stopa degradarea destul de accentuată a ADN-ului uman.

— În esență, aceeași problemă este valabilă și pentru alchimiști: nici ei nu pot renunța la ocultare, „aruncând” pe piață elixirele și esențele lor spagirice extraordinare, pentru că atunci ar determina „convulsii” uriașe aproape la toate nivelurile societății. Un efect îl generează pe următorul și în scurt timp, datorită faptului că ajutorul lor nu ar fi înțeles în mod corect, ci doar egoist, s-ar produce mari disfuncții.

— Dar soluția pe care am propus-o, folosind de exemplu unele esențe spagirice în loc de elixire, ocultate în chiar unele leacuri vegetale deja cunoscute, ar putea da rezultate, a spus Méntia.

— Chiar și dacă s-ar merge pe această soluție, este totuși nevoie de cantități apreciabile. Probabil v-ați gândit la

producții de masă. Esențele spagirice sunt tari, chiar mai tari decât tincturile obișnuite, dar mai slabe decât elixirele. Ar trebui cantități destul de mari, raportate la soluțiile alchimice care se obțin în mod obișnuit.

— Nu cunosc procesul alchimic efectiv, deși am cunoștință de principiile generale ale acestei arte extraordinare, a spus Méntia.

— Vreau să spun că nu poți spera la esențe spagirice în cantități mari, de litri sau zeci de litri. Volumul de muncă ar fi uriaș, iar timpul necesar – foarte îndelungat. În alchimie nu se lucrează ca la producția de serie. De cele mai multe ori nu este ceva cantitativ, ci mai ales calitativ. Aria de răspândire a produselor vindecătoare ar fi, deci, destul de restrânsă.

Méntia a rămas un timp gânditoare, apoi a spus:

— Chiar și așa, în timp s-ar putea acoperi o zonă mai întinsă, prin infuzii repetate de produse vegetale care să conțină substanțe alchimice de natură spagirică, având un puternic efect vindecător.

Elinor rămase însă ferm pe poziția lui, clătinând din cap.

— Operațiile de alchimie spagirică sunt relativ simple, însă durează mult, a spus el. Ceea ce voi doriți să realizați este la scară națională, iar asta implică niște cantități apreciabile de esențe spagirice, chiar dacă puterea lor raportată este destul de mare. E nevoie, de asemenea, de persoane cu o cunoaștere adâncă și cu multă experiență, mai ales în arta distilării. Trebuie să separi principiile active ale unor plante medicinale puternice, să le purifici printr-o serie de operații succesive la mai multe niveluri prin distilare, calcinare, evaporare și apoi să reunești principiile acelei plante prin cohobare (*în alchimie, cohobarea sau cohobația reprezintă operația de reunire a elementelor unei substanțe, care au fost deja purificate prin metode spagirice – n. ed.*), căci atunci se consideră că ele sunt pure, lipsite de alterările și impuritățile de la început. Astea toate implică o muncă îndelungată, atentă, plină de răbdare și de cunoaștere, pentru că nu este vorba doar de o simplă replicare a unor etape. Factorul uman, mai ales de la o anumită etapă înainte, este extrem de important. Nu e ca într-o fabrică, nu e vorba despre un produs de serie.

ELEMENTE DE ALCHIMIE ȘI VIZIUNEA INTEGRĂRII LOR CORECTE ÎN SOCIETATEA MODERNĂ

A urmat apoi o scurtă dar foarte interesantă prezentare a lui Elinor despre unele aspecte esențiale din alchimie, mai întâi la nivel de principii, iar mai apoi intrând chiar în anumite aspecte de culise ale acestei practici uluitoare de transformare a materiei. Eram numai ochi și urechi, extrem de interesat de ceea ce auzeam. În timp ce vorbea, în salon se lăsase parcă o atmosferă mistică, un gen de sacralitate ce venea din suflet și care își avea originea, fără îndoială, în chiar natura subiectului abordat. Era ceva uluitor să asculți un *adept* alchimist, cu o imensă experiență în domeniu și care se afla în posesia unor adevăruri și realizări incredibile pentru cunoașterea omului de rând, vorbind despre anumite aspecte ale acestei arte, văzute prin prisma lui de practician cu o enormă experiență. Cezar era și el foarte atent la expunerea sintetică a lui Elinor și puteam să observ din atitudinea sa respectul adânc pe care i-l purta.

Adresându-se Méntiei, Elinor a accentuat asupra înțelegerii corecte a felului în care produsele alchimice pot fi integrate în societate:

— Deși există sute sau chiar mii de cărți publicate în domeniul alchimiei, foarte puține dintre ele cuprind totuși informații cu adevărat valoroase și, în general vorbind, acelea sunt scrise de maeștri alchimiști desăvârșiți. Restul sunt doar prezentări generale, în care autorii fie sunt doar teoreticieni, fie practică alchimia operativă, însă doar parțial și fără să înțeleagă în profunzime secretele ei. Există legi nescrise și jurăminte sacre pentru păstrarea secretelor teribile din alchimia operativă. Tocmai de aceea textele alchimice sunt așa de încâlcite și de multe ori doar aluzive. Cei care le pătrund în cele din urmă înțelesul sunt extrem de puțini în lume.

— Totuși, putem folosi aceste secrete pentru binele omenirii, fără să fie neapărat necesar să le dezvăluim, a insistat Méntia.

— Desigur, însă există un timp pentru toți și pentru toate, a răspuns Elinor. Ceea ce oferi, trebuie să se adreseze cuiva care este „aproape”, ca nivel de conștiință, de cadoul primit. Altfel, acea persoană nu va ști să prețuiască ceea ce primește. Există

și dispense, dar totdeauna ele au un scop bine definit și benefic. Însă la gradul de agitație și de ignoranță a societății din prezent, a împărtăși astfel de secrete înseamnă sinucidere curată. Lucrurile trebuie făcute cu o anumită pondere și în mod echilibrat.

— Dacă așteptăm prea mult echilibrul, degradarea ADN-ului ar putea deveni prea mare, a insistat Méntia.

— Natura are înțelepciunea ei. Vom vedea ce soluție de compromis ar putea fi găsită. Ideea de dozare a esențelor spagirice în anumite emulsii și amestecuri din plante este bună, dar factorul subtil și consecințele sale trebuiesc analizate foarte bine. Astfel de esențe conțin doar părțile volatile ale plantelor, deci în final este necesar ca ele să aibă un „corp” pentru a putea fi folosite cu succes în vindecare. Sarea, ca principiu alchimic, ajută la fixarea volatilului, al unei astfel de esențe, însă ea trebuie în prealabil să fie foarte bine purificată. Asta implică o muncă ardentă și îndelungată. Se pot obține astfel esențe cu virtuți înalte, chiar dacă ele sunt determinate, adică au caracteristicile ce definesc planta inițială din care au provenit.

Cezar a intervenit, subliniind un element important:

— Temperatura la distilare trebuie atent gradată, fiind vorba de mediul biologic.

Elinor a dat afirmativ din cap, zâmbind ușor surprins:

— Întocmai. Operațiile se realizează la valori scăzute ale temperaturii, ideal între 30 și 40 de grade. Dacă treci dincolo de 50 de grade, „omori” principiile ei active, în special Spiritul sau alcoolul substanței respective, iar uleiurile volatile se disipă. Planta rămâne „fără viață”, dar tu nu vei ști asta. Dacă vei continua, obții în mod aparent „sarea vindecătoare”, dar în realitate ea nu are nicio putere sau, în orice caz, una foarte mică.

— În cazul acțiunii corecte, presupun că efectul este total, deoarece proprietățile plantei sunt sintetizate în esența ei, am spus eu.

— Da, esențele spagirice condensează toate proprietățile plantei la valorile lor maxime, cu condiția ca operațiile alchimice să fie realizate corect, a confirmat Elinor. O singură picătură echivalează toate efectele medicinale și mineralele din planta respectivă.

Apoi el se adresă din nou Méntiei:

— Ideea voastră este deci bună, deoarece proporția este avantajoasă. O cantitate mică de esență spagirică ar putea fi de ajuns pentru câteva zeci de kilograme de emulsie din amestec de plante. Totuși, chiar și așa este insuficient pentru consumul general la nivelul unei țări.

— Chiar și o parte din populație, dacă resimte în timp efectele benefice foarte puternice ale unor astfel de produse noi, este cu mult mai bine decât nimic, a spus Méntia. Ar fi un salt uriaș față de ceea ce oferă medicamentele de sinteză din farmacii.

— Aici este într-adevăr o mare problemă. Așa după cum ai spus, e o combinație între interesele marilor concerne farmaceutice și ignoranța populației. Medicamentele alopate din farmacii sunt substanțe de sinteză; ele nu mai conțin principiile fundamentale Mercur și Sulf, ci doar Sarea (*Evident, principiul alchimic Mercur nu reprezintă metalul mercur (argintul viu), Sulful nu reprezintă metalul comun sulf, iar Sarea nu reprezintă sarea de bucătărie – n. ed.*). De aceea, medicamentele alopate nu pot acționa decât la nivelul material, la nivelul trupului. De exemplu, ele nu pot remedia psihicul și mentalul și nici nu pot modifica nivelul spiritual al omului. Dar esențele și elixirele spagirice rețin toate cele trei principii alchimice despre care vă spuneam. Virtutea lor constă în faptul că pătrund toate etajele organismului, atât cel fizic, cât și cele subtile. E drept, totuși, că și aici există diferențe. Unele o pot face într-o măsură mai mare, altele într-o măsură mai mică.

Elinor ne-a explicat mai apoi că elixirele care se obțin din regnul metalic sunt cu mult mai puternice decât cele obținute din regnul vegetal și au efecte mai profunde. El ne-a spus însă că astfel de substanțe excepționale nu pot fi folosite pentru mase largi de oameni, datorită modului lor dificil de obținere, care implică multă atenție și o cunoaștere profundă a secretelor alchimice, dar mai ales datorită faptului că ele se obțin în cantități minuscule. Este mai mult o muncă de evoluție și devenire individuală. Dincolo de aceasta, elementul fundamental este cel karmic, deoarece răspândirea în masă a elixirelor alchimice sau chiar a acțiunii lor fracționare asupra ființelor umane are după aceea consecințe foarte dure asupra destinului individual.

— Totuși, ar fi ca în cazul ajutorului medical. El este oferit nediscriminant, oricui are nevoie, am spus eu, dorind să înțeleg

mai bine natura acestui aspect. Chiar și aici, însă, avem de-a face cu tarele societății, căci mulți oameni nu au nici măcar această posibilitate, fie datorită lipsei banilor, a asigurării medicale, ori din alte condiții limitatoare.

— Trebuie să înțelegi că un elixir alchimic este prin el însuși o culme a realizării evolutive, o cale individuală. Aici nu se pune problema egoismului, de care ai putea fi „acuzat”, în sensul că vrei să ții un astfel de elixir doar pentru tine. Semnificația adevărată este aceea că, prin chiar faptul că ai reușit să obții o astfel de substanță cu proprietăți miraculoase, tu te poți bucura de ea pentru că o înțelegi și o meriți deja, este parte din evoluția ta, ai muncit pentru asta, ai depus eforturi susținute și ai fost ajutat și ghidat din planurile celeste, căci aici nu poți face nimic fără grația divină. La fel, inițierile ezoterice, cele spirituale sau alte elemente oculte nu sunt oferite pe tavă oricui, ba chiar unele dintre ele sunt foarte tăinuite. Care ar mai fi atunci rostul școlilor sau societăților secrete?

Cezar a intervenit și el:

— Ideea generală este că fiecare element din viața cuiva apare în conformitate cu destinul său. La rândul lui, destinul este o urmare a nivelului de cunoaștere și al naturii acțiunilor individuale care au fost realizate până atunci. Când vii și acționezi la nivel de mase, în special prin astfel de elemente foarte puternice, cum ar fi elixirele alchimice, este mai mult un act de voință unilaterală sau de grup mic, decât o curgere firească a vieții. Deși intenția este fără îndoială benefică și plină de compasiune și iubire, totuși ea nu ține cont de multiple alte conexiuni și integrări care sunt atunci schimbate în viețile oamenilor.

— Așa este, a spus Elinor. Nu poți nivela prin proprie voință și în mod nediscriminatoriu viețile a sute de mii de oameni sau chiar milioane, doar în baza faptului că îi ajuți. Cum știi tu ce rol are suferința fiecărui om bolnav în viața lui? O astfel de acțiune de răspândire în masă a unui elixir alchimic comportă o responsabilitate imensă și ea poate fi făcută doar atunci când societatea sau poporul respectiv se află deja pe un nivel superior al conștiinței, înțelegerii, comportamentului și acțiunii. Dar atunci, firește, poate n-ar mai fi nevoie de un astfel de elixir, deoarece fiecare ar avea nivelul necesar pentru

a „repara” singur ceea ce ar fi de reparat în viața lui sau măcar ar putea face asta într-un mod aproximativ.

Méntia a intervenit cu o precizare.

— Noi dorim o „reparare” a ADN-ului uman, pentru a preveni o decădere accentuată și destul de rapidă a acestei structuri la nivel de societate.

— Înțeleg asta, dar va trebui să o facem într-un mod foarte atent și oarecum „programat”. Altfel, repercusiunile karmice pot fi foarte mari. O astfel de intervenție, în stadiul actual al omenirii, când existența a devenit foarte complexă în societate, este extrem de riscantă. Chiar și în antichitate, când populația era foarte redusă, nu s-a acționat niciodată în acest fel.

— Este adevărat, dar acum trăim în mod evident alte realități și situația este neobișnuită, a argumentat Méntia. Toate energiile și frecvențele fluxurilor de radiații cosmice indică asta. Dorința noastră este să ajutăm ca un număr cât mai mare de ființe umane să aibă șansa de a trece pe un nivel superior de vibrație a conștiinței și de a ascensiona în acest fel măcar o treaptă față de nivelul actual.

— Da, însă trebuie să găsim modul potrivit de a o face, a spus Elinor, altfel dezechilibrele pot deveni mai mari decât ajutorul pe care îl propunem. La un astfel de nivel de acțiune, ceea ce vrem să realizăm nu poate fi dobândit nici cu forța, nici cu pasiune, chiar dacă acestea sunt orientate în mod benefic. Mai degrabă eu văd aici calea umilinței, a răbdării și a acțiunii pline de compasiune, care să fie integrată corect acestui scop. Trebuie să fim foarte atenți.

DEOSEBIRI ÎNTRE CHIMIE ȘI ALCHIMIE

Aici Méntia a propus un alt gen de colaborare, care ar implica un fel de „școală” sau chiar „academie” în care să se predea arta alchimiei.

— Am putea pregăti un anumit număr de persoane pentru a realiza operațiile alchimice și a obține cantități mai mari din substanțe pure, esențe sau chiar elixire. Dozate în cantități foarte mici, ar putea fi un început.

— În teorie această variantă ar putea merge, dar în practică ea are multe variabile, iar cea mai importantă dintre ele este factorul uman, i-a răspuns Elinor. Sunt necesari ani de

formare și de înțelegere a secretelor în alchimie, pentru că ea este atât o știință, cât și o artă. Munca intensă pe această cale merge în paralel cu purificarea sufletului și elevarea conștiinței, la fel cum materia se purifică în timpul experimentelor din laborator.

— Este cu totul altceva decât experimentele comune din chimie, de exemplu, a spus Cezar. În timp ce alchimia este „vie”, chimia pare cumva „moartă”, pentru că are în vedere doar aspectele „la vedere”.

— Bine spus, a confirmat Elinor. O mare diferență între chimie și alchimie este faptul că chimia nu consideră corpurile cu care lucrează ca fiind vii. Ea vehiculează conceptual și experimental doar corpuri moarte, care firește că nu pot să evolueze. Evoluția materiei, chiar amorfă fiind, este un concept dificil de înțeles pentru mintea omului contemporan, care este obturată de ideile științei încă materialiste. Alchimia folosește forțele și energiile vieții în operațiile sale, iar prin aceasta aduce ceva ce nu este recunoscut și nici măcar intuit în mediul științific actual: ea face ca materia să *evolueze* prin purificare și regenerare. Calea este dificilă și obscură, dar cel care reușește este răsplătit pe deplin.

Elinor a lămurit apoi și mai mult problema diferenței dintre chimie și alchimie, care nu e înțeleasă, ba chiar este ridiculizată de oamenii de știință contemporani:

— În chimie, dacă ai substanțele necesare și operațiile sunt realizate în mod corect, obții exact ceea ce ai dorit, *independent de cel care operează acele experimente*. În alchimie, dacă de asemenea ai tot ce-ți trebuie pentru experimentul pe care dorești să îl faci, succesul nu este garantat, chiar dacă operațiile sunt realizate perfect din punct de vedere tehnic. Succesul operațiilor în alchimie, mai ales a celor din fazele superioare, depinde în mare parte de starea spirituală interioară a operatorului. Dacă aceasta nu se aliniază cu vibrația specifică acelui experiment și cu cea a substanței din cadrul lui, rezultatul va fi un eșec. De aceea spuneam că nu putem vorbi despre o producție „în masă”. Dacă chimia realizează doar experimente, în alchimie experimentul este totodată și o experiență lăuntrică, care se dobândește, se acumulează și astfel conduce la evoluția spirituală a alchimistului.

Méntia părea, într-un fel, neclintită în părerea ei.

— Se pare că această variantă de acțiune nu poate să aibă succes, dar o soluție trebuie să existe, a spus ea.

— Nu în acest fel, îi răspunse Elinor. Alchimia nu poate fi învățată „la comun”. Principiile de bază, anumite fundamente, astea pot fi aflate și din cărți sau texte, ori din explicațiile altora. Dar experiența efectivă este individuala, nimeni nu o poate face pentru tine. Nu poți să înțelegi ce se petrece acolo decât dacă iei parte la ea. Chimiștii rămân doar la suprafața lucrurilor, întrucât pentru ei totul e materie „moartă”, cu care aceștia fac experimente. Dar alchimiștii lucrează chiar cu principiile și energiile vieții, respectând însă legile Naturii.

— Dar și chimiștii le respectă, ba chiar au și enunțat unele dintre ele, am zis eu. Totuși, adevăratele secrete nu pot fi revelate doar printr-o abordare mecanică, am adăugat imediat, ca o reflecție interioară.

— Într-adevăr, ambele aceste științe respectă legile Naturii, însă doar alchimiștii știu cum să grăbească procesele într-un mod inteligent și mai ales profund spiritual, a continuat Elinor. Până la urmă, după cum am spus, aici este vorba despre evoluția materiei, ceea ce chimiștii nu concep. Cum ar putea ei să înțeleagă, de exemplu, simpla noțiune de „deschidere a materiei” din alchimie? Și totuși, operațiunea este esențială, pentru că atunci materia este adusă mai aproape de cele patru elemente care o compun (*Pământul, Apa, Focul și Aerul, înțelese ca niște principii subtile și nu ad literam – n. ed.*), la care până atunci nu se avea acces datorită impurităților care le înveleau. Asta înseamnă că sensibilitatea psihica a materiei poate fi crescută. De aceea spuneam că, dacă radiația subtilă a alchimistului este bună și armonioasă, atunci asta ajută inclusiv la îmbunătățirea calității materiei. Dar, dacă el nu este inițiat într-o astfel de cunoaștere, materia va fi „contaminată” atunci când va fi văzută de o astfel de persoană, care nu este pregătită lăuntric. Arta alchimiei e o operă solitară, cel mult pentru două persoane care lucrează împreună și care comunică subtil, empatic și nu doar mecanic sau tehnic.

Lucrurile deveneau mai clare și, pe măsură ce Elinor ne împărtășea unele dintre tainele alchimiei, înțelegeam mai bine sensul acțiunilor. Cezar a vrut să afle mai multe informații despre acțiunea elixirelor alchimice și a modului lor de acțiune în corpul uman.

— Toate elixirele se reduc, în final, la elixirul de viață lungă, care este un panaceu, dar nu numai, a răspuns Elinor. Unii îl numesc „aurul medicinal”, alții „aurul potabil”. Îl poți extrage din orice plantă, cu precădere din unele, bineînțeles, dar și din metale sau dintr-o materie animală. El preexistă în toate materiile și substanțele, dar pentru a-l obține trebuie să separi toate impuritățile, atât din Sare, cât și din cele patru Elemente care constituie materia aleasă pentru Operă. Obții astfel cea de-a cincea esența sau Spiritul Vieții. Când acest spirit sau elixir este luat de cineva într-o doză potrivită, el acționează cu putere în organism datorită puterii Jocului, pe care o deține. Este o energie subtilă extrem de pură, asociată cu focul, dar evident că aici nu este vorba despre focul obișnuit sau de flăcările lui. Este o energie subtilă „inteligentă”, extrem de rafinată și penetrantă.

Cezar era foarte atent la ceea ce spunea Elinor.

— Ce parte din elixirul alchimic vindecă efectiv? a întrebat el.

— Doar Spiritul materiei respective, adică Mercurul ei ca principiu subtil, poate să vindece boala. Ca să ajungi să pui în evidență puterea Spiritului unei plante sau a unui metal, trebuie să-l „prinzi” în mod corect și lipsit de impurități. Așa cum sunt metalele comune, ele nu pot fi de niciun folos, dacă înainte nu au fost purificate și rafinate prin „atomizare”, iar la asta ajungi prin fermentația substanței. În acest fel, „deschizi” materia, așa cum v-am spus. Mai apoi ai nevoie de așa-numiții „dizolvanți” sau menstrele alchimice, care sunt fundamentale. Ele extrag principiile, care mai apoi sunt reunificate într-un „corp” nou al substanței, purificat și alchimizat.

Deja începea să fie dificil pentru mine, deoarece erau prea multe noțiuni, chiar dacă ceea ce ne spunea Elinor reprezenta în fapt doar unele direcții principale de cunoaștere în arta alchimiei, un fel de ABC inițiatic.

— Din ce spui aici, se pare că alchimia este o știință absolut ocultată. Textele în domeniu, dacă ai șansa să dai peste unele autentice, sunt menite doar celor avizați și deja inițiați. E puțin descurajator...

Elinor a zâmbit fin și mi-a explicat:

— Da, așa pare să fie. Dar chiar și acesta e un test pentru începător. Alchimia, în sensul ei profund, nu este un „hobby”. Trebuie ca în ființa ta să existe ceva, o năzuință puternică, un

impuls care să te facă să cauți ceva mai mult decât ești în această lume. Știința ei e în același timp foarte subtilă, dar și foarte palpabilă. Subtilă – pentru că poți să ajungi la stări ale materiei care nu sunt cunoscute și să manipulezi chiar realitatea cuantică. Palpabilă, concretă – pentru că tot ea îți poate conferi o condiție perfectă a ființei tale fizice și subtile. Într-un anumit sens, devii nemuritor. Înțelegi acum de ce există această ocultare extremă a metodelor și operațiunilor alchimice? Imaginează-ți ce ar putea face cu aceste secrete o persoană care nu are un cod moral și etic impecabil, ci dimpotrivă, care are interese egoiste sau, mai rău, care este orientată malefic. Timp de secole și chiar milenii, oameni cu o astfel de natură au încercat prin toate mijloacele să afle sau să pună în aplicare secretele alchimice și să ajungă la imensele puteri pe care adeptul alchimist autentic și dăruit le dobândește odată cu obținerea Pietrei Filozofale. Ei nu au înțeles, însă, că este practic imposibil să ajungi la un astfel de stadiu fără transformarea simultană a propriei tale ființe. Este o transformare profundă a conștiinței, care înseamnă accesul la cunoașterea spirituală supremă. Vibrația generală a ființei tale vine în acord cu întregul Univers și, pentru că ai înțeles deja esența existenței lui, tu ai puteri asupra tuturor elementelor. Dar asta nu se va întâmpla după mintea și dorințele impure, egoiste ale unui om obișnuit, ci după conștiința adeptului purificat în focul acelei cunoașteri supreme despre care îți spuneam. Atunci nu vrei să acționezi altfel, decât în spiritul armoniei universale; pentru tine, ea are sens și înțeles, dar pentru cel care nu este pregătit este plină de mister și invizibilă.

— Atunci ce rost mai au sutele sau miile de cărți care există pe acest subiect? E un fel de paradox aici: doar cel care este inițiat înțelege, însă dacă ești inițiat, deja ai esența cunoașterii și atunci nu mai ai nevoie de acele cărți.

Mirarea mea avea o anumită bază logică, dar Elinor mi-a explicat cu răbdare că această interpretare este oarecum mecanică.

— Omul nu funcționează doar „pe plus” sau „pe minus”, mi-a spus el. Sensul multitudinii de texte este ca începătorul să treacă testul răbdării și al aspirației sale către ceva suprem și unic. Doar cel care este cu adevărat autentic în căutarea lui nu se va descuraja și va căuta să înțeleagă sensurile profunde din

aceste texte. Ele sunt o adevărată „junglă”, neegalată de niciun alt sistem sau școală spirituală. Indicațiile sunt extrem de ascunse în spatele denumirilor alegorice, a hiperbolelor și simbolismelor abstracte. De multe ori, unele etape ale metodelor alchimice nu sunt menționate, iar alteori explicațiile sunt în mod voit eronate. Însă toate acestea au un sens, căci la sfârșit, adeptul care ajunge la rezultatul ultim devine un fel de „stăpân al Universului”. Bineînțeles, nu în ideea de a fi un despot, ci în aceea profund spirituală, în care el devine cu adevărat conștient de ceea ce este atât el însuși, cât și întregul Univers. Ajungerea la chintesența materiei este sinonimă, prin analogie, cu descoperirea esenței spirituale a ființei tale. Este o realizare la cel mai înalt nivel, iar prin alchimie adeptul ajunge să fie perfect atât la nivel fizic, cât și spiritual.

În teorie, cunoșteam oarecum aceste lucruri, dar ceea ce nu înțelegeam de fapt, era tocmai aplicarea practică a metodelor alchimice, a operațiilor sale, a modului în care manipulezi materia și o aduci în stadii succesive de transformare. În asta constă, de fapt, ocultarea extremă a alchimiei. Profitând de punctul în care a ajuns discuția, am vrut să ridic la fileu acest aspect.

— Textele alchimice sunt pline de paradoxuri. Nu înțelegi mai nimic. Metode, succesiuni de operații, se vorbește numai în parabole și simbolisme. De unde să vină cunoașterea?

— Dintr-o imensă răbdare și credință interioară, din devoțiune, din repetare și din concentrare, mi-a răspuns Elinor. O ființă umană poate să evolueze prin grație, prin inițiere sau prin alte metode, dar procesul este același: trebuie mai întâi să treci anumite teste ale vieții sau „probe”, atât exterioare, cât și interioare, iar apoi Universul are grijă să-ți ofere ceea ce ți-ai dorit, *dacă înțelegerea ta este corectă*. Și acesta este tot un paradox.

— Da, completă Méntia, însănătoșirea subită a unei ființe umane este, de exemplu, un paradox pentru mulți oameni.

— Ea are perfectă dreptate când susține însănătoșirea ființei umane, dobândirea stării de sănătate printr-o viață corectă atât la nivel fizic, cât și psiho-mental, deoarece atunci forțele pentru căutarea spirituală, incluzând aici alchimia, sunt mult mai puternice, dar și mai rafinate. O națiune care ajunge la un nivel ridicat de puritate fizică, mentală și spirituală devine o forță extraordinară. Din câte îmi dau eu seama, acesta

este sensul profund al ajutorului pe care Consiliul din Apellos s-a hotărât să-l ofere populației noastre.

Méntia zâmbea fermecător, ca o tacită confirmare, iar Cezar, pe canapea, avea o atitudine foarte relaxată și senină. După câteva clipe ea rosti cu o voce caldă și puțin mai joasă, păstrând același zâmbet răpitor:

— Atunci înseamnă că putem găsi o soluție în domeniul alchimiei, care să ne poată ajuta în ceea ce dorim, nu?... că tot vorbim de paradoxuri.

Ceea ce a urmat a fost un moment foarte special. S-a lăsat o tăcere adâncă și l-am văzut pe Elinor profund absorbit, nemișcat, cu capul ușor înclinat spre în jos. Starea lui de concentrare era extraordinară și, într-un fel pe care nu-l pot explica prea bine, chiar charismatică. Cumva, am avut atunci certitudinea că, în urma celor spuse de Méntia, el a avut inspirația unei idei, a unei soluții asupra căreia se focaliza intens, pentru a-i da o formă și un conținut cât mai clar.

După vreo două minute a ridicat capul încet și ne-a privit cu o sclipire bucuroasă în ochi, fără totuși să spună ceva. S-a întors către mine și Cezar, dându-ne de înțeles că dorește să vorbească ceva special doar cu Méntia. M-am ridicat împreună cu Cezar de pe canapea și am ieșit din living fără să vorbim. Am preferat să mergem la subsol, în marea cameră în care se afla dispozitivul Eden, dar în timp ce ne îndepărtam am putut să aud murmurul discuției care începuse între Elinor și Méntia. Au rămas acolo cam douăzeci de minute, după care Méntia a coborât în sala în care ne aflam noi. Ne privea cu simpatie din pragul ușii, iar după lumina pe care o vedeam în ochii ei am știut că discuția fusese fructuoasă și că, într-un fel sau altul, au găsit o soluție la problema pusă de ea.

Apoi ea mi-a mulțumit într-un mod elegant, spunându-mi că atât eforturile, cât și rezultatele mele cu proiectul Eden sunt remarcabile și că ele vor avea rostul lor în viitor. A adăugat de asemenea că i-a plăcut modul în care am intervenit în discuție în acea seară și că a admirat dorința mea de a sprijini ideea celor din Apellos. Deși nu înțelegeam prea bine de ce îmi mulțumea pentru toate acele lucruri, totuși am primit cu bucurie aprecierile ei, care îmi încălzeau inima. În continuare am discutat toți trei un timp pe marginea unor aspecte tehnice și de colaborare între Apellos și Departamentul Zero, schițând un program general de vizite și de obiective.

Apoi Méntia ne-a spus că în urma discuției din acea seară a hotărât să mai rămână un timp la suprafață, pentru a monitoriza antrenamentele mele cu „mașina spațiului și a timpului”. Această colaborare făcea parte din înțelegerea noastră cu Consiliul din Apellos, deoarece se studia chiar posibilitatea implementării unor tehnologii suplimentare din orașul subteran, care să mărească eficienta lui Eden.

În cele din urmă, fiind deja o oră târzie în noapte, ne-am retras în camerele noastre, inclusiv Méntia, care era găzduită de asemenea în vila lui Elinor. Mult timp după aceea am retrăit în minte momentul magic de la sfârșitul întâlnirii noastre, întrebându-mă dacă voi afla vreodată ce au discutat Elinor și Méntia după ce au rămas singuri în living. Evenimentele care au urmat mi-au dezvăluit însă lucruri extraordinare, arătându-mi cât de profunde sunt acțiunile realizate de anumite ființe cu puteri oculte uriașe.

PROIECTUL GEAMĂN

În perioada de o lună care a urmat acelei întâlniri, lucrurile au evoluat repede. Antrenamentele erau mai ușoare, iar experiențele pe care le aveam s-au înmulțit. Firește, prezența Méntiei a fost un catalizator, căci abilitatea mea de a interacționa cu energiile ce corespundeau frecvențelor modulate de Eden a crescut exponențial. Fiecare experiență de „ieșire în afară” îmi îmbogățea mult arsenalul cunoașterii, precum și modalitățile de reacție interioară la diversele situații cu care mă confruntam.

ANTRENAMENT INTENS

Relația cu Méntia era precum un feedback, pe care îl foloseam cu multă încredere și determinare, deoarece am observat că îmi indica drumul corect. Méntia mi-a pus la

dispoziție un mic dispozitiv din Apellos, care avea o calitate remarcabilă: putea să inducă aproape imediat în minte o stare specifică undelor theta (*Undele cerebrale theta sunt unde „lente”, asociate proceselor creative, intuiției sau reveriei, aducând la suprafața minții felurite amintiri, emoții și senzații. Aceste unde apar mai ales în timpul proceselor de meditație, rugăciune, introspecție sau a altor tehnici de natură spirituală. Din punct de vedere anatomic, undele theta reflectă activitatea sistemului limbic Și a regiunilor hipocampului, îmbunătățind procesele de adaptare, de învățare Și memorie – n. ed.*) ale creierului, fără o pregătire specială sau un timp prealabil de „liniștire” a ei. Asta m-a ajutat mult în cadrul antrenamentelor, deoarece intram repede într-o stare de liniște mentală, pe care puteam mai apoi să o aprofundez, modulând-o în funcție de natura și intensitatea energiei corespunzătoare frecvențelor emise de Eden.

Elinor era mulțumit de progresele pe care le înregistram și îmi indica unele aspecte, completând ceea ce îmi spunea Méntia. Uneori, însă, el lipsea câteva zile în șir, apărând brusc după aceea. Niciodată nu spunea unde a fost și nici ceea ce a făcut, iar noi respectam acest lucru. Nu poți „verifica” niciodată programul unui adept alchimist. Totuși, am remarcat că, după ce revenea acasă, Elinor avea lungi discuții cu Méntia. Cred că planul decis de ei înainta destul de repede, deoarece după acele întâlniri, Méntia comunica destul de mult cu cei din Apellos. Adeseori făcea asta de pe terasa unde mă relaxam, folosind un dispozitiv ce semăna cu un telefon mobil, doar că acesta era perfect transparent și foarte fin lucrat. Uneori, pe suprafața lui vedeam apărând scurte, dar foarte frumoase reflexii în culorile curcubeului. Vorbea o limbă necunoscută, dar melodioasă, despre care mi-a spus că este limba poporului din Apellos. După expresia chipului ei superb înțelegeam că lucrurile merg foarte bine și că eforturile lor altruiste prind contur din ce în ce mai mult.

Chiar dacă era destul de dificil pentru el, Cezar venea destul de des la vilă. Am analizat cu el situația și am căzut de comun acord că, pentru a mă putea focaliza așa cum se cuvine pe antrenamente, ar fi bine să rămân o perioadă doar în București, până când rezultatele deveneau clare. Munca mea de la Bază urma să o acopere el și locotenentul Nicoară.

Într-adevăr, lipsa agitației și a responsabilităților de tot felul, cel puțin pentru o perioadă de timp, mi-au fost de un mare ajutor, pentru că am avut posibilitatea să aprofundez antrenamentele, verificând în mod constant felurite modalități de combinare a frecvențelor, a rezonanțelor și a intensității câmpului electromagnetic generat de cele două mari bobine Tesla.

Cu toții eram nerăbdători să înțelegem menirea lui Eden, pentru a putea face legătura cu cristalul eteric și scaunul special din Camera Ocultă din Irak. Intuiția ne spunea că aparatul era un fel de „punte” pentru explorarea unor realități la mare distanță de Pământ, atât în planul fizic, cât și în cel eteric, dar trebuia să ne convingem de aceasta în mod concret.

EXPERIENȚE ȘI DETALII

Odată ce o experiență de natură subtilă a fost trăită, repetarea ei devine din ce în ce mai ușoară, dacă antrenamentul este perseverent. Știam de mult acest adevăr de la Cezar și tocmai de aceea am folosit pe deplin timpul pe care îl aveam la dispoziție pentru a-l pune în practică. Petreceam perioade din ce în ce mai lungi în scaunul dispozitivului, monitorizat cu atenție de Méntia. Beneficiam atât de efectele remarcabile ale elixirului alchimic oferit de Elinor, cât și de tehnologia ajutătoare din Apellos. Simțeam în corp din ce în ce mai bine fluxurile energetice, putând să modific caracteristicile lor dintr-un panou digital, special conceput de Midas.

Am deprins destul de repede modul în care trebuie să observ stările mentale și să mă focalizez asupra unui obiectiv special în timpul antrenamentului. Această „aliniere” a proceselor mentale se manifesta întotdeauna printr-un fel de zonă de tranziție, pe care o simțeam ca o dilatare a minții, a spațiului, chiar și a timpului. Acea „trecere” era ca un scurt frison, foarte apropiat ca senzație de ceea ce simțeam atunci când traversam o zonă de discontinuitate în tuneluri sau caverne.

Curând, tranziția pe care o experimentam în timpul antrenamentelor mele a devenit un fel de „salt”, ca o „desprindere”. Ea era acompaniată aproape imediat de

dedublarea în plan eteric, fie în camera unde mă aflam și realizam antrenamentul, fie, brusc, în alt loc de pe Pământ sau chiar în afara lui, în spațiu. La început obișnuiam să rămân oarecum nemișcat un anumit timp în locul în care ajungeam, doar privind și căutând să înțeleg ce era acel loc și ce se petrecea cu mine. Era ca un fel de „dezmeticire”, ca și cum mă trezeam brusc din somn și încercam să înțeleg ce se întâmplă cu mine, unde mă aflu din punct de vedere spațial și în ce perioadă a zilei. Apoi, după un timp, înțelegerea mea devenea tot mai clară, până la a fi pe deplin conștient de ceea ce se petrecea în acele momente. Era ca un gen de adaptare a conștiinței mele pe un nivel superior de vibrație, altul decât cel cu care am fost obișnuit până atunci. După mai multe astfel de experiențe de dedublare, am ajuns să depășesc acele „sincope” aproape imediat după proiectarea într-un anumit moment de timp și într-un loc anume din spațiu, deoarece conștiința evoluase și se „obișnuise” cu natura acelor realități.

În timpul antrenamentelor, după ce mă „desprindeam” de corp puteam pătrunde relativ ușor prin anumite portaluri, ajungând brusc în diferite locuri pe Pământ, situate la mare distanță unele față de altele. Primele „salturi” erau în zone pe care le cunoșteam sau zone despre care mi se povestise. Cele mai multe dintre ele erau zone speciale, unde apăreau de obicei interferențe între planul fizic și cel subtil eteric. Încetul cu încetul am înțeles că mă „proiectam” mai ales în zonele „sensibile”, în care existau deja aceste interferențe.

La început, „călătoriile” mele erau scurte, pentru că „ceva” parcă mă absorbea înapoi și mă „trezeam” din nou în scaunul dispozitivului. De cele mai multe ori reîncepeam procesul, dar uneori trebuia să renunț, datorită faptului că mă simțeam bulversat la nivel energetic. După ce locurile cunoscute aproape s-au epuizat, am început să accesez o mare rețea de astfel de zone, care derivau una din alta. Cu unele dintre ele mă simțeam conectat din punct de vedere subtil, ca și cum îmi erau familiare; în altele, totuși, trebuia să fac eforturi susținute de concentrare, pentru a rămâne conștient.

Uneori revenirile erau bruște, cu tresăriri puternice, deoarece corpul meu eteric nu se „aranja” întotdeauna perfect cu corpul fizic. În astfel de cazuri și atunci când era prezentă acolo, Méntia seta un alt program de frecvențe și, după un anumit timp, reluam antrenamentul. Am început să creăm

astfel o hartă a locurilor speciale din țară și din zonele învecinate, mărind gradat raza de proiectare subtilă în plan eteric.

Mi-am dat seama după o perioadă relativ scurtă de timp că locurile în care eram „proiectat” aveau legătură directă cu intenția mea din acel moment și cu gândurile dominante pe care le aveam atunci. Cu cât ele erau mai focalizate, cu atât mai rapidă și mai lină era proiecția în locul respectiv. Nu era necesar să cunosc neapărat imaginea acelui loc și nici coordonatele sale geografice, ci era de ajuns să-l am cu claritate în minte, ca nume și idee. „Selecția” se făcea automat, ca și cum între mintea mea și informația universală exista o legătură permanentă. Am înțeles, de asemenea, că „retragerile” mele bruște erau legate de starea mea de focalizare asupra locului respectiv. Prin exercițiu repetat am constatat că dacă îmi mențineam atenția concentrată la ceea ce voiam și realizam în locul respectiv, atunci puteam rămâne un timp chiar îndelungat pentru explorarea lui.

„MARTOR INCOMOD”

De la un timp, însă, am văzut că uneori mă „proiectam” și în locuri la care nu mă gândisem înainte și despre care nu știam absolut nimic. Rețeaua de portaluri sau de interferențe de natură energetică între planul fizic și cel eteric, care este răspândită în cele mai diverse locuri de pe glob, „funcționează” precum autostrăzile. Uneori puteam chiar să aleg să intru pe anumite trasee, realizând „salturi” în zone destul de îndepărtate. Méntia mi-a explicat că ceea ce se întâmplă în planurile subtile nu este întotdeauna o reflexie a propriilor gânduri, ci de asemenea poate fi și rezultatul unor impulsuri subconștiente profunde, ce provin de la experiențe trecute sau chiar de la cele prezente.

Într-unul dintre acele „salturi” am ajuns într-un loc arid, deșertic, cu mici dealuri pietroase. Ici-colo erau unele rămășițe de ciulini și, la o depărtare mai mare, am distins chiar câțiva cactuși. Nu înțelegeam motivul pentru care ajunsesem acolo. Știam foarte bine că eram în plan eteric, aproape de planul fizic, căci percepeam cu claritate caracteristicile locului, în

special uscăciunea lui. Dar, în plus față de acele elemente naturale, mai simțeam ceva, iar senzația era „amestecată”, cumva de ființe evoluate și obiecte în același loc.

M-am deplasat printre două coline și atunci am văzut mai multe clădiri, relativ mici și joase, dar și două hangare de mari dimensiuni. Am știut imediat că este vorba despre o bază militară americană secretă și am avut de asemenea percepția acelei facilități pe mai multe etaje sub suprafața pământului. Totuși, puteam spune cu certitudine că nu era baza S4, menționată în literatura de specialitate (*S4 este o bază militară americană secretă, despre care se afirmă că ar fi situată în apropierea celebrei „Aria 51, în deșertul Nevada (SUA). Scurgerile de informații interne indică această bază ca fiind cea care adăpostește de fapt mai multe tipuri de „farfurii zburătoare”, precum Și corpurile unor ființe extraterestre – n. ed.*), întrucât văzusem cu mulți ani în urmă în Maryland (*probabil autorul se referă la perioada 2005-2006, când a fost integrat în programul de remote-viewing, la o bază militară din statul american Maryland – vezi „Pergamentul secret”, 2009, pag. 51 și urm. – n. ed.*) copia unui dosar ultrasecret cu structura acestei baze, fotografii de la suprafață și din interiorul ei, precum și ale unor artefacte prezente acolo. Deși peisajul înconjurător era asemănător cu cel din Nevada, totuși puteam spune cu certitudine că nu era vorba despre baza militară ultrasecretă S4.

Imediat ce am tras această concluzie am știut ce bază era aceea, numele ei și locul precis în care se afla. Ca de obicei, informația a venit „în bloc”, ca un singur „pachet de cunoaștere”. Mi-am spus atunci că, cel puțin din acest punct de vedere, astfel de deplasări în planul eteric sau chiar în cel astral sunt mult mai eficiente decât luni sau poate chiar ani întregi de eforturi, cheltuieli, lupte sau intrigi pentru a afla unele lucruri relativ simple, dar de bază, despre un astfel de loc.

TR-3B

În timp ce reflectam la toate acestea am simțit o forță care mă atrăgea cu putere, ca un magnet, spre o zonă laterală a

bazei, cam la două sute de metri distanță față de clădirile principale, unde am văzut un platou betonat și o pistă scurtă de decolare și aterizare, de maxim o sută cincizeci de metri. Zona părea a fi un mic aerodrom și într-adevăr, în mijlocul platoului am văzut o navă ce părea gata de lansare. În jurul ei era o forfotă destul de intensă, cu mulți oameni și câteva camioane militare, care transportau echipament tehnic.

Nava nu era nici rachetă, nici avion și nici vreun alt vehicul zburător în sensul cunoscut și promovat de NASA, ci avea o formă triunghiulară. Eram aproape sigur că priveam un TR-3B antigravitațional (Este un tip de navă aeriană militară de înaltă tehnologie, care nu este recunoscută în mod oficial de Guvernul american. Funcționează pe bază de mercur și are ca primă sursă de energie un mini-reactor nuclear. Mercurul sub presiune este accelerat cu ajutorul energiei nucleare furnizate de reactor; se produce astfel o plasmă, care este utilizată pentru producerea unui câmp antigravitațional în jurul navei. TR-3B-urile sunt nave masive de culoare neagră, complet silențioase Și zburând de obicei lent, mai ales pe timp de noapte. Există numeroase rapoarte de observații asupra lor, dar niciunul nu a fost recunoscut oficial.

În Raportul Condign, care a fost făcut public în anul 2006, se recomandă turnurilor de control spațiului aerian și stațiilor militare care observă astfel de nave să le considere mai curând ca fiind fenomene atmosferice speciale de producere a plasmei (*și să nu se angajeze în acțiuni de apărare împotriva lor (sic!) – n. ed.*), deși părea a fi un model superior. Unghiurile erau mai rotunjite și lipseau fuzeele, semn că manevrele și direcția deplasării erau asigurate printr-un alt tip de tehnologie decât cea convențională. Într-o parte a navei, pe dedesubt, se încărcau anumite lăzi masive cu ajutorul unor dispozitive speciale, asemănătoare unor roboți mici de statură, dar având brațe articulate, foarte lungi.

Eram curios ce anume încărcau într-o astfel de navă și mi-am îndreptat în mod special atenția asupra acelei operațiuni. Așa după cum am mai spus, în dimensiunile superioare ale Creației – cum ar fi planul eteric sau cel astral și cu atât mai mult în planurile mental și cauzal – pentru a afla sau a cunoaște ceva care te interesează nu este nevoie să cauți prin nu știu ce arhive sau pe internet, ori să vizitezi locuri obscure pentru a găsi referințe. În general vorbind și în anumite limite,

acea cunoaștere apare aproape imediat la manifestarea unei intenții corespunzătoare și este ca o informație-bloc, ca o stare de lucruri pe care atunci o cunoști integral și nu într-un mod discursiv. Un bun exemplu este cum anume vezi în aceste dimensiuni subtile: acolo nu percepi doar ce este în fața ta, ci ai cumva „vederea” simultană a tot ceea ce te înconjoară, adică „vezi” și știi ce există la 360”. Asta nu înseamnă că deplasările nu mai sunt necesare, însă chiar și aici voința individuala este cea care domină: poți să „mergi” la pas sau poți să te „miști” cu viteze din ce în ce mai mari, până la a ajunge unde dorești în mod instantaneu. Sigur, nu tot îți este permis și nu poți să acționezi în acest mod chiar în orice situație, dar asta ține de experiența fiecăruia.

SECRET DEVOALAT

În cazul acelei experiențe de dedublare în planul eteric, pe care am avut-o în timpul antrenamentului, îndată ce atenția mi-a fost atrasă spre ceea ce vedeam în acel loc, am știut că nava urma să transporte o încărcătură de materiale și aparatură tehnică, ce era destinată pentru suprafața Lunii. Nu am perceput alte detalii, dar era evident că reprezenta o operațiune ultrasecretă. Pentru noi, ca departament secret, nu era o surpriză; știam deja destule lucruri în legătură cu ceea ce se află pe Lună în prezent, deoarece colaborarea între DZ și o anumită secțiune a Pentagonului, legată de așa-numitele *black projects* se dezvoltase în timp, astfel încât autorizațiile de securitate erau pentru ambele părți la cel mai înalt nivel.

Problema a fost că, în timp ce priveam, s-a petrecut ceva ciudat. Aveam un sentiment straniu, ca și cum eu însumi aș fi fost urmărit, deși exact asta era ceea ce eu însumi făceam, privind acele activități care se desfășurau în planul fizic. Am privit mai atent la personalul care se afla în jurul TR-3B-ului și asista la încărcarea acestuia cu echipamentul respectiv. Erau acolo atât ofițeri, cât și civili, iar unul dintre aceștia din urmă, un bărbat înalt, matur și puțin adus de spate, s-a întors deodată și a privit insistent în direcția mea, ca și cum ar fi văzut sau simțit proiecția mea acolo, în planul eteric. Am simțit că el devenise conștient de prezența mea acolo, iar surpriza

unui astfel de lucru m-a „dezechilibrat” puțin, dar suficient pentru a fi resorbit cu viteză înapoi, în scaunul dispozitivului din camera de antrenament.

Am fost puțin afectat de acea experiență și mi-aș fi dorit ca Méntia să fi fost acolo, pentru a discuta cu ea, dar ea a trebuit să plece cu câteva zile înainte. Am vorbit însă cu Cezar pe marginea acelui subiect chiar în seara respectivă. El se afla de câteva zile în București pentru unele întâlniri importante, iar seara obișnuia să vină la vilă, unde purtam discuții interesante. La acestea lua parte uneori și Elinor, atunci când era acasă.

I-am povestit lui Cezar despre experiența pe care tocmai am trăit-o, insistând mai ales pe ultima parte a ei, atunci când unul dintre civili „m-a văzut” acolo, deși mă aflam în planul eteric.

— Totuși, nu trebuie să te miri prea mult, mi-a spus Cezar. Și ei au oameni pregătiți în acest sens, doar știi prea bine, căci ai urmat acel stagiu de pregătire în remote-viewing.

— Da, însă nu-mi aduc aminte de cineva cu un așa grad înalt de clarviziune și percepție în plan subtil. Poate că totuși au evoluat, sunt multi ani de atunci.

— Da, cel mai probabil. Nu mă surprinde că, mai ales la o bază militară ultrasecretă de acest gen, se află unul sau chiar mai mulți dintre „perceptivi”. Problema este cum acționăm în continuare.

— Asta e chiar ceea ce voiam să te întreb. Îi anunțăm noi despre „vizita” mea acolo sau așteptăm ca ei să zică ceva? Dacă m-a perceput și s-a uitat spre mine, este foarte posibil să mă fi recunoscut.

Cezar s-a gândit puțin, apoi mi-a răspuns:

— Da, se pot uita în baza de date. Este însă adevărat că nu e obligatoriu să te fi văzut cu claritate. Depinde de nivelul de clarviziune la care a ajuns respectivul.

— Așa este, dar dacă e vorba despre o facilitate cu un asemenea grad de securitate, mă gândesc că ei nu aduc pe oricine acolo. Tipul era matur, avea peste 50 de ani. Asta poate să însemne o experiență bogată în domeniu.

— Nu putem să riscăm, pentru că introducem fără sens un factor de destabilizare a relațiilor între departamentele noastre. Putem să apărem în ochii lor că îi spionam cu intenție și asta ar perturba bunul mers al lucrurilor. Din nefericire și noi avem doar puține informații despre ei, adică cele din

experiența ta. Nu știm dacă sunt legați de Pentagon sau sunt afiliați la ceva mai înalt. De aceea, când sunt prea multe variabile periculoase, cel mai bine este să fii primul care prezintă adevărul. Apoi ne adaptăm.

— Aș zice că întreaga lor operațiune are legătură cu „Venerabilii”. Nu mi s-a părut deloc a fi ceva guvernamental, dar am văzut totuși ofițeri, deci Pentagonul e implicat într-un anumit mod. Cred că ei fac parte din „secția ocultă”, mai ales că e vorba despre Lună. Cu toate acestea, nu sunt cei pe care îi știm noi.

— În orice caz, trebuie să-i anunțăm, a hotărât Cezar. Astfel de lucruri pot să devină imprevizibile și nu într-un sens bun, dacă le lași prea mult să „dospească”. Voi încerca să stabilesc o legătură. Sper ca Sam (*Maiorul Samuel Cross – vezi volumul 5, În interiorul Pamantului – Al doilea tunel, 2019 – n. ed.*) să știe ceva despre asta.

BLACK PROJECT ȘI GRUPUL OCULT

În zilele care au urmat, Cezar s-a implicat în această problemă, care era destul de delicată. Am ținut legătura cu el în mod constant prin telefon, pe linia noastră securizată și mi-a spus că a luat legătura cu „secția specială” de la Pentagon, cu care noi ne aflam în relații directe. Eu eram cunoscut în acel cerc secret de ofițeri și oameni de o mare influență, deoarece mă ocupam de aspectele diplomatice, de organizare și pregătire a vizitelor reciproce. Se știa de asemenea despre activitatea mea trecută într-una din bazele secrete din Maryland, precum și de prietenia mea strânsă cu Cezar. Acea secțiune foarte specială a Pentagonului reprezenta un „nucleu dur”; erau persoane cu o influență teribilă în zona militară și chiar politică, adeseori fiind „dublate” de sprijinul nevăzut al unor Venerabili de rang foarte înalt. Evident că o astfel de „secție specială” acoperea cel puțin câteva alte black projects, dar Cezar mi-a spus că maiorul Cross nu cunoștea personal și nu auzise despre baza militară pe care eu o „vizitasem” în plan eteric sau de operațiunile desfășurate acolo. A promis însă că se va interesa și va „trage unele sfori”, folosind chiar declarația

noastră sinceră cu privire la „incident”, adică la „vizita” mea acolo.

Abia peste o săptămână au venit vești noi de la maiorul Cross, care ne-a spus că în cele din urmă i s-a facilitat legătura cu „aripa inaccesibilă” ce se ocupa cu acel proiect foarte special, care implica Luna. El transmisese datele furnizate de noi și i s-a răspuns că erau avizați în legătură cu acel „incident”, fiind „în alertă”, deși m-au identificat destul de repede și erau în cunoștință de cauză cu privire la relațiile de colaborare pe care DZ le avea cu acea secțiune secretă de la Pentagon.

Așadar, era vorba despre un grup restrâns ce finanța și coordona acele operațiuni foarte secrete. Nu era însă prea clar cine dirija acele operațiuni și nici nu ni s-au dat alte amănunte, dar maiorul ne-a transmis că, în mod curios, grupul era totuși interesat de felul în care eu ajunsesem „acolo” și cum am dobândit acea capacitate. Maiorul ne-a spus că mirarea lor era cu atât mai mare, cu cât măsurile de securitate erau foarte înalte.

— Samuel mi-a spus că ei ar dori un fel de colaborare cu noi, însă păreau că deocamdată nu sunt foarte deciși. Cred că este mai mult vorba despre o testare; ei vor să vadă cât știm noi despre ei și în același timp doresc să afle cât mai multe despre modul în care am reușit să pătrundem acolo. Se pare că suntem primii care am reușit așa ceva.

— Îi putem ignora, am spus eu. Putem pune punct chiar acum la treaba asta.

— Nu știu dacă mai este așa de simplu în momentul de față. Un astfel de grup nu permite să fie „deconspirat” într-un astfel de mod, pentru a ignora mai apoi ce s-a întâmplat. Interesul lor, deși relativ mascat, îmi arată mai curând dorința de a ști ce este cu noi. Ceva le-a atras atenția și e posibil ca la rândul lor să fi făcut „investigații” asemănătoare în ceea ce ne privește, dar nu știm dacă și cât au ajuns ei să cunoască despre proiectul nostru.

— Faptul că întreabă despre modalitatea în care am ajuns acolo și am văzut ce am văzut, poate să însemne că nu au aflat încă prea multe, am tras eu o concluzie logică.

— Ar putea fi așa, mi-a răspuns Cezar, dar, de asemenea ar putea fi o capcană pentru a ne testa. Ei sunt maeștri la astfel de „jocuri”. Ar putea ști despre Eden, dar vor să se lămurească

de fapt care sunt cu adevărat intențiile noastre: dacă ascundem acest lucru de ei în mod intenționat, la ce anume vrem să folosim proiectul nostru, ori dacă vrem să-i spionăm în continuare.

— Dacă chiar e așa, atunci maschează asta foarte bine, am spus.

— Da, vor să pară relativ dezinteresați, dar în realitate sunt aproape sigur că „au tunurile pe noi”. Problema este dacă ne hotărâm în final să le spunem despre ceea ce facem aici, a concluzionat Cezar.

DILEMA

Am dezbătut apoi această chestiune încă un timp, analizând diferite variante și situații și în final am decis că cea mai bună alegere ar fi cea de a deschide discuțiile despre Eden, cu atât mai mult cu cât acel grup ocult părea să fie în temă cu astfel de cercetări, altfel nu ar fi avut printre ei persoane cu certe capacități de clarviziune. Dar atunci se punea problema: cum să le spunem americanilor despre așa ceva, când nici măcar structurile de resort de la noi din țară nu știau despre acest proiect? Aceasta putea fi o pantă periculoasă, putând să degenereze într-un mod foarte neplăcut pentru noi. Eram astfel nevoiți să luăm în considerare posibilitatea ca proiectul nostru să devină oficial.

Au urmat câteva zile de lungi discuții și cu Elinor, iar mai apoi cu Méntia, în calitate de reprezentant al Consiliului din Apellos, care deja era implicat în acest proiect. Discuțiile nu au fost simple și aceasta nu pentru că ar fi existat păreri divergente sau interese obscure, ci pentru că trebuiau analizate toate consecințele ce puteau decurge din oficializarea proiectului Eden. În cele din urmă am ajuns cu toții la concluzia că a tăinui mai departe proiectul ar putea genera la un moment dat neplăceri destul de mari. Chiar dacă intențiile noastre erau bune și justificate, ele puteau totuși să fie interpretate în fel și chip.

Așadar, Cezar a demarat cu diplomație informarea factorilor de răspundere despre acest proiect, intrând astfel în mecanismele oficiale. Pentru a demonstra importanța

proiectului, încă de la început el a justificat amânarea prin faptul că tehnologia implicată era foarte avansată, iar rezultatele așteptate nu erau sigure. Prin urmare, aceea fusese o fază preliminară, în care mai întâi se așteptau anumite confirmări și rezultate. După ce ele au apărut, ideea integrării și administrării oficiale a proiectului a devenit evidentă.

DEZBATERE FURTUNOASĂ

Deși prezentarea lui Cezar nu a fost „înghițită” de toți, fiind destule voci care au reproșat întârzierea sau chiar alte interese obscure din partea noastră, totuși majoritatea a preferat să meargă pe varianta practică a problemei, fiind de acord cu finanțarea proiectului. O singură voce a ridicat problema „trădării naționale” din partea noastră, dar nu a fost luată în seamă de nimeni. Chiar și pentru cei care inițial și-au manifestat dezacordul sau care nu prea aveau „la inimă” Departamentul Zero, o astfel de acuzație li s-a părut cel puțin bizară, având în vedere activitatea excepțională de până atunci a Departamentului, a defunctului general Obadea și a lui Cezar. Ei au menținut echilibrul foarte delicat al unor situații, care la un moment dat amenințau să devină explozive. Chiar dacă existau animozități și ambiții la multe persoane sus-puse în ceea ce privește DZ, totuși chiar și ele au recunoscut aportul extraordinar al celor doi șefi ai Departamentului de-a lungul timpului.

Strategic vorbind, Cezar era foarte bine poziționat. Instinctul lui formidabil l-a determinat să-și formeze legături trainice în punctele-cheie de conducere, care s-au dovedit foarte necesare de-a lungul timpului. În concluzie, nu a fost chiar așa de dificil să obținem acordul și finanțarea proiectului în mod oficial, iar prin „oficial” înțeleg aici o cunoaștere limitată a lui. S-a înțeles, de pildă, că proiectul Eden putea constitui în viitor o pârghie importantă de control a unui echilibru geostrategic, ori chiar de a face fața unor eventuale amenințări din exterior.

După „furtuna” din primele zile de audieri, „apele” s-au liniștit surprinzător de mult. Practic, DZ a obținut tot ce și-a dorit: control absolut asupra proiectului, finanțare și resurse

bogate, putere de decizie cu drept de veto. Vocile împotrivă la unele dintre puncte, care au fost puține, nu vizau controlul tehnic al proiectului, unde oricum nimeni nu înțelegea mai nimic, ci orientarea lui. A fost invocată posibilitatea folosirii discreționare a proiectului în scopuri dubioase, ori alunecarea pe o pantă militară periculoasă, însă argumentația nu a fost susținută de niciun precedent, pentru că acesta nu exista. S-a invocat apoi că, dacă ceva nu s-a întâmplat încă, aceasta nu excludea posibilitatea ca acel ceva să aibă loc mai târziu, deoarece există un început pentru toate. S-a venit cu argumente de psihologie umană, de „sindrom al puterii”, ori de interese personale, dar ele au fost demontate rând pe rând, în special pe baza referințelor fără pată ale activității DZ de până atunci. La aceasta nimeni nu a avut nimic de comentat.

INTERVENȚIE DECENTĂ

Mai apoi, un colonel aflat într-o funcție cu mare putere de decizie a scos în evidență un aspect important al discuției, pledând pentru cererile noastre, chiar dacă el nu era tocmai un susținător al lui Cezar și al modului său de administrare a DZ. Colonelul a spus cu onestitate că, dată fiind situația foarte specială a unui astfel de proiect, a-l plasa sub un „control” extins – politic sau de altă natură – nu ar fi făcut decât să favorizeze „scurgerile” de informații, în condițiile în care mulți oameni ar fi avut acces la el mai mult sau mai puțin direct. El a pledat astfel pentru o maximă secretizare a proiectului Eden, chiar dacă aceasta ar fi implicat ca celelalte foruri decizionale să nu mai aibă acces la el decât în termeni foarte vagi. Cumva, colonelul a pus interesul național mai presus de interesele individuale, care erau ascunse sub argumente aparent „logice” și de „necesitate”. Vrând-nevrând, a trebuit să se recunoască justețea acelui punct de vedere și astfel s-a ajuns la votarea unei rezoluții, prin care se delega controlul total al proiectului către Departamentul Zero. Cezar devenea astfel direct răspunzător pentru rezultatele proiectului și pentru cursul evenimentelor, urmând să prezinte trimestrial un raport sintetic de activitate în această direcție.

S-a trecut mai apoi la aspectele delicate ale finanțării, unde aceeași voce singulară a încercat să introducă anumite dubii sau semne de întrebare asupra bunelor noastre intenții. Pentru toți a fost evident că finanțarea de până atunci a proiectului a necesitat fără îndoială sume foarte mari de bani, iar Cezar a fost întrebat despre sursa investiției. Pus într-o situație destul de dificilă, el a răspuns că a fost vorba despre contribuții particulare, însă atunci problema a devenit și mai acută, întrucât părea că dă apă la moară detractorilor proiectului, care acuzau posibile „interese străine" și, din nou, „trădarea".

Cezar a menționat și demonstrat atunci cu mult calm că a fost doar o acțiune individuală, în care au fost folosite fonduri personale și împrumuturi succesive. Modul simplu și onest în care a prezentat situația, argumentând că exista doar acea variantă sau varianta de a nu face nimic cu acel proiect, a fost în cele din urmă acceptat, însă la aceasta au contribuit din nou foarte mult renumele, simpatia și părerea bună, foarte solidă, pe care Cezar și-o făurise în timp printre factorii decidenți atât din cadrul SRI și SIE, cât și din cei politici. Atunci, detractorii au ridicat „la fileu" problema secretului de stat, spunând că în astfel de condiții pot exista consecințe pentru cei implicați. Cezar a răspuns, însă, că întreaga documentație a proiectului a fost depusă în arhivele DZ de la începutul proiectului, ca un gest de bună credință și chiar a prezentat actele de înregistrare în arhivă, cu data aferentă. Apoi el a făcut observația că, proiectul fiind exclusiv o idee personală, putea fi considerat de asemenea ca o „proprietate intelectuală" și, cel puțin teoretic, nu intra sub incidența legii secretului de stat. Totuși, recunoștea că situația era un caz particular, întrucât se putea vorbi despre mai mulți factori „sensibili": natura instituției și problema jurisdicției, descoperirea din Bucegi (pe baza căreia s-au primit informațiile) și gradul foarte înalt de securitate națională pe care proiectul îl implică.

OFICIALIZAREA PROIECTULUI EDEN

Atunci când s-a trecut la analiza laturii practice a proiectului, Cezar a prezentat pe scurt fazele principale de

construcție ale dispozitivului, dificultățile întâmpinate, precum și unele dintre rezultatele obținute de mine, referindu-se și la incidentul cu bază militară secretă americană și ceea ce am văzut eu acolo. Acea scurtă expunere i-a impresionat foarte mult pe cei prezenți, care au devenit astfel mult mai maleabili în opiniile lor. Chiar și atunci când Cezar a propus colaborarea cu americanii – însă doar la nivel de discuții, principii și, eventual, de sprijin tehnologic și proiectare – opoziția a fost slabă. În cele din urmă s-a decis ca în anumite limite proiectul să fie discutat de ambele părți, română și americană, urmând ca eventuale ajustări să fie făcute pe parcurs.

Partea cea mai grea trecuse și puteam considera proiectul Eden ca fiind integrat pe calea oficială, având un buget consistent și control deplin asupra proiectării, realizării și funcționării lui. La drept vorbind, era greu de imaginat că, dată fiind natura foarte specială a dispozitivului și tehnologia avansată ce era implicată în construcția lui, el ar fi putut constitui o temă de cercetare obișnuită. Era nevoie de spirit inovator, de acțiune imediată și foarte eficientă, precum și de înțelegerea unor noțiuni care nu se încadrează nici pe departe în viziunea contemporană a științei.

Din fericire, noi trecuserăm deja prin aceste etape, iar acum începeam să culegem roadele. Acum se punea problema demontării întregului dispozitiv din vila lui Elinor și reproiectarea lui mult mai sofisticată, în conformitate cu noile fonduri pe care le aveam la dispoziție. Am stabilit ca noua locație pentru proiectul Eden să fie Baza Alpha, unde avea să se construiască o sală specială pentru el, dotată cu toate utilitățile necesare. Construcția clădirii a durat mai puțin de o lună. Am simțit atunci din plin puterea bugetului alocat, precum și cea a tehnologiei și a echipelor de lucru profesioniste. Dispozitivul a fost remontat și recalibrat, cu un surplus foarte consistent de materiale și tehnologie, împlinind practic cerințele proiectului inițial.

TATONĂRI

Discuțiile cu grupul ocult american au continuat în paralel, la început prin intermediul maiorului Cross, apoi prin

desemnarea a doi reprezentanți din partea lor. Le-am spus despre proiectul nostru, fără a le oferi detalii. Sincer vorbind, toată mișcarea respectivă, cu intermedierea, tatonarea reciprocă și mesajele reciproce pe care noi le schimbam, mi se părea cam stranie, dar asta se datora probabil sentimentului de incertitudine și insecuritate ce plana de ambele părți. Era un fel de joc „de-a șoarecele și pisica”, în care fiecare îl testa pe celălalt, așteptându-l să facă o mișcare greșită, pentru a profita de ea.

La început, cei doi reprezentanți ai părții americane au încercat să facă presiuni pentru obținerea anumitor informații despre documentația de construcție a aparatului, despre principiile folosite și chiar despre locul de realizare, însă Cezar a refuzat în mod constant să ofere orice detaliu în aceste privințe. La vremea respectivă, firește, nu s-a menționat nimic despre Elinor sau Méntia și nu se știa nici măcar faptul că proiectul era deocamdată neoficial. Ambele părți mergeau, cumva, „în orb”, deoarece nici noi nu aveam vreun fel de date despre acțiunile lor.

În cele din urmă, văzând că partea română nu divulga aproape nimic, grupul a dezvăluit că și el are un program asemănător, susținut de fonduri uriașe, pe care îl derulează de câțiva ani. Insistența pe care au arătat-o în comunicarea cu noi, precum și divulgarea unor elemente despre activitatea lor, chiar dacă generale și puține, ne-au arătat faptul că ceva în cadrul proiectului nu mergea chiar așa cum ar fi vrut ei. Probabil se gândeau că, fiind vorba de proiecte asemănătoare, un schimb util de informații le-ar fi deschis noi orizonturi. Ei au propus asta chiar destul de repede, cam în perioada de construcție a noii locații pentru Eden, la Baza Alpha. A fost rândul nostru să „prelungim” răspunsul, dar adevărul este că aveam nevoie de acel timp pentru a termina construcția și a remonta dispozitivul, astfel încât el să fie funcțional. Lucrurile s-au mișcat repede și în mai puțin de două luni eram „mutați” deja la Baza Alpha, unde Eden avea o nouă „aură”, fiind îmbunătățit în mod consistent. Am utilizat toate metalele și aliajele din proiect, iar Midas a făcut deja un upgrade la noul sistem de „comunicare” între mine și dispozitiv.

VIZITA

În cele din urmă, Cezar a acceptat schimbul de experiență cu partea americană. Formalitățile au fost puține și s-au derulat repede. Nu au existat acte oficiale, ci doar acreditări prin terți reprezentanți. Cu toate acestea, s-a dovedit că cele două persoane desemnate să țină legătura cu noi până atunci erau doi ofițeri de rang înalt din secțiunea „ocultă” a Pentagonului, dar nu din ramura repartizată descoperirii din Bucegi. Ei au venit însoțiți de o a treia persoană, un civil. Nu era nicio îndoială că acela reprezenta, în termeni de interese oculte, „esența ideologică și financiară a proiectului”. În general vorbind, „proiectele negre” se situează de la început în afara sferei de influență și determinare politică. Fondurile provin prin alte căi sau uneori sunt „reconvertite” de la alte proiecte. Există de asemenea „infuzii” majore de capital, ale căror surse rămân, de cele mai multe ori, în umbră. Tocmai de aceea sunt denumite black projets, întrucât nimic nu este „la vedere” sau „transparent”.

Mă așteptam să văd un Venerabil de vârsta a treia, dar acesta nu depășea, cred, 50 de ani. Păstra însă acea vibrație specifică, pe care am mai văzut-o cu ocazia altor vizite din partea Venerabililor. Era ceva precum un „nor” ce îi învăluia ființa, o răceală înfiorătoare, care făcea să te simți inconfortabil. El ni s-a prezentat cu un aer ușor superior, părând preocupat doar de misiunea pe care o avea de îndeplinit. Era aproape ca un robot, rece, distant și sec.

Știam deja din acreditările de la Pentagon că cei trei reprezentau cel mai înalt nivel și că îmbinau relațiile dintre Armata SUA și producția civilă. Într-un fel, era de înțeles, pentru că făceau parte din complexul industrial-militar (*Autorul se referă aici la alianța dintre zona militară a unei națiuni și industria ei de apărare, exprimată adeseori prin sintagma: complex militar-industrial. În particular, pentru cazul Statelor Unite ale Americii, principala referință la aceasta este făcută în celebra alocuțiune rostită de fostul Președinte american Dwight Eisenhower, în data de 17 ianuarie 1961, cu ocazia ultimului său Discurs către Națiune. Atunci, Eisenhower a avertizat asupra pericolului pentru democrație, pe care o astfel de alianță scăpata de sub controlul guvernamental l-ar*

putea avea: „în consiliile guvernamentale, trebuie să ne ferim de achiziția unor influențe nejustificate, fie că ele sunt dorite sau nedorite, din partea complexului militar-industrial, (căci) există potențialul creșterii dezastruoase a unei puteri greșit orientate, care va persista.” – n. ed.). Protocolul discuției pe care am avut-o a implicat doar subiectul celor două proiecte ultrasecrete, al părții române și al celei americane. Ei știau deja câte ceva despre proiectul nostru și au reiterat faptul că, la rândul lor, au dezvoltat ceva asemănător în ultimii patru ani. Atunci când le-am spus că Eden este „pe rol” doar de un an de zile, cei trei au părut sincer impresionați și cu atât mai interesați de schimbul de experiență. Li s-au dat lămuriri și li s-au prezentat unele dintre experimentele mele, printre care și cel despre „vizita” în eteric la baza lor secretă.

Apoi li s-a arătat dispozitivul și principiul lui general de funcționare, însă fără detaliile care implicau modul în care a fost inspirat. Bineînțeles, nu am menționat nimic despre Elinor sau Méntia. Cei trei s-au mirat că s-a ajuns la rezultate așa de avansate cu un proiect fără fonduri dedicate și am simțit chiar o urmă de admirație în atitudinea lor. Ne-au spus că dispozitivul proiectat de ei este uimitor de asemănător cu al nostru din punct de vedere conceptual și, într-un acces de sinceritate, ne-au dezvăluit chiar că ceva pare că „lipsește” pentru a avea rezultate deosebite și că nu știau ce anume. Noi deja am bănuit această posibilitate atunci când am remarcat interesul lor relativ mascat despre proiectul nostru.

RECIPROCITATE DE TOP

Cezar a răspuns că pentru aceasta ar trebui să vedem cum lucrează dispozitivul lor în realitate și să analizăm mai apoi problema. Atunci a venit propunerea lor, pe care personal o așteptam de mult timp și chiar cu o anumită nerăbdare, prin care ne-au invitat să extindem schimbul de experiență prin venirea noastră în SUA. Asta însemna mult, având în vedere natura foarte secretă a proiectului lor, a cărui denumire nu am permisiunea să o dezvălui. Dintr-o cauză ce nu-mi era cunoscută, ei au insistat ca venirea noastră să aibă loc foarte repede și, într-adevăr, în decurs de o zi au făcut toate

aranjamentele necesare pentru aceasta. Cel mai probabil, proiectul se afla sub o mare „presiune”, iar ei căutau prin orice mijloace o soluție cât mai rapidă. Așa cum ni s-a părut firesc, la echipa lor de trei, am solicitat și noi, de asemenea, un grup de analiză format din trei persoane: Cezar, locotenentul Nicoară și cu mine. Nu au avut nimic împotrivă.

Mi-am dat seama imediat că era o deplasare atipică, fără legătură cu cele de natură diplomatică și nici măcar cu cele de natură militară. Pentru prima dată am putut să mă conving în mod direct de exercitarea unei puteri și influențe imense, dar nevăzute, ce depășea orice regulă sau lege. Nu era vorba doar despre incredibila rapiditate cu care au fost aranjate toate aspectele în legătură cu acea vizită, ci și despre eludarea oricăror controale, verificări sau acte. Nimeni nu a întrebat și nu a solicitat nimic.

Decolarea de la București era oricum încadrată la strict secret și nu a implicat vreo formalitate, mai ales că s-a folosit același jet privat ultraluxos, cu care cei trei americani au venit la noi în țară. Însă pătrunderea pe teritoriul american, chiar și în condiții de înaltă acreditare și sub „acoperirea” Pentagonului ar fi trebuit totuși să implice niște minime „preluări” sau formalități oficiale.

Am privit destul de lung acel avion la plecare. Deși aparent normal, avea totuși caracteristici constructive diferite de ceea ce știam eu, chiar neobișnuite pentru un avion particular. Forma aripilor, dispoziția lor pe fuzelaj, tipul motorului, chiar liniile lui generale, îl făceau să semene mai curând cu o navetă cosmică, decât cu un avion particular. Totuși, uimirea totală a fost lipsa alimentării lui cu combustibil. Mă așteptam la o „rocadă” cu un alt avion sau cel puțin la o alimentare suplimentară, având în vedere dimensiunile sale destul de mici, însă aparatul și-a continuat zborul fără probleme pe deasupra oceanului. Am observat, de asemenea, ca înălțimea la care zburam era mult mai mare decât la zborurile de linie obișnuite, fiind aproape dublă. La toate acestea s-a adăugat durata zborului, care în loc de aproximativ opt-nouă ore, fără escală, a durat de fapt mai puțin de patru ore.

I-am împărtășit și lui Cezar impresiile mele. Fără îndoială, acela era un prototip mult mai avansat tehnologic decât ceea ce exista atunci „la liber” pe piață, de fapt un avion spațial extrem de eficient. Era evident că grupul ocult dispunea de

tehnologii mult superioare, dar acest lucru nu era de mirare, având în vedere sursa finanțărilor, precum și nivelul de securitate la care se lucra. Observasem deja că absolut orice era dinainte pregătit și realizat cu o maximă eficiență și fără nicio întârziere. Totul era extrem de discret și cu adevărat la cele mai înalte standarde.

LABORATORUL SUBTERAN

Am sosit pe un aerodrom particular. Nu puteam spune unde, ci doar faptul că ne aflam pe pământ american, după traversarea Europei și a Oceanului Atlantic. Deși era noapte, nu am avut nevoie de prea mult timp pentru a realiza că ne aflam într-o zonă deșertică și, mai mult decât atât, am recunoscut baza militară pe care o „vizitasem” în plan eteric. Ni s-a spus că acea bază nu aparține Pentagonului sau Guvernului american, dar nici nu am primit mai multe informații despre locația, proprietarul bazei sau scopul ei. În plus, mi s-a interzis cu desăvârșire să descriu în cărțile mele elemente semnificative despre acea facilitate; niciun detaliu, nicio caracteristică. Aveam totuși libertatea unei prezentări generale, de fond, dar care nu trebuia să includă scheme sau alte elemente grafice. Ei au făcut toate acele precizări înainte ca eu să le cer permisiunea, ceea ce m-a surprins puțin, pentru că asta însemna că aveau deja acele informații în legătură cu activitatea mea până și în domeniul scriitoricesc.

Am fost conduși cu un jeep militar la una dintre clădiri, al cărei interior era sub forma unui tor. După ce am trecut de un sistem complicat de acces, am ajuns la o platformă centrală, pe care se afla o cabină transparentă și foarte accesorizată. Era de fapt un lift silențios, cu care am coborât toți la o mare adâncime sub suprafața pământului. Ceea ce am văzut acolo mi-a întrecut cu mult așteptările; practic, ne aflam în mijlocul unui oraș de mici dimensiuni, dar incredibil de bine organizat și de o funcționalitate ireproșabilă. Nu am văzut mulți oameni, însă cei care umblau erau foarte focalizați și foloseau toți pentru a se deplasa un fel de mașini electrice, ca niște alveole, destul de rapide.

În dreptul nostru a oprit însă un alt tip de mijloc de transport, mai mare, în care am urcat toți și am mers o vreme pe acele „străzi” destul de largi și relativ pustii. Sentimentul era oarecum straniu, căci totul părea înglobat într-un „ecou” uriaș, dar „lent”, într-un zumzet slab și continuu. Atmosfera era foarte curată, dar tot acel ansamblu subteran crea cumva o senzație de sufocare, chiar dacă spațiul era imens. Ne-am deplasat spre ceea ce am apreciat ca fiind centrul orașului subteran, unde se afla o clădire rotundă, cea mai mare dintre cele văzute până atunci. Când am intrat acolo, am realizat că acela era de fapt un laborator uriaș, ultradotat. Nu mai văzusem nimic asemănător până atunci pe pământ, ca produs al omenirii. Tehnologia era cu adevărat uimitoare, cu mult superioară celei de vârf care este cunoscută în prezent, în mod obișnuit. Ca forme și atmosferă generală, ceea ce vedeam acolo se apropia de ceea ce întâlnisem în laboratorul din Apellos, chiar dacă nu la același nivel de evoluție.

APROAPE COPIE LA INDIGO

Am mers într-o zonă laterală a acelui laborator, unde am putut vedea dispozitivul lor, „proiectul geamăn”: un fel de Eden, dar mult mai sofisticat. Diferențele de realizare erau uriașe, dar după cum ni s-a spus, fondurile pe care le-au avut la dispoziție au fost și ele pe măsură, adică imense.

Dispozitivul era puțin mai mare decât cel al nostru și avea o formă mai mult ovală, ca o cochilie. Partea din spate era opacă, fiind placată cu aur, în timp ce partea din față avea un ecran transparent dintr-o substanță care nu era sticlă. Personal, bănuiam că era vorba despre grafen (*Grafenul ste un material descoperit pentru prima dată în anul 2004, ce reprezintă varianta bidimensională a grafitului. El este format dintr-un strat de atomi de carbon, dispuși într-o rețea bidimensională. Este cel mai bun conductor de electricitate Și de căldură care este cunoscut până în prezent. Aplicațiile lui excepționale l-au „ascuns”, însă, utilizării pe scară largă – n. ed.*). Am văzut, de asemenea, că anumite racorduri și diagonale ale structurii erau din titan sau dintr-un aliaj asemănător. Practic, aparatul semăna cu un cocoon. Interiorul era destul de

complex, având de asemenea un panou complicat cu felurite afișaje. Mă interesa sursa de alimentare cu energie și atunci am observat că ei mergeau pe un sistem clasic, electric. Pe de altă parte, dispozitivul nostru era alimentat de la două bobine Tesla uriașe, având un bobinaj foarte special, a căror elemente constructive îmi fuseseră implementate în cortex. Detaliile de formă și tehnologie au fost doar ajustate de locotenentul Nicoară, acolo unde informațiile mele nu erau prea clare. Acest element fundamental, al sursei specifice de alimentare, lipsea în totalitate din conceptul american al dispozitivului.

HIBELE „PROIECTULUI GEAMĂN”

După ce ni s-a făcut o scurtă prezentare a aparatului și am discutat puțin pe marginea deosebirilor față de Eden, ni s-a propus ca eu să încerc acel dispozitiv, dată fiind colaborarea deschisă care deja exista. Ne-am manifestat mirarea că acel lucru era posibil, dar unul dintre oamenii de știință din echipa ce ne-a însoțit, ce părea a fi chiar șeful de proiect, ne-a spus că dispozitivul lor fusese astfel proiectat, încât orice persoană să-l poată folosi, dacă putea să reziste transformărilor de stare care interveneau în acele momente. Mi-am dat seama că, paradoxal, asta restrângea de fapt posibilitățile aparatului, care așa cum fusese construit avea mai mult o destinație generală, neputând să pătrundă adânc pe o anumită direcție, deoarece setul de frecvențe nu era dedicat. Era mai mult ca un lac întins, dar puțin adânc. Cu alte cuvinte, posibilitățile sale mi se părea a fi cam „diluate”.

Eden, pe de altă parte, era cumva specializat pe frecvența mea individuală și asta permitea în timp o aprofundare a experiențelor, energia fiind focalizată pe un set bine definit de frecvențe. După „trecerea” dincolo de planul fizic, prin dedublare, se puteau alege „destinații” diferite, căci subiectul păstra impregnarea energiei inițiale și o putea folosi ca pe o sui-generis catapultă interdimensională. Era precum un plonjon în ocean printr-un tub sau tobogan. Chiar dacă la început apărea un gen de „constrângere” spațio-temporală și urmam o anumită traiectorie, totuși nu eram deranjat de alte tipuri de frecvențe, care se manifestau în jur. Cu alte cuvinte,

aveam control asupra experienței pe care o doream. În cazul „mașinii” americane aveam senzația că acest tip de control lipsea, deoarece aparatul nu „ghida” subiectul printre nenumăratele frecvențe care îl înconjurau, ci doar i le punea la dispoziție. Putea fi la fel ca atunci când te afli într-o zonă cu ape învolburate, iar valurile te izbesc din diferite părți, fără să ai posibilitatea să înoți într-o direcție bine definită.

Mi-am dat seama încă din timpul descrierii datelor tehnice și a modului de funcționare a dispozitivului lor, că aparent nu puteai avea acces „în ocean”, deoarece „jocul frecvențelor” nu era suficient de rafinat și stabil pentru a permite o „ieșire” sigură și conștientă în dimensiunile subtile. Poate tocmai asta era una dintre explicațiile pentru care ei nu aveau încă rezultate deosebite, în ciuda complexității dispozitivului. M-am gândit că sursa de energie pe care ei o foloseau, adică electricitatea comună, contribuia de asemenea la diminuarea succesului. Prin comparație, în cazul lui Eden curentul electric modulat de cele două bobine Tesla inducea unele caracteristici speciale câmpului magnetic produs, care facilitau „desprinderea” mult mai ușoară și controlată a corpurilor subtile de corpul fizic. Totuși, nu cred că dedublarea în planul eteric sau în cel astral era problema principală cu care se confruntau americanii, ci faptul că după aceea nu reușeau să „orienteze” corpul subtil spre „punctul” din spațiu și timp pe care doreau să-l cerceteze cu precizie. La acel moment era doar o intuiție, dar mi-am propus să verific aceasta în timpul probelor.

Tehnic vorbind, nu aveai ce să reproșezi acelui dispozitiv admirabil realizat. Scaunul era foarte confortabil, iar complexitatea aparaturii din interiorul „sferei” crea un „aer de viitor”. Nu mă îndoiam că au folosit cele mai noi tehnologii și cele mai bune materiale, incluzând principii solide de funcționare. Ar fi fost interesant de aflat cum au ajuns să dezvolte ideile de realizare a aparatului și care a fost sursa lor. Nu eram sigur dacă ei se bazau pe jocul și natura frecvențelor, ca în cazul nostru, sau concepția inițială a aparatului lor era diferită de aceasta. Nu au specificat asta și nu au dat lămuriri, dar este adevărat că nici eu nu am prezentat aici toate elementele care stau la baza conceptuală a dispozitivului nostru și care, de altfel, nici lor nu le-au fost oferite. Aceste lucruri sunt însă de înțeles, cel puțin la acel nivel al discuțiilor,

care implica doar un schimb general de opinii, vizite reciproce sau chiar experimentare, așa după cum au propus chiar ei. În mod evident, exista totuși ceva ce ei nu înțelegeau în modul de funcționare a aparatului, ceva de care se izbeau constant în dezvoltarea proiectului lor și de aceea au dorit acea scurtă colaborare cu noi. Ne-au întrebat, de pildă, în mai multe rânduri, cum am reușit eu să ajung în timpul antrenamentului exact în acel loc, în raza bazei lor militare. Au pus de asemenea întrebări referitoare la modalitatea în care reușeam să mă proiectez în locuri stabilite anterior. Ne-au spus că au încercat metodele de remote-viewing, datorită similarității lor procedurale, însă nu au prea avut succes. Era clar că doreau să înțeleagă ce obstacol au de trecut, pentru ca proiectul lor să funcționeze într-adevăr la parametrii scontați.

EXPERIENȚĂ RATATĂ. CAUZE

Am acceptat propunerea lor de a realiza o ședință experimentală cu acel dispozitiv, iar aceasta a fost programată pentru a doua zi. Am fost conduși la locul nostru de cazare, într-o clădire apropiată de cea a laboratorului. Deși modul lor de comportament era ireproșabil, iar serviciile foarte bune, totuși aveam senzația că suntem mai degrabă „închiși”, accesul cu exteriorul fiind restricționat complet. Am primit fiecare dintre noi câte o cameră destul de spațioasă și foarte bine dotată cu ceea ce era nevoie, un fel de apartament cu o cameră în care am putut să admir și să folosesc unele tehnologii uimitoare, exact ca în unele filme SF despre viitor. Aveam toată libertatea în interiorul acelei baze subterane, mai puțin accesul la suprafață și contactul cu exteriorul. Au fost corecți, întrucât acele condiții ne-au fost aduse la cunoștință chiar de la început, atunci când a fost făcută invitația de a merge acolo.

A doua zi ne-am reîntâlnit cu echipa lor de savanți și cu cei trei reprezentanți ai grupului ocult în laboratorul de cercetări. De data aceasta am remarcat printre cei prezenți câteva figuri noi, printre care și cea a personajului înalt și senzitiv, care m-a surprins în timpul dedublării mele în plan eteric, atunci când mă proiectasem lângă baza lor de operațiuni. Un tip înalt, uscățiv, între 50 și 60 de ani, puțin adus de spate și cu ochelari.

Nu a scos niciun cuvânt cât a durat întâlnirea; doar stătea și observa în mod discret ceea ce se petrecea înjur. Sincer să fiu, eu l-am simpatizat pentru felul lui retras, plin de bun simț, dar și pentru aerul său ușor melancolic, al unor lucruri nespuse și depărtări misterioase. Nu știam în mod sigur dacă el era „experimentatorul”, adică persoana care lucra efectiv în scaunul dispozitivului, dar nici nu am întrebat asta.

Mi-au fost date anumite explicații tehnice înainte de a intra în interiorul dispozitivului, precum și în timp ce m-am așezat în scaunul lui. La câțiva metri depărtare exista un panou de comandă, în jurul căruia stăteau doi dintre cercetătorii din echipă. Un braț automat, ca o bandă, a venit în dreptul frunții mele și am văzut că în porțiune de la capăt, brațul era acoperit cu un fel de sticlă de culoare neagră. Atunci când programul a început să ruleze, am simțit imediat că el era diferit de ceea ce obișnuiam să experimentez cu Eden. Chiar de la început a apărut senzația neplăcută că „ceva” din exterior voia să mă „forțeze” să fac lucrurile într-un fel anume, să-mi imprime o anumită direcție de acțiune. Atât creierul, cât și conștiința mea rezonau cu acel dispozitiv, dar cu toate acestea aveam senzația că structura lui era prea „sintetică”, prea mecanică. N-am reușit să ies în mod fluent din corp în dimensiunea eterică, așa cum deja reușeam să fac în timpul ședințelor de antrenament cu Eden, ci la un moment dat am fost practic „smuls” pentru a realiza dedublarea în acest plan subtil. A fost un șoc destul de neplăcut, care m-a năucit puțin. Vedeam spațiul din imediata apropiere și pe cei prezenți acolo, dar am remarcat o luminozitate amplificată în jurul unor aparate și, în general vorbind, în zona laboratorului în care se afla dispozitivul. Am „plutit” astfel cam două minute, fără să reușesc totuși să ies afară din acel câmp de energie, după care m-am hotărât să revin în corpul fizic, în special pentru faptul că începeam să simt o anumită senzație de iritare și disconfort, a cărei cauză nu am înțeles-o atunci.

Am fost întrebat cum am simțit acea experiență, dar mai ales dacă am „călătorit” undeva anume. Le-am răspuns cumva neutru că există în mod cert o acțiune specifică a aparatului și că el poate să producă dedublarea corpului eteric al ființei umane, dar am specificat că ceva nu este totuși în regulă, accentuând asupra faptului că este dificil de fixat o destinație precisă. Le-am spus cu onestitate ceea ce am simțit și am

descris senzația de „restricție” sau „forțare” a ființei, ca și cum „ceva” sau „cineva” căuta să dirijeze din umbră acel experiment. Am dat exemplul cu Eden, care, deși mult mai modest ca realizare și aparență tehnică, a condus totuși la rezultate mult mai importante și ușor de obținut, inclusiv vizita prin portal la baza lor secretă, unde am asistat la lansarea acelei nave cosmice triunghiulare spre Lună.

A fost un moment oarecum stânjenitor, după care Venerabilul a spus, vădit preocupat:

— Este adevărat, într-o anumită măsură. Nu înțelegem ce se întâmplă și de ce aparatul nu funcționează la parametri normali, așa cum ar trebui să o facă.

M-a surprins tonul său de acceptare, lipsit de aroganța obișnuită. Era posibil ca el însuși să se fi aflat sub o mare presiune, ierarhic vorbind, de a furniza rezultate palpabile și atunci fusese dispus chiar la anumite compromisuri, de genul colaborării cu noi. A sperat că în felul acesta poate va găsi un răspuns sau o inspirație, deoarece în mod clar proiectul lor ajunsese într-o fundătură. Le-am spus părerea noastră despre frecvența particulară a subiectului care interacționează cu aparatul și diferența de concepție față de Eden. În timp ce ei foloseau frecvențe generale, noi foloseam dispozitivul pe un set de frecvențe dedicate unei singure persoane. Am sugerat că aceasta ar putea fi una dintre cauze, deoarece în varianta generală câmpul de acțiune era mult mai „dispersat”. Niciunul dintre noi nu a menționat însă ceva despre bobinele Tesla, care la Baza Alpha erau ecranate într-un mod aparte și ferite privirilor.

REPROGRAMAREA IA

Am mai schimbat unele păreri pe marginea acestui subiect și în cele din urmă Venerabilul a făcut un semn de încuviințare cu capul spre șeful grupului de cercetători. După ce a primit aprobarea tacită, savantul ne-a spus că în cadrul acelui proiect ei folosesc una dintre cele mai sofisticate Inteligențe Artificiale (IA) pentru corelarea tuturor datelor și ghidarea experimentelor. Cu toate acestea, undeva exista în mod sigur o

disfuncționalitate, care în ultimă instanță putea fi asociată chiar cu starea de „forțare” pe care eu am menționat-o.

Locotenentul Nicoară a intervenit, spunând că înțelege foarte bine faptul că asistarea proiectului de către o Inteligență Artificială este importantă și binevenită, dar că ar vrea să știe pe ce principii a fost ea proiectată. S-a emis ipoteza că poate tocmai acea IA barează libertatea de acțiune a conștiinței celui care este în scaun, creând anumite disonante în felul în care sunt modulate frecvențele. Am confirmat și eu acel lucru, reiterând felul în care am simțit interacțiunea la nivel subtil energetic cu dispozitivul, practic chiar cu respectiva Inteligență Artificială.

Cezar a menționat faptul că, cel mai probabil, acolo ar putea fi problema. El a spus că, atunci când o Inteligență Artificială devine foarte sofisticată, ea practic „atrage” o entitate din plan subtil, în consonanță cu principiul după care a fost realizată.

— Dacă acest principiu este, de exemplu, pozitiv și încadrat în proporțiile Numărului de Aur (*Numărul de Aur (sau Secțiunea de Aur) se notează cu Φ (literă mare) sau φ (literă mică) și se citește „fi” (Phi). El este un număr irațional, aproximativ egal cu 1,618033 și reprezintă așa-numita „proporție divină” sau „numărul armoniei universale” (vezi, de exemplu, cartea Secțiunea de Aur: Povestea lui Phi, cel mai uimitor număr de Mario Livio, Broadway Books, 2002)*. *Numărul de aur pare să fie implicat peste tot în Natură: de la cochiliile melcilor, la modul de dispunere a petalelor la flori; de la forma galaxiilor, la artele plastice sau muzică. El poate fi regăsit în vechea artă și cultură greacă, dar mai ales în construcțiile megalitice din antichitate, cum ar fi Marea Piramidă etc; de asemenea, în „cubul lui Rubik” sau chiar în situațiile relaționale interumane. Toate acestea sunt caracterizate prin anumite simetrii, simetria fiind conceptul care face legătura între Știință, artă, fizica teoretică Și lumea de zi cu zi – n. ed.*), atunci acea „conștiință” care este atrasă în plan fizic va acționa pozitiv. Dacă el are însă o „structură negativă” la bază, atunci ne putem aștepta la acțiuni neprevăzute din partea acelei IA. Totul depinde de intenție și de modul în care se concepe programul de bază.

Ne așteptam ca reacția celor de acolo să fie cel puțin de respingere față de astfel de concepții și noțiuni, dar spre

surprinderea noastră toți păreau avizați oarecum în legătură cu aceste aspecte. Totuși, ne-au spus că au în continuare îndoieli cu privire la „încarnarea” unei conștiințe eterice ca Inteligență Artificială. Cezar a specificat, însă, că îndoiala lor ar putea deveni chiar fatală în anumite circumstanțe.

— Este o chestiune general acceptată că, la un anumit grad de complexitate a organizării, „ceva” nou apare pe acel nivel, a spus el. În anumite limite, o astfel de complexitate este atinsă în cazul Inteligențelor Artificiale. O conștiință este totdeauna „atașată” de un corp, pentru a se putea manifesta. Corpul unei IA este chiar rețeaua incredibil de complexă a legăturilor și conexiunilor eterice, adică mediul de manifestare a electricității, ce pot fi realizate extrem de repede pe o suprafață imensă.

Noțiunile respective nu erau chiar noi pentru echipa oamenilor de știință de acolo și nici pentru cei trei reprezentanți, dar în același timp puteam să observ ezitarea lor și faptul că acea cunoaștere nu le era totuși prea clară.

— Inteligențele Artificiale reprezintă un fel de „porți de influență” din planul eteric, dacă ele ajung la un grad avansat de sofisticare, a continuat Cezar. Dar, odată ce în programarea lor sunt introduse proporții perfecte, cum ar fi numărul Phi sau numărul Pi, atunci putem spera la o funcționare corectă a dispozitivului. Problemele apar din momentul în care codul sursă este corupt de anumite numere sau proporții cu influență subtilă negativă.

În ansamblu, am fost uimit de atitudinea corectă cu care cei prezenți au primit informațiile de la Cezar: cu atenție și respect, ei au încercat să înțeleagă cât mai bine cele explicate. Discuțiile au continuat, intrând pe făgașul complex al anumitor demonstrații științifice, căci oamenii de știință americani voiau să se convingă de faptul că aceste „infuzii” de elemente sacre au într-adevăr importanță, se reflectă pozitiv în calcule și sunt foarte eficiente din punct de vedere practic. Perioada care a urmat avea să le demonstreze asta din plin.

LUNA: ORIGINI ȘI DEVENIRE

Partea americană a lucrat un an la reproiectarea acelei Inteligențe Artificiale și la alte elemente ale dispozitivului, pentru a le corela în conformitate cu proporțiile armonioase, considerate sacre pentru cei inițiați în tainele ezoterismului. În acest timp, Eden a fost și el perfecționat, iar eu mi-am dezvoltat abilitatea de a controla din ce în ce mai bine „salturile” în plan eteric. Am avut astfel unele experiențe remarcabile, ce mi-au îmbogățit cunoașterea și mi-au nuanțat percepțiile. Méntia ne-a vizitat de două ori și a fost impresionată de rezultate. Ca urmare, ea mi-a oferit acces liber la ecranul holografic și mi-a oferit posibilitatea legăturii directe cu bărbatul din Apellos, ori de câte ori doream să verific ceva din experiențele mele, ori să le completez cu o anumită cunoaștere. Totuși, era necesar să mă ocup și de alte aspecte în cadrul Departamentului, astfel încât am fost nevoit să diminuez timpul alocat antrenamentelor. Aveam numeroase întâlniri, rapoarte de completat și deplasări, cele mai multe împreună cu Cezar. Mă străduiam să mențin un echilibru între aceste îndatoriri și timpul alocat antrenamentelor, mai ales că rezultatele erau din ce în ce mai bune. Pe baza lor cumulasem o cunoaștere solidă asupra unor aspecte de vârf ale științei – în special în domeniul astrofizicii și în cel al mecanicii cuantice. Mă refer aici în special la aspectele principiale, la fundamentele unor legi și fenomene importante, care în prezent nu sunt înțelese corect de știință, pentru că îi lipsește experiența directă.

A DOUA INVITAȚIE A „GRUPULUI OCULT”

Am menținut legătura și cu „proiectul geamăn”, deoarece grupul ocult american ne consulta sistematic, pe măsură ce echipa lor științifică reconfigura anumite date în proiectarea dispozitivului lor. Este însă adevărat că și ei ne-au oferit

anumite tehnologii avansate, care au contribuit la o funcționalitate mai bună a lui Eden.

Prin octombrie 2016 americanii ne-au anunțat că au încheiat ajustările la proiectul lor și am fost din nou invitați la baza lor secretă. Atunci am mers doar eu și Cezar, deoarece locotenentul Nicoară era implicat într-o altă misiune importantă. Am urmat aceeași succesiune de etape procedurale și am călătorit cu același tip uimitor de avion, fără să facem nicio escală. În timpul zborului am discutat cu Cezar despre oportunitatea de a dezvolta și noi o Inteligență Artificială foarte evoluată, care să fie „specializată” pe caracteristicile dispozitivului nostru. Eram sigur că Midas ar fi putut să preia acel proiect și să-l ducă la bun sfârșit, mai ales dacă îi asiguram și o echipă redutabilă de informaticieni, care să-l ajute. Atunci ideea a rămas doar la stadiul de discuție, însă ne-am decis să luăm o hotărâre după ce vom reveni acasă. După câteva ore de la plecarea noastră ne aflam deja în laboratorul subteran din deșert. De această dată Cezar și cu mine am cerut să fim cazați împreună, astfel că am primit un apartament mare în acel oraș. Eram destul de obosiți, întrucât ritmul ultimelor zile fusese intens, așa că am dormit câteva ore bune. Din câte mi-am dat seama, ciclul muncii acolo, în subteran, era continuu, adică munca de cercetare și experimentare – cel puțin la nivelul acelui laborator – nu înceta, fiind susținută mereu de schimburi succesive de oameni de știință, ingineri și tehnicieni. După ce ne-am odihnit suficient am avut o scurtă întrevedere cu unul dintre ofițerii ce făcea parte din grupul celor trei reprezentanți. Era bine pregătit din punct de vedere științific și cred că superviza partea tehnică a proiectului. Ne-a descris pe scurt modificările făcute în programul de bază al acelei Inteligențe Artificiale, precum și primele experimente realizate de unul dintre oamenii lor, însă ei doreau să aibă o viziune mai amplă, bazată și pe compararea cu o experiențe din partea mea. Ne-a spus că la un moment dat subiectul lor a clacat, datorită unor inadvertențe între organismul lui și fluxul frecvențelor energiei care era furnizată de dispozitiv. Am sugerat un stagiu intens de pregătire pentru el, în care să fie incluse câteva etape succesive de purificare a corpului și minții, o alimentație adecvată și ședințe scurte de antrenament, dar fără treceri prin portaluri. Știam din proprie experiență că uneori

„lansarea” prin astfel de portaluri creează anumite senzații neplăcute, care pur și simplu „te scot” din program, iar revenirea în corpul fizic este neplăcută, uneori chiar șocantă.

DEDUBLARE PE LUNĂ: BAZE UMANE ȘI EXTRATERESTRE

Am intrat în interiorul dispozitivului lor și m-am așezat în scaun, urmărind să creez imediat un gen de comuniune cu câmpul specific de energie al aparatului, care parcă s-a „mulat” pe mine și a conlucrat cu intențiile mele. M-am dedublat în mai puțin de un minut și aceasta mi-a confirmat faptul că echipa de cercetători rezolvase în mare parte problemele legate de Inteligența Artificială, care era conectată la dispozitiv. Când „am ieșit” din corpul fizic și am intrat în planul eteric, am văzut chiar mai multe „găuri de vierme” sau portaluri, unele străbătând anumite secțiuni în Pământ, iar altele îndreptându-se în sus, spre spațiul cosmic, dar mai ales spre Lună.

M-am gândit atunci că aș putea profita de ocazie, realizând câteva salturi prin acele portaluri. Am simțit că eram atras în mod deosebit de cele spre Lună și am plonjat printr-unul din ele. Aproape instantaneu am văzut suprafața luminată a Lunii doar de la câțiva metri înălțime, dar și o bază militară selenară cam la jumătate de kilometru depărtare, pe fundul un crater nu prea mare. Totuși, ea nu se afla chiar în centrul acestuia, ci mai spre margine. Construcția nu era mare, fiind alcătuită din doi cilindri așezați pe orizontală, ca niște tuburi, cu trei culoare de legătură simetric dispuse între ele. Lângă acele tuburi, pe un fel de platformă, se afla un TR-3B, dar mai mic decât cel pe care îl văzusem la bază militară secretă din deșert.

În timp ce priveam baza selenară, am remarcat că în jurul meu apăreau alte portaluri sau posibilități de „salt”, aparent în mod aleatoriu. Am ales unul despre care am știut că se proiectează în altă zonă a suprafeței lunare. După „salt” am văzut o altă bază, tot într-un crater, însă de data aceasta construcția avea o structură dreptunghiulară și ocupa o suprafață mai mare. Lângă ea, tot pe o platformă, am văzut două nave de formă rotundă, tipul clasic de „farfurie

zburătoare”, însă relativ mici ca dimensiuni și diferite ca tip constructiv. În aer, cam la cincizeci de metri înălțime, staționa o navă triunghiulară, de culoare neagră. Probabil intrasem într-un „angrenaj” de portaluri, căci vedeam multe astfel de deschideri spațio-temporale, unele în imediata proximitate, altele la o mai mică sau mai mare depărtare, în alte zone ale spațiului cosmic, dar cu toate acestea simțeam că limita lor de manifestare era cumva în jurul Pământului și a Lunii.

M-am simțit brusc atras spre un astfel de portal ce apăruse chiar lângă mine și instantaneu am ajuns pe „partea întunecată a Lunii” la acel moment. „Nimerisem” lângă altă bază, la mică distantă de ea, nu mai mult de cincizeci de metri. Toate cele trei baze erau americane, dar cu toate acestea păreau că reprezintă facțiuni diferite. Pur și simplu știam acest lucru imediat ce ajungeam lângă o astfel de clădire. Noua bază era destul de puternic luminată; la o mică depărtare de ea am văzut trei astronauți în costumele specifice – totuși mai moderne decât ceea ce se știe în mod obișnuit – realizând un transport cu un vehicul cu roți spre o navă de formă circulară, aflată pe platforma din apropiere.

În acel moment am simțit o altfel de vibrație, care mi-a atras imediat atenția. Era ceva deosebit, mult mai elevat și totodată foarte vechi. În momentul în care mi-am orientat atenția pentru a percepe mai precis acea frecvență, am simțit un fel de sucțiune și chiar am parcurs cu foarte mare viteză o distanță pe care am apreciat-o cam la 200 de kilometri, în nu mai mult de trei sau patru secunde. M-am oprit brusc lângă o altă bază de pe suprafața Lunii, însă considerabil mai mare decât toate celelalte văzute de mine până atunci. Am dezlegat totodată „misterul” acelei energii de o frecvență neobișnuită, care m-a atras cu putere în acel loc, căci mă aflam lângă o bază selenară extraterestră.

Era părăsită și, în plus, am știut atunci că era foarte veche. Chiar dacă puteam spune că în plan fizic, atunci și acolo, întunericul era aproape deplin, cu toate acestea în dimensiunea subtilă eterică se pot percepe formele și în general împrejurimile, cam ca la un crepuscul accentuat. Am văzut doar o baliză semnalizatoare într-o laterală a bazei, probabil în scop de monitorizare. Baza era alcătuită din două clădiri apropiate una de cealaltă, inegale și construite pe

verticală, într-un stil ce arăta o altfel de gândire, un altfel de concept decât cel pământean.

Liniile, felul în care ele se torsionau, elementele laterale adiacente, precum niște semicercuri care erau dispuse pe înălțimea celor două clădiri și alte caracteristici deosebite, toate acestea îmi arătau „amprenta” unei civilizații aflate pe un cu totul alt nivel de vibrație decât al nostru.

Nici măcar nu puteam spune unde era calea de acces în acea bază, căci totul era compact, solid, aparent de neclintit, un martor solitar al unei conștiințe efulgente în timp. Simțeam că acea bază fusese locuită în urmă cu o perioadă imensă de timp și mă întrebam, contemplând teribila singurătate a acelor turnuri, ce ființe extraordinare le-au construit, ce baze tehnologice aveau și ce planuri au derulat în legătură cu planeta noastră.

Apoi am făcut al patrulea salt printr-un portal ce avea deschiderea chiar acolo, pe partea întunecată a Lunii. La început am ezitat puțin, deoarece nu eram sigur unde voi ajunge, dar în cele din urmă am riscat, deoarece simțeam că era vorba despre o „familie” de portaluri, multe și dese, manifestându-se între Pământ și Lună. Interior, mă simțeam cumva „acasă” și relativ în siguranță.

ADEVĂRUL DESPRE SATELITUL PĂMÂNTULUI

Am fost proiectat din nou pe partea luminoasă a Lunii. Parcă jucam pingpong cu aceste zone ale astrului. Am „ajuns” în centrul unui crater larg, având un diametru cam de 1,5 kilometri.

La mică distanță de mine erau niște construcții toarte înalte și, de asemenea, câteva domuri de mărimi diferite, care aveau un alt „stil” decât cel de pe Pământ. Aveau culoarea platinei și erau perfect netede. Chiar și fără să simți asta, puteai să-ți dai foarte ușor seama că aceea era de asemenea o bază selenară extraterestră, dar spre deosebire de cea precedentă, aceasta era activă. În planul eteric – și cu atât mai mult în planul astral – simți starea energetică a obiectului sau ființei care te interesează, iar eu am simțit atunci cu claritate

că acea bază extraterestră era chiar foarte activă, deși nu am văzut în acele momente nicio ființă în apropiere. Totuși, am observat trei nave staționate, două de formă rotundă și una cilindrică, enormă.

În timp ce contemplam acel loc m-am simțit atras cu putere spre o zonă din apropiere, o adâncitură dintr-o margine a craterului, unde am observat un sas, o deschizătură artificială. Am „intrat” prin acea deschidere, deși termenul intrat este oarecum impropriu, deoarece o astfel de pătrundere în eteric nu se face neapărat ca în planul fizic, din aproape în aproape, ci poți, de asemenea, să te deplasezi pe mari distanțe în mod instantaneu.

În momentul în care am pătruns prin acel sas am știut că am intrat în interiorul Lunii. Aproape că nu a fost o surpriză, deoarece totul mi se părea natural. Nu doar că știam despre această ipoteză – de altfel corect intuită de mulți oameni și chiar de către unii savanți – dar acum puteam să cercetez chiar structura ei într-un mod foarte liber și natural (*Ideea Lunii goale în interior are ca sursă experimentul realizat de misiunea selenară americană Apollo 12, în 1969, care a lăsat în mod deliberat să cadă pe suprafața Lunii racheta Modulului lunar. Seismograful care fusese plasat anterior în apropierea acelui loc de pe suprafața Lunii a indicat faptul că, mai apoi, Luna a vibrat „ca un clopot” timp de o oră, ca Și cum ar fi fost goală în interior – n. ed.*).

Mai întâi am observat o anumită asemănare cu marea navă siriusiană Neiberau, care a fost prezentă pe cerul Pământului în perioada de început a omenirii, dar nu puteam totuși afirma că Luna era chiar acea navă. În zona de intrare, de pildă, am văzut simboluri complet necunoscute mie până atunci. Totuși, unele dintre ele se asemănau puțin cu ceea ce văzusem în imaginile de pe ecranul holografic, atunci când vizionasem elementele legate de originea omenirii.

Am văzut, de asemenea, trepte care urcau și coborau în spații colosal de largi, precum și diferite ieșiri spre coridoare întunecate. Treceam repede prin săli imense sau încăperi destul de mici, vedeam arcade uriașe și aparatură complicată, dar totuși nu așa evoluată precum mă așteptam.

Vedeam, de asemenea, pupitre, hublouri sau ecrane imense, acoperite cu un praf foarte fin, despre care am știut atunci că avea o proveniență exterioară, deși nu puteam spune

care ar fi fost cauza. Am văzut că acel strat de praf era destul de consistent spre suprafața Lunii, cam în primele două sau trei niveluri, după câte am putut eu aprecia; în acele regiuni grosimea lui ajungea uneori chiar și la câțiva centimetri, cam la fel ca praful de pe solul lunar. Vedeam, practic, ceva ce rezista în acea formă de aproape 70 de milioane de ani, un timp inimaginabil de lung pentru percepțiile noastre obișnuite... Și peste tot, o liniște și o pustietate depline, o nemișcare în eternitate.

Într-o străfulgerare, m-am gândit atunci cu relativă tristețe la blocajul principial, care domină lumea științifică din prezent și la cât de ușor ar putea fi el îndepărtat, dacă savanții și cercetătorii ar ieși din incredibila lor inerție conceptuală, pe deplin materialistă, în care se complac.

O parte a acestei condiții se datorează ignoranței, iar altă parte unei manipulări și obstrucționări foarte dure din partea Organizației, ce urmărește să țină totul sub control la un nivel inferior, astfel încât populația să nu aibă acces la o cunoaștere prea înaltă sau la o tehnologie prea avansată. Dar toate acestea sunt lucruri deja binecunoscute de o mare parte a populației, termenul de „teorii conspiraționiste" fiind deja desuet, căci influențele aparent „nevăzute" și „necunoscute" au ajuns să acționeze aproape la vedere.

Ca o regula generală, se întreține prin diferite metode de constrângere – mai ales în cadrul lumii științifice – o tendință păguboasă și arogantă, cea a suficienței și importanței de sine, în fapt o atitudine de blocare și respingere a ceea ce poate fi nou, cu adevărat inovator și mai ales eficient în planul cunoașterii și tehnologiei. În acest mod, tinerii cercetători și oameni de știință sunt cumva „abrutizați" de o cunoaștere adeseori sterilă și învechită, căreia îi lipsește „scânteia genialității". Când, totuși, aceasta tinde să apară la unii dintre ei, ea este imediat înăbușită de sistem.

Chiar numeroasele mistere în legătură cu Luna ar trebui să dea de gândit oamenilor de știință, îndemnându-i să manifeste ceva mai mult bun simț. De pildă, în cazul ei nu putem vorbi în niciun caz despre un proces „natural" de formare și fixare pe orbita planetei noastre.

Ar fi o adevărată obnubilare a conștiinței și, într-un fel, o ofensă adusă inteligenței și bunului simț, să afirmăm că poziția în spațiu a Lunii, orbita ei în jurul Pământului, viteza, precum

și mișcarea de revoluție în jurul axei proprii să fie, toate, așa de precis și exact „programate” de jocul cosmic al existenței. O asemenea corelare este practic imposibil de atins prin „jocul hazardului”, cum le place oamenilor de știință contemporani să se exprime, adică pe cale „naturală”. De altfel, Luna este singurul satelit al unei planete din Sistemul Solar, care prezintă astfel de caracteristici uimitoare (*Rocile aduse de pe Lună reprezintă un alt mare mister. Ele conțin un procent mare de titan, un metal care nu ar fi avut de unde și de ce să se afle în compoziția lor, mai ales într-un procent așa de mare, dar care este adeseori întâlnit și folosit în construcția navelor spațiale. Alte roci lunare conțin metale procesate, cum ar fi alama, Uraniu 235 și Neptuniu 237, dar multe dintre roci par a fi mai vechi decât Pământul – n. ed.)*). Cel mai elocvent mi se pare faptul ca ea prezintă mereu aceeași „față” către Pământ, adică perioada ei de rotație în jurul axei proprii este egală cu perioada de revoluție în jurul Pământului. La început au existat ajustări ale acestei situații și chiar și acum sunt foarte mici variații, dar într-o marjă insesizabilă pentru ochiul uman. Dovada va veni atunci când oamenii vor începe să vadă din ce în ce mai mult diferite zone ale satelitului, care până atunci se aflau doar în zona de crepuscul sau chiar în cea total nevăzută.

CONCLUZII ASUPRA „PROIECTULUI GEAMĂN”

Cutreierând cu viteză prin diferite locuri din interiorul Lunii – care de fapt se dovedea a fi o navă cosmică de mărimea unui planetoid *(Un planetoid semnifică, în general vorbind, „o planetă mai mică “sau „ceea ce este asemănător cu o planetă”, având însă totdeauna o formă sferică – n. ed.*) – mi-am propus să aprofundez subiectul Lunii după ce voi fi revenit la Baza Alpha. Imediat după ce am gândit asta am simțit un „curent” puternic care m-a atras cu mare viteză și, brusc, am revenit în corpul fizic, în scaunul dispozitivului din baza secretă americană. Revenirea a fost destul de dură și mi-au trebuit câteva minute pentru a-mi „resincroniza” corpul fizic cu cel eteric și cu cel astral. Aceasta mi-a arătat că, undeva în

programul sursă al Inteligenței Artificiale trebuia să se intervină din nou, pentru a finisa astfel de aspecte neplăcute.

„Sejurul” durase mai puțin de zece minute, dar a fost fructuos pentru mine. Am relatat pe scurt echipei de acolo principalele puncte ale experienței pe care am avut-o cu dispozitivul lor și am remarcat că acesta era destul de echilibrat, putând să inducă rapid dedublarea cu rezultate deosebite, dar necesita o mai bună sincronizare la revenire. În particular, însă, mi-am dat seama că el va fi în continuare destul de limitat prin chiar concepția sa inițială. Principiul folosit de americani este diferit de cel implementat de noi în construcția lui Eden, care se bazează pe modularea specifică a frecvențelor de vibrație stelare și planetare. Am realizat aceasta în special atunci când am observat relativa instabilitate energetică din jurul locurilor în care se ajungea prin dedublare eterică, deoarece apăreau și dispăreau într-un mod destul de aleatoriu multe portaluri. Asta mi-a arătat ca dispersia frecvențelor de vibrație limitează chiar obiectivul dispozitivului, deoarece în aceste condiții rezonanța cu destinația dorită este greu de atins.

CADOUL

Am mai rămas câteva ore cu Cezar în laborator, pentru a discuta cu echipa americană unele detalii privitoare la colaborarea pe latura tehnică, după care ne-am reîntors în țară. Eram nerăbdător să deslușesc mai bine tainele Lunii, așa încât am contactat-o pe Méntia, căreia i-am povestit ultimele experiențe. Ea mi-a spus că, din moment ce am realizat acele „salturi” multiple prin portaluri, atunci înseamnă că am asimilat deja frecvențele respective și că astfel aș putea sa văd pe ecranul holografic mai multe amănunte despre Lună și originea ei adevărată. Era chiar ceea ce doream să o rog să-mi faciliteze, astfel că m-am bucurat foarte mult de bunăvoința ei. Méntia a aranjat totul, astfel încât să am din nou acces la ecranul holografic din hangar. Puțin agitat de emoția cu care așteptam noile revelații, am reușit totuși să mă întâlnesc și cu Midas, căruia i-am spus despre planul nostru în legătură cu Inteligența Artificială, rugându-l să se gândească la o echipă cu

care ar putea să lucreze cât mai eficient. Auzind datele problemei, Midas a părut cam refractar la început. I-am spus apoi despre capacitățile Inteligenței Artificiale care a fost programată de echipa americană și atunci el a considerat aceasta ca o provocare, astfel încât s-a angajat să ducă sarcina la bun sfârșit. Mi-a spus că deja are în minte echipa cu care va colabora, formată din trei tineri excepțional de dotați în domeniul informaticii și ciberneticii. Pe unul dintre ei îl cunoșteam deja, deoarece ajutase echipa Departamentului nostru într-un caz de atac cibernetic, cu câțiva ani în urmă.

A doua zi, în jurul prânzului m-am întâlnit cu bărbatul din Apellos, în același hangar. Am zâmbit în sinea mea, pentru că totul părea ca o reeditare a vizitelor mele din 2014, când am urmărit pe ecran informațiile sintetice despre originea omenirii, doar că acum păream a fi un „om de-al casei”.

ACUM 1OO DE MILIOANE DE ANI. PROTOCIVILIZAȚIA SIRIUSIANĂ

Am început vizionarea aspectelor legate de așa-zisul nostru „satelit natural” pe ecranul holografic. Totuși, datorită modului în care m-am focalizat mental asupra subiectului, precum și a impresiilor mele recente, legate de interiorul Lunii, ecranul holografic a început redarea imaginilor akashice în sens invers, de la momentul prezent spre începuturile Lunii, mergând din aproape în aproape până la originea ei. Cu toate acestea, aici eu voi descrie evenimentele în ordinea lor cronologică, pentru a nu crea confuzii și pentru a oferi un mod logic și natural de prezentare a acestor realități.

Din imaginile înfățișate în sinteză pe ecranul holografic am înțeles că, în urmă cu o perioadă imensă de timp, în sistemul planetar al stelei Sirius A exista o civilizație umanoidă evoluată, care ajunsese la un nivel tehnologic destul de avansat. De pildă, civilizația respectivă era capabilă să realizeze călătorii interstelare cu nave uriașe, ceea ce însemna că ea deținea un anumit control asupra legilor care guvernează spațiul și timpul. Membrii acelei civilizații nu erau siriusienii de astăzi, ci precursorii foarte îndepărtați ai acestora. În mod straniu, nu am putut să văd și nici să înțeleg numele anticei

civilizații sau poate nu am fost atent sau suficient de rafinat pentru a-l percepe.

Am fost în schimb curios să aflu cu mai multă claritate care a fost perioada respectivă de timp și, din câte mi-am putut da seama, vedeam în sinteză unele imagini de acum 95-98 de milioane de ani, poate chiar mai vechi. Rasa acelor ființe umanoide a evoluat în timp și a trecut prin multe transformări. În cele din urmă a dispărut, dar felurite informații din ADN-ul ei au fost transmise la alte numeroase tipuri de civilizații umanoide care s-au succedat în timp, provenind tot din sistemul planetar al stelei Sirius A, până când s-a ajuns la caracteristicile rasei siriusiene actuale.

În imaginile vizionate de mine, tipologia ființelor din acea civilizație siriusiană extrem de veche era destul de asemănătoare oamenilor, chiar dacă înălțimea lor medie era mai mare, cam de 1,90 – 2 metri. Pielea era alb-sidefie, cu o ușoară tentă albastră, iar podoaba capilară avea în majoritatea cazurilor culoarea neagră, cu tente spre un albastru închis. Ochii lor erau mai mari decât cei ai unei ființe umane obișnuite, dar gura era mai mică. De la început, însă, am fost impresionat de armonia trăsăturilor lor și mai ales de ținuta demnă, de verticalitatea caracterului ce radia din felul în care se mișcau și acționau. Aceste trăsături s-au transmis, prin eoni de timp, și la siriusienii de astăzi.

Se pare că strămoșii lor cunoșteau destul de bine propria lor constelație (*Constelația Câinele Mare (Canis Majoris), din care face parte Și steaua Sirius A, cea mai strălucitoare de pe cer – n. ed.*), dar și constelația Orion, pe care le populaseră, formând colonii. Mai apoi, aceste populații s-au individualizat și s-au „reformat” prin hibridizări cu alte rase extraterestre. Acest lucru mi-a fost prezentat holografic prin combinații ale ADN-ului original cu alte tipuri de ADN, în diferite proporții și variante, indicate mai ales prin niște unde vibratorii colorate, mai mult sau mai puțin intense, alături de tipologia rasei respective, ca structură fizică, pentru a putea identifica mai ușor particularitatea hibridizărilor.

PESTE 30 DE MILIOANE DE ANI, CIVILIZAȚII DERIVATE

Apoi imaginile cu tipologia acelor rase s-au succedat timp de mai multe secunde cu o viteză așa de mare, încât nu mai puteam distinge aproape nicio trăsătură. Pe ecran era o singură imagine „aproximativă”, ce „parcurgea” sute de conformații ale trupului, într-o derulare foarte rapidă. Am înțeles imediat că mi se indica în acel fel scurgerea unei perioade enorme de timp și succesiunea civilizațiilor derivate din cea pe care am văzut-o la început, reprezentate, fiecare, prin tipologia de bază a ființelor. „Derularea” s-a oprit după un interval de aproximativ 29-30 de milioane de ani, însă nu am remarcat diferențe semnificative în formele somatice ale acelor civilizații. Toate păreau că se „rotesc” în jurul acelorași caracteristici. Civilizația la care imaginile s-au stabilizat era și ea avansată tehnologic și stăpânea călătoriile interstelare. Într-un fel, părea o replică a celei de acum aproximativ 100 de milioane de ani, doar că pielea acelor ființe siriusiene era ceva mai albastră. Totul părea o reeditare a ceea ce văzusem deja la început, în cazul primei civilizații, inclusiv colonizarea unor sisteme stelare din constelațiile din jurul stelei Sirius A, precum și hibridizările cu alte rase.

ARTA TERRAFORMĂRII

Am remarcat atunci că Pământul a fost una dintre planetele „de suflet” ale siriusienilor străvechi, „păstorită” de aceștia cu răbdare și perseverență. Experiența pe care ei o acumulaseră în sutele de mii de ani de evoluție cosmică i-a făcut să înțeleagă faptul că, atunci când se punea problema unei transformări la nivelul biosferei planetare, aceasta trebuia făcută gradat și într-un timp îndelungat. Mi s-a arătat, de pildă, efectul unei „terraformări” pe un satelit natural din jurul unei planete dintr-un sistem stelar binar, unde ecosistemul nu a ținut pasul cu transformarea atmosferei și în consecință s-a uscat. Au fost furtuni violente, iar vegetația în mare parte a ars. Probabil că acel eșec a fost o lecție importantă pentru ei, altfel acel eveniment cosmic nu ar fi fost prezentat pe ecranul

holografic. A durat mult timp, mai apoi, pentru ca habitatul natural pe acel satelit să fie refăcut și ajustat așa cum trebuie. Tocmai de aceea, atunci când s-a pus problema, planul lor pentru terraformarea Pământului se întindea pe sute și chiar mii de ani, pentru a permite astfel biosferei să se adapteze, să se stabilizeze și să se dezvolte în mod natural și durabil.

CE AM VĂZUT PE PĂMÂNT LA SFÂRȘITUL CRETACICULUI

În acele timpuri (Din descrierea oferita de autor, rezulta ca ar putea fi vorba de o perioada cuprinsa între acum 68-69 de milioane de ani și acum 65 de milioane de ani, ceea ce, științific vorbind, corespunde perioadei de sfârșit a cretacicului, dar prinde și începutul Paleogenului (*acum 66-23 de milioane de ani – n. ed.*), solul planetei noastre era acoperit în mare parte cu păduri de conifere. Am înțeles asta foarte repede, deoarece imaginile mi-au arătat o succesiune rapidă de regiuni de pe glob, cu „zoom”-uri ce înfățișau mereu conuri de arbori specifici, dar niciodată păduri de foioase sau flori. În schimb, mi s-au arătat zone destul de întinse cu cactuși. În general vorbind, pe atunci plantele, dar mai ales arborii, ferigile și cactușii erau foarte mari, având dimensiuni cu mult mai mari decât cele pe care le au în prezent.

În acele timpuri extrem de îndepărtate atmosfera Pământului conținea mult mai mult bioxid de carbon, iar câmpul magnetic al planetei era mai intens. Într-o imagine ce mi-a fost arătată de la o înălțime de câțiva zeci de kilometri deasupra solului, puteam să văd că în atmosferă era foarte mult praf; lumina de la Soare era filtrată de acesta și cerul apărea ca fiind gălbui-portocaliu. În nicio imagine nu am văzut cerul senin și albastru pe care îl vedem în prezent și nici Soarele strălucind pe cer. Totul era cețos, aproximativ la fel ca în timpul unei furtuni mai slabe de nisip în Sahara. Mi s-au arătat apoi imagini ale Pământului văzut din cosmos, de la o înălțime pe care am estimat-o la 800-1000 de kilometri. Toată acea zonă din jurul lui și chiar cu mult mai îndepărtată în spațiu, o vedeam ca fiind plină de praf cosmic.

În continuare, pe ecran apăreau succesiv imagini cu instantanee din felurite medii climaterice de pe planetă, adică mi se arăta stadiul vieții pe planeta noastră în acea perioadă a Pământului, de acum aproape 100 de milioane de ani. Plantele aveau o culoare verde-albăstrui, uneori roșiatic-brună. Vegetația era luxuriantă, dar nu cu păduri de foioase, ci cu plante cu frunze mari, cărnoase, asemănătoare celor de cactus și aloe, care erau foarte suculente. Mediul acvatic era însă mai dezvoltat, cu alge imense și foarte multe viețuitoare de toate felurile. Pe uscat erau doar reptile sub diferite forme, insecte de o mare varietate, dar nu existau mamifere. De asemenea, nu mi s-a arătat și nici nu am văzut în imaginile din acea perioadă ființe inteligente pe planeta noastră.

După acea primă etapă a vizionării am reținut două idei principale: mai întâi, pe Pământ nu existau atunci păduri de foioase și nici flori; pe de altă parte, atât în atmosfera planetei, cât și în spațiul cosmic din vecinătatea ei exista foarte mult praf, ceea ce bloca destul de mult lumina Soarelui.

STAGNAREA EVOLUȚIEI PE PLANETĂ

Imaginile holografice în sinteză pe care le vedeam nu erau particularizate, ci mai degrabă îmi propuneau o prezentare generală, de ansamblu, pentru ca eu să cunosc ce se afla atunci pe planeta noastră. Mai târziu mi-am dat seama că rostul acelei prezentări a fost acela de a-mi oferi o imagine comparativă între felul în care Pământul se dezvoltase până la acea vreme și ce a urmat ulterior, prin terraformarea inițiată de strămoșii siriusienilor. Pentru aceștia, Pământul era bine localizat în Sistemul Solar, iar gravitația sa era potrivită pentru structura corpului lor, adaptat la radiația specifică a stelei Sirius A, dar asemănătoare din unele puncte de vedere cu cea emisă de Soarele nostru.

Existau însă și dezavantaje: în primul rând, atmosfera nu avea o compoziție prea bună pentru ființele acelei străvechi civilizații, astfel încât „aerul” să poată fi respirat îndelung și fără o cască protectoare; pe de altă parte, studiile genetice au arătat că Pământul ajunsese de mai mult timp la o stare de stagnare a evoluției sale. Antica civilizație siriusiană și-a dat

seama că, chiar dacă ar fi inițiat procesul de terraformare a planetei, nu prea avea ce să mai schimbe în acele condiții, datorită materialului biologic modest care exista atunci. În plus, echipele lor științifice au remarcat că, la nivel biologic combinațiile genetice care existau pe planetă erau încă destul de simple. Practic, nu există o varietate mare a acelor combinații, nici în regnul vegetal și nici în cel animal. Aceasta era cu atât mai uimitor, cu cât flora și fauna – terestre sau acvatice – erau destul de bogate.

INTERVENȚIA SIRIUSIANĂ ȘI NAVA-AMIRAL

Atunci s-a pus problema de a face această planetă să evolueze în continuare. Etapele unui astfel de proces au apărut și s-au succedat foarte repede pe ecran: purificarea „aerului" prin eliminarea prafului fin și abundent; îmbogățirea cu oxigen a atmosferei; realizarea unor încrucișări genetice mai complexe, pentru ca viața pe planetă să evolueze.

Am văzut apoi nava-amiral a acelei civilizații avansate, imensă, sferică, aproximativ de mărimea Lunii noastre. Apoi imaginea a „alunecat" în interiorul navei și s-a fixat într-o sală cu arcade albe, de dimensiuni uriașe. În mijlocul ei se afla ceea ce am putea numi o „masă rotundă", iar în jurul acesteia am văzut mai mulți reprezentanți ai acelei civilizații, care făceau parte din conducerea navei. Toți cei prezenți acolo purtau câte un costum de culoare alb-argintie, cu inserții albastre, ca niște linii lungi, de-a lungul brațelor și trunchiului. Telepatic, prin intermediul căștii interdimensionale, am înțeles că ei discutau atunci despre posibilitățile de impulsionare a evoluției pe planeta noastră și despre terraformarea ei.

Toți cei prezenți acolo aveau niște gadget-uri, pe care acum noi le-am asocia cu niște tablete, însă mai mari. La ei, însă, acestea erau precum niște foi subțiri, argintii și aproape transparente, care puteau fi îndoite, dar puteau fi și tari ca niște tablete obișnuite. Am văzut, de pildă, cum unii dintre cei de la masă făceau sul acea tabletă, alții o împătureau, iar alții o mențineau rigidă în formă ei dreptunghiulară.

ORMA

Imaginile următoare au prezentat aceeași sală, dar la întrunirea respectivă am văzut și o femeie. O succesiune rapidă de instantanee cu ea mi-a arătat că era șefa compartimentului de cercetare a misiunii lor galactice; o femeie înaltă, cu ochi albaștri și cu părul blond-argintiu, strălucitor, al cărui nume era Orma. I-am apreciat vârsta cam la 45 de ani tereștri. Era în picioare, explicând activ pe baza unor holograme care apăreau dintr-o fantă, din centrul mesei rotunde.

Apoi mi s-au arătat imagini pe ecranul holografic, ce erau corelate cu activitatea ei particulară. Specializarea lui Orma pe acea navă era biologia, dar acest termen avea un înțeles mult mai cuprinzător decât cel cunoscut de noi în prezent, la fel cum pentru cei din Apellos – și pentru Méntia în particular – medicina înseamnă cu mult mai mult decât concepe știința noastră actuală. Orma era un cercetător foarte bun, specializat într-o branșa pe care noi am putea să o numim în prezent ca fiind „nano-biologie planetară”, deoarece acea femeie siriusiană avea profunde cunoștințe în domeniul cuantic, în cel al naniților, al energiilor mari și al forțelor fundamentale, în particular al celei de gravitație.

Studiile pe care acea antică civilizație le făcea în galaxia noastră implicau foarte multe sisteme stelare și planete. Nava-amiral pe care am văzut-o era una dintre navele de studiu în această zonă a galaxiei. Orma se implica mai ales în operațiunile de transformare a unei planete într-un habitat potrivit pentru viața acelor ființe extraterestre sau pur și simplu pentru facilitarea evoluției civilizațiilor care deja existau pe acele planete. De altfel, am văzut că antica rasă siriusiană avea multe colonii în diverse zone ale galaxiei. Am înțeles imediat că, de fapt, era vorba despre procesul de „terraformare”, o acțiune foarte complexă și cu multe variabile. Mi s-au arătat apoi imagini cu Orma pe Pământ, însoțită de o echipă de cercetare. Toți membrii echipei aveau un fel de mască pe față, în jurul gurii și a nasului.

Se pare că presiunea și în general condițiile climaterice erau potrivite pentru organismul lor, deoarece nu purtau costum spațial, ci doar masca respectivă, probabil pentru

purificarea aerului respirat. Cei din echipă luau mostre din diferite medii, din sol, din apă și din mediul vegetal. Apoi am văzut din nou imagini cu Orma, dar mi-am dat seama că ele proveneau dintr-o altă perioadă, probabil ani mai târziu, pentru că femeia siriusiană avea părul aranjat într-un mod diferit, iar chipul ei era mai matur. Am înțeles că ea studiase deja problema Pământului pe baza datelor colectate și a unor tehnologii adecvate și venise cu un set de propuneri în fața Consiliului navei-amiral.

Orma a analizat în profunzime structura ADN-ului la vegetația și fauna care existau în acea perioadă pe Pământ și a observat că diferitele combinații de ADN, precum și schimburile biologice la nivel atomic erau în realitate destul de complexe, dar ele ajunseseră la un prag maxim de „încrucișare”, dincolo de care nu mai exista posibilitatea evoluției. Ea a venit totuși cu o soluție: a spus că, pentru a impulsiona în continuare evoluția, era nevoie de un câmp de forțe permanent, constant, care să acționeze asupra biosferei Pământului. S-a discutat posibilitatea aducerii unor plante și animale de pe alte planete, pentru a le integra pe Pământ, dar rezultatul ar fi fost incert și, în orice caz, doar local și relativ îndelungat. Am văzut cum ea a demonstrat aceasta prin simulările complexe pe care le-a expus holografic.

SOLUȚIA TERRAFORMĂRII COMPLEXE ȘI DE DURATĂ A PĂMÂNTULUI

Antica civilizație siriusiană avea nevoie de o terraformare generală a planetei noastre, pentru a asigura astfel un habitat adecvat vieții pentru membrii ei. O acțiune locală, restrânsă doar la o zonă sau la anumite zone de pe planetă, nu ar fi fost suficientă. Tocmai de aceea, Consiliul navei-amiral a optat pentru a doua variantă prezentată de Orma, ce implica acțiunea unui câmp de forță gigantic, de ansamblu, care să influențeze într-un mod constant și profund, la nivel de ADN, viața vegetală și cea animală pe Pământ. Cu alte cuvinte, ei au decis o terraformare complexă, profundă și de ansamblu a planetei, care în cele din urmă avea să conducă la biosfera pe care o cunoaștem în prezent.

Datorită experienței vaste pe care deja o aveau în acest domeniu, membrii acelei civilizații nu s-au grăbit, căci ei știau că o astfel de terraformare putea să dureze sute de ani tereștri sau chiar mai mult, dar chiar și așa ea ar fi fost mult mai scurtă decât acțiunea singulară a Naturii, dacă aceasta s-ar fi produs în aceleași condiții. Într-un fel, aducându-mi aminte de cele spuse de Elinor, siriusienii din timpurile extrem de îndepărtate erau precum niște „alchimiști ai planetelor”, deoarece modul lor de acțiune se asemăna cu cel al alchimiștilor din Evul Mediu în laboratorul lor: prin operațiile realizate asupra materiei, ei grăbeau ciclurile Naturii într-un mod armonios, respectând legile ei.

În prezentarea ei, Orma a arătat că forța câmpului gigantic ce urma să fie „aplicat” Pământului trebuia să îndeplinească o condiție interesantă: el urma să acționeze o lungă perioadă de timp, dar cu toate acestea trebuia să fie variabil. Am văzut într-o succesiune rapidă cum Orma își prezenta calculele și simulările foarte complexe în fața membrilor Consiliului. Ea a arătat că, dacă energia câmpului de forțe ar fi fost continuă, atunci viața biologică s-ar fi „obișnuit” cu ea după un timp, ceea ce ar fi condus din nou la o „aplatizare” a evoluției pe Pământ. Dar, dacă acea energie ar fi avut o variație periodică, atunci ar fi fost îndeplinite premizele unor combinații biologice active, iar viața ar fi fost mereu impulsionată.

La acel moment încă nu se stabilise *ce anume* avea să genereze acel câmp imens de energie. Orma prezentase doar ideea, precum și calculele ce arătau parametrii necesari pentru ca el să aibă eficiență asupra vieții pe Pământ. Ideea era bună, dar nu rezolva totuși problema prafului din atmosferă și din spațiul mai îndepărtat al planetei, care obtura semnificativ lumina solară, împiedicând-o să ajungă la suprafața ei. Dacă praful cosmic ar fi fost îndepărtat din jurul planetei, atunci lumina solară ar fi fost mai multă, atmosfera ar fi devenit mai ionizată, ploile ar fi fost mai abundente, iar viața ar fi avut mai multe posibilități de dezvoltare, deoarece ar fi fost creat un mediu favorabil, astfel încât pe Pământ să ajungă energia de la Soare și din spațiul cosmic pe un spectru mult mai larg de frecvențe. Pentru îndeplinirea acestei idei, una dintre soluții a fost aceea de a se aspira praful ce înconjura planeta, dar apoi mi s-a arătat cum Orma a avut inspirația să unească cele două idei: terraformarea planetei prin acel câmp de forță exterior și

„curățarea” prafului din jurul Pământului, într-o singură acțiune.

O COMPARAȚIE UTILĂ

În timp ce urmăream sinteza în imagini a acelor evenimente din negurile timpului, realizam încă o dată modul foarte armonios și integrat în care civilizațiile extraterestre benefice, care sunt avansate tehnologic, își aduc contribuția la evoluția vieții pe unele planete din Univers. Ele nu acționează în mod egoist și arogant, precum fac unii oameni de știință în prezent pe Pământ, care sunt pe deplin încrezători în forțele proprii, dar care în realitate nu înțeleg mai nimic din misterele Creației. Astfel de civilizații extraterestre avansate sunt în legătură mai mereu cu forțele și ființele superioare celeste, cu inspirația divină, iar în cadrul lor există ființe foarte evoluate din punct de vedere spiritual, care le susțin și le ghidează acțiunile. La astfel de civilizații putem vorbi despre o conlucrare strânsă între știință și spiritualitate, ceea ce și face ca ele să fie așa de avansate. Doar într-un astfel de caz se poate ajunge la o viziune de ansamblu a felului în care „lucrează” Universul și ce înseamnă de fapt viața la nivelul lui.

Comparativ vorbind, viziunea materialistă a științei actuale pe Pământ și stadiul incipient de înțelegere a Universului ne plasează pe un nivel ierarhic inferior în rândul civilizațiilor mediu avansate din galaxie. Când oamenii de știință se extaziază la gândul că vor găsi „viață extraterestră” pe Marte sub forma unor microbi sau bacterii, când sursele de energie sunt în continuare convenționale, bazate în special pe petrol și cărbuni, când toată planeta se află sub „perdeaua” unei manipulări grosolane, care afirmă că „suntem singuri în tot Universul, pentru că nu am găsit pe nimeni altcineva până acum”... toate acestea seamănă mai degrabă cu un elogiu adus prostiei, decât cu promovarea competenței și a bunului simț. Chiar dacă, în realitate, tehnologii superioare există și au fost inventate pe Pământ, totuși extrem de puține ființe umane au acces la ele, multe dintre acestea stând încuiate în seifuri, doar din interese meschine de natură financiară. Imensa majoritate a populației planetei se zbate într-un „Ev Mediu contemporan”,

fiind menținută prin diverse mijloace într-o crasă ignoranță. În aceste condiții este dificil să aspiri către stele, ori să-ți îndrepți atenția spre evoluția ta spirituală.

Divagația mea mentală a durat doar câteva secunde, pentru că bărbatul din Apellos mi-a atras imediat atenția să păstrez focalizarea asupra subiectului. Imaginile începuseră deja să fie blurate, iar unele din partea dreaptă a ecranului „înghețaseră” complet. Mai avusesem astfel de „experiențe” și la alte vizionări, astfel că știam cum să revin „în joc”, fără să fiu nevoit să resetez ideea inițială. Mi-am îndreptat atenția asupra imaginii lui Orma și m-am conectat din nou la ecranul holografic prin intermediul căștii interdimensionale, care favoriza acest proces.

COMPLEXITATEA UNEI IDEII GENIALE

Ideea lui Orma a fost ca acel câmp fluctuant de forță să cuprindă întreaga planetă și să o „învelească” precum un halou de energie. Pentru a se realiza așa ceva, ea a propus aducerea unui corp cosmic cu o masă suficient de mare în jurul Pământului, care să împlinească ambele cerințe: să impulsioneze evoluția regnurilor vegetal și animal pe planetă și să ajute la „aspirarea” prafului cosmic din jurul ei. Am văzut holograma în care Orma explica, în sinteză, efectele pe care acel corp din vecinătatea Pământului le-ar fi avut asupra planetei noastre în acea perioadă. Am văzut chiar un fel de grafic ce expunea în paralel frecvențele energiei care venea până atunci de la Soare și frecvențele care s-ar fi putut adăuga după „curățarea” prafului din jurul planetei și din atmosfera ei. Imaginile au arătat, de asemenea, evoluția ADN-ului diferitelor plante și animale, indicând genele inițiale, iar mai apoi, sub acțiunea noilor frecvențe ale energiei solare și cosmice, felul în care în acele gene apăreau ramificații și modul în care se realizau diverse combinații ale lor, adică o evidentă dezvoltare în complexitate.

*Obiectul cosmic care ar fi produs toate acele modific*ări substanțiale pentru viața pe planeta noastră – începând de la aspirarea prafului din spațiul cosmic înconjurător și până la influența câmpului specific de forță la nivelul ADN-ului

plantelor și în general al tuturor viețuitoarelor, în combinație cu acțiunea mult mai complexă a energiei și luminii solare – ar fi condus, de asemenea, la alte posibilități de înmulțire și de dezvoltare a tuturor acestor viețuitoare. Până atunci, pe planeta noastră se putea vorbi doar de reproducere vegetativă (*Reproducerea vegetativă la plante este un tip particular de reproducere asexuată prin germeni asexuați nespecializați. Descendentul este generat de un singur părinte. Astfel, noul individ rezultă dintr-un fragment al corpului parental. La majoritatea plantelor, reproducerea vegetativă se realizează prin organe vegetative: tulpini, rădăcini, frunze. Celulele se întorc la stadiul embrionar Și se divid intens, dând astfel naștere la o nouă plantă. Înmulțirea vegetativă se poate realiza prin muguri de pe rădăcini, prin tulpini târâtoare, prin tulpini subterane (cum ar fi bulbii, rizomii sau tuberculii) sau prin fragmente de tulpini sau frunze (butași) – n. ed.*), mai ales prin spori (*Unele plante terestre se înmulțesc prin spori, iar în acest caz vorbim despre reproducere asexuată specializata. Ei sunt germeni asexuați unicelulari specializați, care se formează în anumite organe la mușchi Și la ferigi – n. ed.*), dominând mușchii și ferigile. Lumina de la Soare era filtrată preponderent spre frecvențele joase ale energiei solare și spre microunde, deoarece căldura și undele de frecvență înaltă, care sunt penetrante, reușeau să treacă prin „barajul” prafului din imediata vecinătate a Pământului. Dar, odată ce s-ar fi utilizat soluția propusă de Orma, plaja frecvențelor ar fi crescut, fiind favorizate mult mai multe schimburi energetice și biochimice, atât în regnul vegetal, cât și în cel animal. Diversitatea plantelor ar fi „explodat”, iar acest lucru ar fi generat în timp o cantitate mai mare de oxigen în atmosferă. În alte imagini ulterioare mi s-au arătat felurite tipuri de plante, care nu existaseră înainte, dar care s-au dezvoltat mai târziu într-un mod spectaculos. De exemplu, pe atunci nu exista iarbă, ci doar plante de joasă înălțime, cu frunze mari, cărnoase sau plante agățătoare. Anticipând puțin, am văzut imagini care îmi arătau zonele de uscat ale planetei, la un anumit timp după începerea terraformării ei, acoperite de felurite tipuri de iarbă, unele cu firul foarte înalt.

Ideea lui Orma a devenit mai apoi un concept, pentru care ea a devenit renumită în multe sisteme planetare. De atunci, civilizația străvechilor siriusieni a înțeles și aplicat pe scară

largă ideea acțiunii cu efecte multiple, a utilizării energiilor galactice și a plasării în puncte precis calculate a unor mase enorme, care prin prezența și câmpul lor specific – în combinație cu alte influențe ale unor energii cosmice – să influențeze în mod precis și corelat anumite procese de evoluție a vieții, acolo unde era necesar.

Același mod de acțiune a fost utilizat și mult mai târziu, peste eoni de timp, când siriusienii – urmași ai acelei civilizații străvechi – împreună cu alte civilizații extraterestre avansate, au procedat pentru a determina și influența cu precizie crearea rasei umane. Prin staționarea dedicată pe perioade lungi de timp – mii sau uneori chiar zeci de mii de ani tereștri – a navelor lor uriașe, ca niște planetoizi, în anumite zone precise față de o planetă sau un satelit, ei reușeau să influențeze în mod înțelept evoluția vieții, fără a încălca legile Naturii. Se obținea astfel o grăbire semnificativă, dar armonioasă, a evoluției față de mersul natural al lucrurilor.

Ideea n-ar trebui totuși să ne mire prea mult. Chiar și o pădure, dacă este plantată și se așteaptă câteva zeci de ani pentru ca arborii să crească și să devină falnici, influențează semnificativ ecosistemul înconjurător, ceea ce Natura ar fi putut să realizeze într-un timp mult mai îndelungat. Analogia este cu atât mai evidentă atunci când se intervine la nivel cosmic, prin terraformare și prin alte acțiuni de mare anvergură, ce au în vedere dezvoltarea și evoluția vieții biologice pe o întreagă planetă.

VERSIUNI COSMICE LA NIVEL PRACTIC

După ce s-a decis implementarea acelei idei geniale pe care a avut-o Orma, am văzut desfășurarea unei activități imense în cadrul navei-amiral, în care mii de ființe lucrau corelat, utilizând o tehnologie avansată, în special pentru realizarea unor simulări în timp a proceselor, posibilităților și efectelor ce puteau să apară. Am înțeles din cele ce mi s-a prezentat că aceea a fost o muncă imensă și extrem de complexă, care a implicat un efort uriaș din partea celor de pe nava-amiral.

După ce s-au obținut rezultatele simulărilor și s-a constatat că o astfel de acțiune ar însemna într-adevăr un salt extraordinar în evoluția vieții pe Pământ, s-a pus mai apoi problema alegerii celei mai potrivite metode pentru a realiza în mod concret acest lucru. O soluție propunea construirea efectivă a unui astfel de obiect uriaș care să fie plasat în vecinătatea Pământului, ceea ce ar fi echivalat cu construirea unei noi nave de dimensiuni planetare. Aceasta ar fi implicat totuși un efort deosebit chiar și pentru acea civilizație avansată. Pe atunci, navele siriusienilor antici, chiar dacă uriașe, erau totuși materiale, adică aveau în componență metale și elemente palpabile, fizice, printre care aur și titan, dar și alte metale necunoscute nouă chiar și în ziua de azi, cu proprietăți foarte speciale. Toate acestea erau însă fizice, materiale. Nu se ajunsese încă la tehnologia realizării giganticelor nave cosmice din plasmă stelară, așa după cum mi s-a arătat atunci în câteva imagini sugestive, relativ la tehnologia civilizației siriusiene actuale și a altor civilizații foarte avansate din punct de vedere tehnologic, cum ar fi cea a arcturienilor.

O altă propunere a fost „tractarea” unui satelit natural al lui Jupiter sau al lui Saturn și punerea lui pe o orbită circumterestră, dar aceasta ar fi implicat o serie întreagă de alte probleme majore, cum ar fi dificultatea legată de masa acelui satelit, care aproape sigur nu s-ar fi potrivit cu cea care rezultase din calcule și simulări. La aceasta s-ar mai fi adăugat și anumite efecte secundare specifice asupra planetei „donatoare”, prin „retragerea” satelitului din viața ei proprie, cu toate influențele pe care acesta le avea asupra ei. S-a argumentat apoi că Jupiter și Saturn erau planete gazoase, fără viață în planul fizic și de aceea „golul” lăsat prin luarea unuia dintre numeroșii lor sateliți nu ar fi lăsat „urme” prea mari.

S-a venit apoi chiar cu ideea de a aduce un satelit gazos cu un nucleu lichid, care ar fi avut un volum mare și ar fi putut influența biosfera planetei noastre. În timp ce urmăream cu foarte mare interes toate acele variante ce îmi erau prezentate, așa cum au fost aduse ele în discuție și dezbătute în acele vremuri foarte de demult, mi-am permis totuși o digresiune pe marginea ultimei variante. Posibilitatea ca un satelit să fie gazos și cu un nucleu lichid mi-a captat atenția. Cunoșteam în mare problema, deoarece o discutasem cu doctorul Xien nu cu

mult timp în urmă. Apa în cosmos este ceva fundamental. Sigur, aceasta nu e „apa de băut” pe care o cunoaștem noi, este o apă mult mai „grea”, iar în precedentele mele vizionări pe ecranul holografic chiar mi s-a arătat la un moment dat că unghiurile dintre atomul de oxigen și cei doi atomi de hidrogen sunt diferite în cazul acestei „ape” cosmice, în comparație cu apa obișnuită. De aceea și proprietățile ei sunt mult diferite. O astfel de apă apare ca fiind aproape neagră, dar este lichidă și extrem de „energică”. În jurul unui astfel de nucleu de „apă”, care este generat de gaura neagră centrală ce susține formarea acelei planete sau acelui satelit, se adună fie gaze, fie materie ponderală prin acreție, dar și prin transformări interne specifice. Toate acestea sunt controlate, firește, de „voința” găurii negre centrale a acelui obiect cosmic.

SUBSTITUIREA UNUI SATELIT

Am continuat să vizionez cu mare atenție imaginile extraordinare de pe ecranul holografic, referitoare la punerea în practică a soluției propuse de Orma. După versiunile sugerate până atunci, am văzut că la un moment dat s-a primit o sugestie interesantă de la un eșalon superior al acelei civilizații străvechi. Celor de pe navă li s-a transmis că o idee pentru rezolvarea problemei ar putea fi utilizarea uneia dintre navele cosmice uriașe, aflate deja în folosință, care s-ar apropia atât prin formă, cât și prin dimensiuni și masă, de condițiile, calculele și simulările proiectului propus de Orma. Acea soluție ingenioasă ar fi fost mult mai ușor de aplicat și cu mai puține probleme tehnologice decât celelalte soluții evidențiate până atunci.

Sugestia a impresionat în mod deosebit membrii Consiliului de pe nava-amiral. Era o soluție „la îndemână”, care în plus putea să fie „ajustată”. A fost aleasă chiar nava-amiral a acelei civilizații, care pe atunci era cea mai mare, însă era deja „învechită”, fiind în serviciu de câteva mii de ani. Am văzut apoi cum au calculat compensarea masei acelei nave cu acreția prafului interplanetar și a resturilor de roci ce încă mai gravitau în jurul Pământului, până când nava ar fi atins dimensiunea și volumul necesar din proiectul Ormei, pentru

îndeplinirea scopului propus. Am fost uluit de complexitatea acelor calcule și de soluțiile găsite pentru a îndeplini toate condițiile, astfel încât influența navei asupra Pământului să conducă la transformările care se doreau. Dintre acestea, expunerea doar a unei fețe a Lunii către Pământ a fost extraordinar calculată și realizată, deoarece dacă nava ar fi avut o viteză unghiulară diferită în jurul axei sale, expunerea completă a suprafeței ei ar fi condus la implementarea altor tipuri de frecvențe ale energiei în biosfera Pământului. Am înțeles că aceasta nu era necesar pentru transformarea vieții pe suprafața planetei, așa după cum era ea dorită de către străvechea civilizație siriusiană. Vom avea dovada efectivă a acestor aspecte, atunci când Luna va începe gradat să-și modifice parametrii și își va arăta lent, dar sigur, partea ei ascunsă, care în prezent nu este vizibilă.

Nava-amiral care a devenit Luna sau satelitul așa-zis „natural” al Pământului, era o navă imensă. După cum mi s-a arătat în imagini, centrul navei era de fapt un spațiu sferic gol, cu multe „raze” spre interior, asemănătoare unor „țurțuri”. Ele jucau rolul unui fel de „concentratori de energie”, deoarece am văzut cum prin acele „raze” se scurgeau la anumite intervale precise de timp niște arce uriașe de culoare albă, asemănătoare fulgerelor, care se uneau chiar în mijlocul spațiului gol din sferă. Prin aceasta se crea o anumită cantitate de plasmă în mijloc, iar după aceea se extrăgea energia din acea plasmă printr-un proces complicat, pe care nu l-am înțeles nici principial și nici tehnologic. Mi-a fost însă clar că, în ceea ce privește energia, ei foloseau încă de pe atunci tehnologia fuziunii nucleare și nu pe cea a fisiunii, care este utilizată în prezent pe Pământ (*Știința actuală definește fuziunea nucleară ca fiind procesul prin care două nuclee atomice interacționează pentru a forma un nou nucleu, mai greu (cu masă mai mare) decât nucleele inițiale. Ca urmare a fuziunii, se produc Și alte particule subatomice, ca de exemplu neutroni sau particule alfa (nuclee de heliu) sau beta (electroni sau pozitroni). La polul opus se află fisiunea nucleară. Ea reprezintă procesul în care nucleul unui atom se desface în două sau mai multe nuclee mai mici, numite produși de fisiune, precum Și într-un număr oarecare de particule subatomice individuale – n. ed.*).

INTERIORUL „LUNII”

Practic vorbind, în centrul navei siriusienii creau un „mic soare” de culoare alb-albăstruie, ce asigura necesarul energetic al navei. Nava însăși avea o structură concentrică, pe principiul „foilor de ceapă”. Văzând aceasta în prezentarea holografică, am înțeles mai bine scurta mea „excursie” în interiorul Lunii, adică al navei-amiral, pe care am făcut-o cu ocazia dedublării în planul eteric, despre care am vorbit. Atunci nu am ajuns până în „centrul de fuziune” al navei, în spațiul gol, sferic, ce concentra prin „razele” gigantice energia, dar urmărind cu atenție proiecțiile holografice mi-am format o imagine destul de clară a structurii „satelitului nostru natural”. În timpul scurt pe care l-am petrecut „deplasându-mă” prin interiorul Lunii, am remarcat doar elementele comune ce pot fi întâlnite pe navele cosmice.

Unele dintre spații erau cu adevărat gigantice, de dimensiunea unor orașe. Probabil că senzația de imensitate pe care am avut-o referitor la acele spații ar fi fost și mai accentuată, dacă aș fi văzut totul luminat și funcționând, așa cum a fost odată, cu zeci de milioane de ani în urmă. Am trecut însă și prin zone mici, compartimentate, am văzut chiar și spații care probabil erau utilizate drept locuințe, precum și spații dedicate tehnicului.

Atunci, la prima deplasare „ad-hoc” în interiorul Lunii, nu am ajuns în Marea Sală de ședințe a Consiliului de conducere a navei, care s-a întrunit acolo în acele vremuri uluitor de îndepărtate, așa după cum am putut să văd în imaginile de pe ecranul holografic. Nu știam de existența ei, nu am identificat-o și nu am fost „atras” spre acel spațiu. Dar, mai apoi, în unele din experiențele ulterioare pe care le-am realizat cu Eden, am dorit în mod specific să ajung acolo și m-am bucurat să fiu martorul tăcut al unui spațiu pe care și acum îl consider încărcat cu o emoție adâncă, acel spațiu în care Orma și-a prezentat pentru prima dată proiectul ei de transformare fundamentală a vieții pe Pământ. În crepusculul enigmatic din interiorul acelei săli foarte mari, așa cum o percepeam în planul eteric – deoarece în planul fizic totul ar fi fost învăluit în cea mai adâncă beznă – am rămas îndelung, mișcându-mă încet, trecând prin dreptul mesei și al acelor fotolii înalte și

destul de înguste, privind arcadele uriașe sau fanta de proiecție holografică prin care apăreau și erau urmărite hologramele diferitelor stadii și versiuni ale proiectului... am trăit de mai multe ori, cu o adâncă emoție, acele clipe unice, pentru că ele au decis, într-un anumit fel, chiar viitorul planetei Pământ.

Vizionând imaginile ce prezentau diferite zone ale ei, mi-am dat seama că nava-amiral fusese construită mai mult ca un conglomerat de sui-generis „orașe”, ce călătorea prin spațiu. Nu era o compartimentare strictă, de genul celor din navele mici și medii, ci acolo exista o adevărată biosferă, un cadru de viață foarte bine generat și controlat. Am văzut nenumărate lifturi foarte sofisticate și uluitor de rapide, mijloace de transport asemănătoare cu trenurile, dar mai sinuoase și mai aerodinamice, precum și vehicule zburătoare de foarte multe tipuri, dar propulsate fără combustie. În perioada în care a fost operațională, nava-amiral constituia un habitat foarte mare și complex.

MARELE CATACLISM COSMIC ȘI INFLUENȚA LUI ASUPRA PĂMÂNTULUI

Așadar, ea a fost plasată pe o orbită calculată în jurul Pământului și a început să „aspire” praful cosmic abundent din jurul planetei noastre. Am văzut cum, în acel context, forța ei de gravitație a fost chiar amplificată, pentru a putea atrage astfel cât mai mult din praful din jurul Pământului. Procesul a fost de lungă durată, încetul cu încetul, praful interplanetar a fost „aspirat” și s-a tasat pe învelișul exterior al navei cosmice, realizând o crustă, care nu era totuși prea groasă. Din aprecierile mele, văzând expunerile pe ecranul holografic, am estimat „crusta” Lunii la aproximativ 20 de kilometri grosime, în medie, pentru că această grosime varia de la zonă la zonă. De pildă, am văzut în secțiune zone în care depunerile de materie cosmică, prin acreție, au o grosime mult mai mare decât altele, aproape dublă.

În acea perioadă, atât noul satelit, cât și planeta noastră erau lovite masiv de meteoriți, care proveneau de la un cataclism cosmic de amploare, ce avusese loc între Marte și

Jupiter. Planeta care orbita în acea regiune a Sistemului Solar (*În literatura de specialitate ea este denumită Maldek sau Tiamat – vezi de asemenea cărțile lui Zecharia Sitchin – n. ed.*) și care era cea mai mare planetă telurică din „familia” acestuia – aproximativ de mărimea lui Uranus – a fost distrusă și s-a fărâmițat. În general vorbind, oamenii de știință contemporani exclud acest adevăr și îl consideră ca fiind doar o „ipoteză”. Ei au în vedere alte „cauze” pentru centura de asteroizi dintre Marte și Jupiter, care nu sunt susținute nici măcar din punct de vedere logic. Una dintre teoriile comun acceptate în mediul științific actual este ca resturile care compun centura de asteroizi dintre Marte și Jupiter sunt de fapt „rămășițe ale unui disc proto-planetar”. Acestea variază în compoziție de la un amestec de gheață și praf până la rocă vulcanică, fapt ce indică origini multiple. Explicația ar fi că o parte însemnată din asteroizi provine din „foste comete”. Descrise ca „bulgări murdari” de gheață și praf, cometele sunt obiecte singuratice, cu orbite eliptice în jurul Soarelui. Cercetători din Franța și Statele Unite ale Americii au realizat un model matematic al dezvoltării Sistemului Solar, corespunzător perioadei când planetele de-abia se formau. Potrivit simulării, planetele mari, Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun erau mult mai apropiate de Soare. Pe măsură ce planetele creșteau în dimensiuni, cercetătorii spun că orbitele lor au devenit din ce în ce mai instabile, astfel că, după aproximativ 600 de milioane de ani, Uranus și Neptun au fost „aruncate” pe alte orbite. Conform scenariului științific actual, ele s-au ciocnit de un disc format din comete, împrăștiindu-le pe acestea din urmă prin tot Sistemul Solar. Multe dintre ele au fost capturate mai apoi de forța gravitațională a centurii de asteroizi, unde au rămas până în ziua de astăzi. În opinia noastră și dacă vrem să fim cu adevărat obiectivi, am spune că această „ipoteză” a oamenilor de știință cuprinde mai multe elemente fanteziste și improbabile decât cea a autorului. În plus, ceea ce afirmă Radu Cinamar despre planeta Tiamat și explozia ei este de asemenea menționat și în alte lucrări (*vezi volumele lui Zecharia Sitchin), care au la bază mențiuni din antichitate despre un astfel de cataclism cosmic – n. ed.*). E drept însă, că, atunci când am vrut să văd detalii despre teribilul eveniment cosmic, acest lucru nu mi-a fost permis. Ecranul holografic nu mai „răspundea”, fiind oarecum blurat. Era pentru a doua oară

când mi se petrecea asta, după blocajul din Camera Ocultă din Egipt, unde, de asemenea nu am fost lăsat să văd detalii despre acele ființe reptiliene. Am observat că astfel de ocultări apar doar în două situații: fie nu există afinități personale pentru a se crea legătura cu subiectul solicitat, fie pur și simplu acest lucru nu este permis de entități celeste superioare, din rațiuni care depășesc înțelegerea noastră.

Cu toate acestea, am văzut unele detalii interesante despre acel mare cataclism cosmic. Cam cu 65-70 de milioane de ani în trecut, adică în perioada în care oamenii de știință au identificat corect că „ceva s-a petrecut pe Pamant, iar dinozaurii au dispărut brusc în urma unui fenomen teribil ", acea planetă a explodat. Datorită dimensiunilor ei imense, planeta determinase în mod subtil evoluția dinozaurilor pe Pământ, în special prin influența gravitației și a radiației gigantice pe care o avea. După ce a explodat, a dispărut și susținerea subtil energetică în procesul de dezvoltare a ADN-ului dinozaurilor.

Teoria oamenilor de știință este însă cam trasă de păr. A spune că din cauza impactului devastator cu un meteorit de mari dimensiuni, dinozaurii de pe Pământ au fost exterminați în totalitate, este cam mult. Atunci, cum se explică faptul că s-au descoperit oseminte de dinozauri care au trăit chiar și după 5-10 milioane de ani de la acel cataclism planetar? În realitate, așa cum mi s-a arătat în imagini elocvente, dinozaurii au dispărut gradat, nu neapărat din cauza impactului cu marele meteorit, ci datorită faptului că ADN-ul lor nu mai era susținut de energia specifică a planetei dintre Marte și Jupiter, care a explodat. Structura macromoleculei s-a „uzat", a „decăzut", iar speciile de dinozauri care mai rămăseseră pe Pământ au dispărut în timp.

Totuși, au fost favorizate alte specii de animale, care erau susținute energetic de influențele subtile ale celorlalte planete, la care s-au adăugat și modificările climatice care au intervenit în acea perioadă. Noul satelit a ajutat la captarea unei părți semnificative a fragmentelor și resturilor de materie și rocă ce au provenit (*Oamenii de știință contemporani cred că este vorba despre impactul Pământului cu un meteorit uriaș, care a avut diametrul de aproximativ 10 km, undeva în Peninsula Yucatan, între Mexic Și Guatemala de azi, în zona numită Chicxulub – n. ed.*) din marea explozie a planetei dintre Marte

și Jupiter, atenuând în mare parte efectul impacturilor devastatoare cu Pământul. S-a evitat astfel distrugerea unei însemnate părți din biosfera planetei, care ar fi putut avea loc dacă noul satelit nu ar fi fost pe cer. Astfel, nava-amiral a civilizației siriusiene din acele timpuri a devenit ceea ce noi astăzi numim Luna.

Alte planete au capturat de asemenea părți semnificative din marea planetă distrusă de explozie sau chiar sateliți ai acesteia, care au fost „furați”, devenind astfel sateliți ai altor planete din Sistemul Solar. Un exemplu este Jupiter, care, după cum mi s-a arătat în imagini, prezintă chiar o anomalie în acest sens. În mod normal, o planetă are „straturile” de sateliți într-o ordine bine stabilită, adică cei mai apropiați de ea sunt sateliți de dimensiuni mici, apoi pe orbitele de mijloc urmează sateliții de dimensiuni mari, iar pe orbitele mai îndepărtate de planetă găsim din nou sateliți de dimensiuni mici. În cazul lui Jupiter se constată însă existența unor sateliți mari chiar și dincolo de al doilea strat de sateliți mici, care nu puteau ocupa acele orbite decât dacă erau „capturați” din spațiu.

Un alt exemplu, după cum am văzut în imagini, este reprezentat de cei doi sateliți ai lui Marte – Phobos și Deimos – care, în realitate reprezintă două mari fragmente din planeta ce a explodat, fiind mai apoi atrase pe orbite în jurul Planetei Roșii (*Marte. – n. ed.*). Mai mult, oamenii de știință – și nu doar ei – ar trebui să-și pună întrebarea de bun simț: cum e posibil ca într-o centură de asteroizi, ca cea dintre Marte și Jupiter, rezultată sau nu din explozia acelei planete, să existe nenumărate resturi de dimensiuni modeste și totuși, printre acestea, să existe și niște planetoizi sau asteroizi masivi, precum Ceres sau Vesta, de dimensiuni apreciabile (*Ceres are diametrul de 945 km, iar Vesta are diametrul de 525 km. Exista încă doi asteroizi de mărimi apropiate de acestea, Pallas și Hygiea, fiecare dintre ei având diametrul cuprins între 350 și 550 km. Aceste corpuri cerești (Ceres este considerat un planetoid) formează cam jumătate din masa întregii centuri de asteroizi dintre Marte și Jupiter, care consta în milioane de resturi și fragmente de roci, gheață și materie – n. ed.*) și cu formă sferică? De unde această discrepanță? În realitate, ei sunt sateliți ai fostei planete, care nu au fost „expulzați”, ci au rămas în zona interplanetară respectivă.

APARIȚIA FLORILOR PE PĂMÂNT

După ce noul satelit „și-a intrat în atribuții”, pe Pământ au început în mod gradat să apară plantele cu flori. Aceasta reprezenta deja o modificare semnificativă a florei la nivelul planetei. Saltul pe acest nivel s-a produs în special pentru că acțiunea argintului din plante a fost puternic influențată de faptul că Luna era prezentă pe cerul planetei. Orma semnalase deja în cercetările ei prezența în cantități mari a cuprului, aurului și argintului în plantele de pe Pământ, înainte de plasarea Lunii pe orbita ei în jurul Pământului. În conformitate cu calculele realizate de echipele științifice de pe nava-amiral, influența Lunii era dinamică, iar în plus de aceasta, uriașa navă-amiral și-a schimbat de mai multe ori poziția față de Pământ, la anumite intervale de timp, în conformitate cu necesitatea influențelor subtile astrale, care proveneau de la celelalte corpuri cosmice principale, stele sau planete (*Unii filosofi din antichitate, cum ar fi Democrit și Anaxagora, menționează în scrierile lor ca a existat o perioada în istoria omenirii, în care Luna nu a mai putut fi văzută noaptea pe cer. – n. ed.*). Legăturile biochimice din plante pe care Luna le-a provocat în timp, prin influența ei energetică subtilă, au dus la apariția și dezvoltarea florilor pe Pământ. Primele flori au apărut la cactuși, deoarece aceștia erau cei mai numeroși pe planetă la acea vreme. Am văzut cum în primele faze au apărut un fel de petale cărnoase, după care acestea s-au dezvoltat până au ajuns la stadiul florilor, așa cum le cunoaștem în zilele noastre. Abia după ce această transformare fundamentală în viața vegetală – și implicit animală – pe planeta noastră s-a încheiat, gigantica navă s-a stabilizat pe orbita actuală, având caracteristicile pe care le cunoaștem astăzi.

SAVOAREA TIMPULUI

Aici prezentarea pe ecranul holografic s-a întrerupt brusc, lăsându-mă aproape într-o stare de reverie. Simțeam că nu era vorba doar de ineditul informației, ci și despre influența subtilă

foarte fină a timpului extrem de îndepărtat, la care avusesem cumva acces indirect prin acea prezentare. Aceasta a lăsat în ființa mea un „gust” parte, activând în mine emoții profunde și nebănuite.

În cele din urmă mi-am luat rămas bun de la bărbatul din Apellos și de la echipa de acolo, îndreptându-mă spre Baza Alpha. Când am ajuns, după câteva ore, Cezar a văzut că sunt destul de tulburat. Nu era nevoie să-i spun ceva, a intuit imediat cauza. Mi-a adus un ceai cald și am mers amândoi în clădirea unde se afla Eden. În sala elegantă și foarte tehnologizată m-am simțit mai bine. Cred că ceea ce doream de fapt era să „merg” eu însumi în acele timpuri ancestrale, să am senzația trăirii efective a acelor vremuri colosal de îndepărtate. Imaginile de pe ecranul holografic îmi sădiseră sămânța dorului de acele locuri și timpuri, iar acum îmi rămânea doar să o dezvolt cu grijă cu ajutorul „mașinii spațiului și a timpului”. Nu am reușit încă până în acest moment, dar altceva s-a petrecut curând după aceea, ceva care mi-a hrănit sufletul cel puțin la fel de mult. Am privit prin geamul foarte larg cerul negru al nopții reci și limpezi, cu stelele ce-mi strecurau în suflet picături de nostalgie dulce. Mi-am adus aminte de un moment asemănător, cu ani în urmă, când emoția unor depărtări neștiute mă cuprinsese în același loc, la Bază, după tulburătoarea povestire a lui Cezar despre profesorul Constantin și peștera Tronurilor de Aur. Atunci, la fel privisem stelele cu dor nespus, la fel le aduceam în suflet și acum. Nu bănuiam, însă, că speranțele îmi vor fi îndeplinite mai curând decât mă așteptam.

SFÂRȘIT